

ΓΜ 2450

Δωρον

EX LIBRIS

Κ.ΣΠ.ΣΤΑΪΚΟΣ

αποδιδέται
σε ες

ΚΟΙΝΩΦΕΛΕΣ ΙΔΡΥΜΑ
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ Σ. ΩΝΑΣΗ

Εκ της
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ

Εκδοθέν
Εκδοθέν

Δεσφδεφρον
1918

Α Σ Μ Α Τ Λ

ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ,

Τοῦ τε ἀειμνήσου Ῥήγα, καὶ ἄλλων
Φιλελευθέρων Ἑλλήνων

Οἱς προσετέθησαν

καὶ

ΕΥΤΡΑΠΕΛΑ

Ἐξ ἀντιγράφων ὡς οἶόν τε ἐξηκριθιμένων,
Δαπάνη τῶν τυπογράφων.

ΕΝ ΝΑΥΠΑΙΩ.

Ἐκ τῆς τυπογραφίας Κωνσταντίνου Τόμπρα Κυδωνίως, καὶ Κωνσταντίνου Ἰωαννίδου Συμωναίου.

1835.

ΑΣΜΑΤΑ ΗΡΩΙΚΑ

ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ.

ΕΠΙΚΛΗΣΙΣ ΤΟΥ ΔΙΟΣ.

Ζεῦ Θεέ! θεῶν τε καὶ ἀνδρῶν ὄμου, πάντων βασιλεῦ!
 ὦ σὺ, Μουσῶν, Χαρίτων, Ἀθηναῖς, Ἑρμεῦ, Ἀπέλ-
 λωνας γονεῦ!
 Ἄθλον κόσμου, ἰψίζυγε σαθμεῦ, καὶ διανομεῦ!
 Ἐπίβλεπον, ἐπίβλεπον, καὶ ἴδε πλέον καὶ ἡμᾶς,
 Ἐὐν καὶ ὑπάρχης Ζεὺς, καὶ τὴν ἀρετὴν ἀληθῶς
 τιμαῖς.
 εὐσπλαχν' ἕως πότε, ἕως πότε, πλῆθος συμφορῶν;
 Ἄς ἐπανακάμψῃ πλέον καὶ εἰς ἡμᾶς ὁ χρυσοῦς αἴων.
 Ἐκπλήξον, κεραυνοφόρε, τοὺς ἐχθροὺς τῶν σοφῶν Γραικῶν;
 Ἐρίφον βροντώδη σου τὸν κερῆυνόν, Θεέ! κατὰ τῶν
 ἀνταρτῶν.
 φθάνει πλέον, ἀγγυλομήτα Ζεῦ! Ἑλλήνων τὰ κακά,
 Ἐπίβλεπον ἐξ οὐρανοῦ, ναοὺς σου ἴδε τοὺς λαμπροὺς,
 Γῆν τετερωμένην, φεῦ! Λοιπὸν τί ἀργεῖς, Ζεῦ! τοὺς
 κεραυνοὺς;
 Ἄθλιοι! ἕως πότε, ἕως πότε, νύξ δυστυχῶν;
 Ἄς ἐπαναλάβῃ πάλιν καὶ ἡ γῆς τῶν εὐτυχῶν.
 Βρόντησον, ἰψίβοιμέτ' ἐολύδουπε! βρόντον τρομερὸν,
 Πλήξον σκληρῶν βαρβάρων κεφαλὰς, Θεέ! κεραύνη-
 σον δεινῶς.
 Πάτερ ἀναξ! ἐπάκουσον ἡμῶν, καὶ βρόντησον ἐχθροὺς.

Σπλαγγίσθητι, ὑψίθρονε! Ἑλλάδα σῶσον ἐκ δεινῶν,
Καταταρταρώσας, Ζεῦ! θρόνον τοῦ ἐχθροῦ τὸν τυ-
ραννικόν.

Τέχνα! κράζει τώρα, κράζει ἡ πατρίς ἡμῶν Γραικῶν,
Ἦκουσε τὴν δέησίν μας αἰγίοχος, Τιτανοκτόνος
Ζεὺς.

Σάλπιγγες βροντοφωνοῦσιν, ὦ Ἑλλάς! μέλος Θευρικόν,
Ἄρης θρασὺς, πολέμων ὁ Θεὸς, Ἑρμῆς, Ἀπόλλων καὶ
Παλλὰς.

Μοῦσαι, Ἄλφα καὶ Κάππα τὸ κλεινὸν ἔργοντ' ἀρρωγοί.
Ἴδου λοιπὸν, πατρίς Ἑλλάς! τὸ τέλος σεναιγμῶν
πικρῶν,

Ζεὺς ἐριβρεμέτης, φεῦ! πλεόν δὲν ἀργεῖ ὄλεθρον ἐχθρῶν.
Χαῖρε, γλυκυτάτη μητὴρ τῶν περικλεῶν ἀνδρῶν,
Αἱ Μοῦσαι πάλιν, καὶ Ἀπόλλων, ἀνέβησαν εἰς
τὸν Παρνασσόν.

Ἄεϋτε, σεῖς ἀπόγονοι Ἑπαιρωτῶν, ἄνδρες θαυμαστοί,
Σάλπιγξ, βροντοφωνοῦσα, προσκαλεῖ ἡμᾶς εἰς πόλεμον
φρικτόν.

Θάρσος, τόλμη, καὶ ἄρειον ἰσχυρὸν, δεῖξατε ὁμοῦ.
Καὶ τύραννον ἐμβρότητον τροπώσκέ τον ἐν ῥοπῇ.
Αἶμ' ἄε σάξ' ἀπ' τὴν ῥομφαίαν τῶν ἀνδρείων μας νέων
μαχητῶν.

Ἄθλιοι! ἕως πάτε ὡσὰν κτήνη ὑπὸ τὸν ζυγόν;
Ζήτη ἢ ἔλευθερία, καὶ ὁ τύραννος ἐχθρὸς μας ἀ-
χαθῆ.

ETERA.

Ὡς πότε παλληκάρια νὰ ζῶμεν εἰς τὰ σενά,
μονάχ' ὡς λεοντάρια εἰς ταῖς ῥάχαις καὶ βουνά.

Σπηλιαῖς νὰ κατοικῶμεν, νὰ βλέπωμεν κλαδιὰ,
 Νὰ φεύγωμ' ἀπ' τὸν κόσμον γιὰ τὴν πικρὰν σκλαβιά.
 Νὰ χάνωμεν πατρίδα, ἀδέλφια καὶ γονεῖς,
 Τοὺς φίλους, τὰ παιδιὰ μας, κ' ὅλους τοὺς συγγενεῖς,
 Κέλλιον ἔναι μία ὥρα ἐλεύθερη ζωὴ,
 Παρὰ σκράντα χρόνοι σκλαβιά καὶ φυλακῆ.
 Τί σ' ὠφελεῖ ἂν ζήσης, ἐνῶ ἴσαι ἔς τὴν σκλαβιάν;
 Στοχάσου πῶς σὲ ρίπτουν καθ' ὕψαν ἔς τὴν φωτιάν.
 Αὐθέντης, δραγουμάνος, βεζύρης, ἀν σαθῆς,
 Ὁ τύραννος ἀδίκως πασχίζει νὰ χαθῆ.
 Δουλεύεις ὅλ' ἡμέραν εἰς ὅ,τι κι' ἂν σ' εἰπῆ,
 Κι' αὐτὸς πασχίζει πάλιν τὸ αἷμά σου νὰ πιῆ.
 Ἄνδρῆσιν καπετάνοι, παππάδες, λαϊκοὶ
 Σκοτώθησαν, κι' ἀγάδες, μὲ ἀδικον σπαθί.
 Καὶ ἄμετρ' ἄλλοι τόσοι, καὶ Τοῦρκοι, καὶ Γραικοί,
 Ζωὴν καὶ πλοῦτον χάνουν μὲ χάρις ἀφορμή.
 Ὁ Σοῦτσος, κι' ὁ Μουρούζης, Πετράκης Σκαναβῆς,
 Γκίσις καὶ Μυρογένης καθρέπτης εἶν' νὰ ἴδῃς,
 Σᾶς κράζει ἡ Ἑλλάδα, σᾶς θέλει, σᾶς πονεῖ,
 Ζητεῖ τὴν συνδρομὴν σας μὲ μητρικὴν φωνή.
 Κ' ἡ Ρούμελη σᾶς κράζει μ' ἀγκάλας ἀνοικτάς,
 Σᾶς δίδ' βίον καὶ τόπον, ἀξίας καὶ τιμᾶς.
 Ἐλάτε μ' ἕνα ζῆλον εἰς τοῦτον τὸν καιρὸν,
 Νὰ κάμωμεν τὸν ὄρκον ἐπάνω ἔς τὸν σταυρὸν.
 Συμβούλους προκομμένους μὲ πατριωτισμὸν,
 Νὰ βάλωμεν εἰς ὅλα νὰ δίδουν ὄρισμόν.
 Ὁ νόμος νὰ ἴναι πρῶτος, καὶ μόνος ὁδηγός,
 Καὶ τῆς πατρίδος ἕνας, ἄς γείνη ἀρχηγός.
 Γιὰ τί ἡ ἀναρχία ὁμοιάζει τὴν σκλαβιά,
 Νὰ ζῶμεν ὡς θηρία, εἶν' πλιὸ σκληρὴ φωτιά.
 Καὶ τότε μὲ τὰς χεῖρας ἴψηλά ἔς τὸν οὐρανὸν,
 Ἄς εἰπωμ' ἐκ καρδίας μὰ τοῦτον τὸν Θεόν.

ΟΡΚΟΣ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΤΥΡΑΝΝΟΥ.

- ο ὦ βασιλεῦ τοῦ κόσμου, ὀρκίζομαι εἰς σέ,
 Ὡς τὴν γνώμην τοῦ τυράννου νὰ μὴν ἐλθῶ ποτέ.
- α Μήτε νὰ τὸν δουλεύσω, μήτε νὰ πλανηθῶ,
 εἰς τὰ ταξίματα τοῦ νὰ μὴ παραδοθῶ.
- α Ἐνόσω ζῶ ἔς τὸν κόσμον, ὁ μόνος μου σκοπὸς,
 γιὰ νὰ τοὺς ἀφανίσω θὰ εἶναι σταθερός.
- α Πιὸς εἰς τὴν πατρίδα, συντρίβω τὸν ζυγόν,
 Ἀχώριστος θὰ εἶμαι ἀπὸ τὸν ἀρχηγόν.
 Κι' ἂν παραδῶ τὸν ὄρκον, ἄς σράψ' ὁ οὐρανός,
 Καὶ ἄς μὲ κατακαύσῃ νὰ γείνω ὡς καπνός.
- Ὡς Ἀνατολὴν καὶ Δύσιν, εἰς Νότον καὶ Βοριάν,
 γιὰ τὴν πατρίδα ὅλοι νὰ χῶμεν μίαν καρδίαν.
- Ὡς τὴν πίσιν τοῦ καθένος ἐλεύθερος νὰ ζῆ,
 Ὡς τὴν θόξαν τοῦ πολέμου νὰ τρέχωμεν μαζή.
 Καὶ ὅπου προσκυνήσουν δὲν εἶναι πλεῖο ἐχθροί,
 Ἀδελφία μας θὰ γείνουσιν, ἄς εἶναι κ' ἐθνικαί.
- Ἄλλ' ὅσοι θὰ τολμήσουσιν ἀντικρὺ νὰ σταθῶν,
 Ἐκεῖνοι κ' ἰδικοί μας, ἄς εἶναι, θὰ χαθῶν.
- Βουλγάροι, Ἀλβανῖται, Ἀρμένιοι, καὶ Γοιτικοί,
 Ἀράπιδες, καὶ ἄσπροι, τρέξατε μὲ ὀρμήν.
- Κατὰ τῆς τυραννίας νὰ ζῶσωμεν σπαθί,
 Πῶς εἴμεθα ἀνδρεῖτοι παντοῦ νὰ ἀκουσθῆ.
- Ἄνδρεῖτοι Μακεδόνες, ὀρμήσατε μὲ μιὰ,
 Τὸ αἷμα τῶν τυράννων ῥοφήσατ' ὡς θυριά.
- Τοῦ Σάββα καὶ Δουνάβου, ἀδελφία χριστιανοί,
 Μὲτ' ἄρματα εἰς χεῖρας καθένος ἄς φανῆ.
- Μαυροβουνοῦ καπλάνια καὶ Ὀλύμπου σταυραστοί,
 Ἀγράφων τὰ ξεφτέρια, γείνατε ἐν κορμί.
- Βουλιῶται, Σπαρτιᾶται, λεοντάρια ἔσκαυσα,
 Ὡς, πότε ἔς ταῖς σιγηλαῖς σας κοιμᾶσθε σφαλισά.

Δεβέντ' ἀνδρειωμένοι, Μικροθαλασσινοί,
 Ὁ τυράννος ὡς πότε θέλει σᾶς τυράννεϊ;
 Μὴ σοχασθῆτε πλέον ἀνικητοὶ Λαῖοι,
 Γεφῆτε ἔς τὸ μπογαζὶ μὲ μᾶς καὶ σεῖς μαζῆ.
 Δελφινεὶ τῆς θαλάσσης, ἄσπερες τῶν νησῶν,
 Ἰσχν ἀστυπελεκία κτυπάτε τὸν ἐχθρόν.
 Τὸ αἷμα σ' ἄς βράζῃ μὲ δίκαιον θυμόν,
 Μικροὶ μεγάλ' ὀμῶσε τυράννου τὸν χαμόν.
 Μὴ σοχασθῆτε πλέον πῶς εἶναι δυνατός,
 Καρδιοκτυπᾶ καὶ τρέμει, ὡς τὸν λαγόν, κ' αὐτός.
 Τρακόσιοι Κριτταλίδες τὸν ἕκαμαν νὰ δῆ.
 Πῶς δὲν ἔμπορεῖ μὲ τόπια ἐμπρός των νὰ φανῆ.
 Τῆς Ἰδρας καὶ Σπετσίας θαλασσινὰ πουλιὰ,
 Καιρὸς εἶν' τῆς πατρίδος ν' ἀκούσει τὴν λαλιά.
 Ὅσ' εἰσθε ἔς τὴν ἀρμάδα, ὡς ἄξια παιδιὰ,
 Οἱ νόμοι σᾶς προσάξουν νὰ βάλετε φωτιά.
 Τζουρτζία μὴ κοιμᾶσαι, σηκώσου μὲ ὄρμην,
 Καὶ τὸν πασᾶν νὰ πιάσης ἔχεις τὴν ἀφορμήν.
 Καὶ σὺ, ποῦ ἔς τὸ χαλέπι ἐλευθερα φρονεῖς,
 Καθόλ' καιρὸν μὴ χάνης ἔς τοὺς κάμπους νὰ φανῆς.
 Μὲ τὰ στρατεύματά σου εὐθύς νὰ σηκωθῆς,
 Σ' τῆς Πόλις τὰ φερμάνια ποτέ σου μὴ δοθῆς.
 Τί εἰς τοὺς Πασβαντόγλου τόσον ἐκστατικός,
 Τινάζου ἔς τὸ Μπαλκάμι, ὡς λέων ὡς ἀετός.
 Τοὺς μπουφρους καὶ κοράκους καθόλου μὴ ψηφᾶς,
 Μὲ τὸν Ῥαγιᾶν ἐνώσου, ἂν θέλης νὰ νικᾶς.
 Σιλίςρα, καὶ Μπραῆλα, Σμαῆλι, καὶ Χιλήν,
 Μπενδέρι, καὶ Χοτῆνι, ἐσένα προσκαλεῖ.
 Στρατεύματά σου σεῖλε, κ' εὐθύς σὲ προσκυνοῦν,
 Γιατί ἔς τὴν τυραννίαν νὰ ζοῦν δὲν ἔμποροῦν.
 Τοῦ Μεσηριοῦ ἀσλάνια, γιὰ πρώτην σας δουλιά,
 Ἰδικόν σας ἔγα Μπέϊ κάμστε βασιλιάν.

Χαράται τῆς Αἰγύπτου ἔστην Πόλιν μὴ φανῆ,
 Γιά νὰ φορήσ' ὁ σκύλοι, ὁποῦ σᾶς τυραννεῖ.
 Μὲ μιὰ καρδιά, μιὰ γνώμη, ὅλοι μὲ μιὰ ψυχῆ,
 Κτυπᾶτε τοῦ τυράννου τὴν ρίζαν νὰ χαθῆ.
 Ν' ἀνάψωμεν μιὰ φλόγα εἰς ὅλην τὴν Τουρκίαν,
 Νὰ τρέξῃ ἀπ' τὴν Μπούσνα ἕως τὴν Ἀραπιάν.
 Ψηλά ἀπ' τὰ μπαϊράκια σηκῶσε τὸν Σταυρὸν,
 Καὶ ὡς ἀσροκελέκια κτυπᾶτε τὸν ἐχθρόν.
 Ὁ κόσμος νὰ γλυτώσῃ ἀπ' ταύτην τὴν ὄρμην,
 Κ' ἐλεύθεροι νὰ ζῶμεν ἐπάνω εἰς τὴν γῆν.

ΕΤΕΡΑ.

Δεῦτε παῖδες τῶν Ἑλλήνων,
 Ἄνδρες φίλοι τῶν κινδύνων, ἢ πατρις σᾶς προσκαλεῖ,
 Σάλπιγξ τῆς ἐλευθερίας, πανταχοῦ διαλαλεῖ.
 Τὰ ὄπλα λάβωμεν,
 Ἑλληνες ἄγωμεν,
 Ποταμῆδὸν ἐχθρῶν τὸ αἷμα δις τρέξῃ πρὸ ποδῶν.
 Ἔως πότε τυραννία,
 Ἔως πότε ἡ δουλεία, ἕως πότε ὁ ζυγός,
 Ζήτην ἢ ἐλευθερία, τῶν καλῶν ὁ χορηγός
 Τυράννους διώξωμεν,
 Πατρίδα σώσωμεν,
 Κ' ἐλεύθεροι εἰς τοὺς αἰῶνας ζήσωμεν, ἀδελφοί.
 Τῆς κοινῆς μητρὸς τὰ μέλη,
 Μὲ τὰ τῶν τυράννων βίβη, πληγωμένα φοβερά,
 Τρέχουσιν ἀδιακόπως, αἵματα τὰ ζωηρά.
 Τρέχουσιν αἵματα,
 Σχεδὸν ὡς ρεύματα,
 Ἡ κοινὴ μήτηρ ἀποθνήσκει, σπεύσωμεν ἀδελφοί.
 Ἀράσωμεν ἐκδικηθῶμεν,
 ὅλοι δις θανατωθῶμεν, μετὰ δόξης καὶ τιμῆς,

Ἐντροπή νὰ ζῶμεν δούλοι, καὶ αἰχμάλωτοι ἡμεῖς,
 Σιδήρου καὶ πυρός,
 Ἄς γείνη ὁ ἐχθρός,
 Ἐκδίκησις δικαιοσύνη, θῦμα ἐλευθόν.

Ὁ Λυκούργος μᾶς προσάξει,
 Ἐκ τοῦ Ἄδου καὶ φωνάζει, ἦτοι τὰν ἢ ἐπὶ τὰν,
 εἶναι ἴδιον Ἑλλήνων, τὸ ἐντίμως τελευτᾶν.
 Ἑλλήνες ἄγωμεν,
 Τὰ ὄπλα λάβωμεν,
 Θάνατος ἔσαι μετὰ δόξης, ἢ ἐντίμος ζωή.

Οἱ προπάτορες φωνάζουν,
 Καὶ αἰχμάλωτοι προσάξουν, νὰ μὴ ζῶμεν εἰς τὴν γῆν,
 Ἡ ἐλεύθεροι ἔς τὸν κόσμον, ἢ ἔς τὸν ἄδην μὲ τιμὴν.
 Ρίψωμεν τὸν ζυγὸν,
 Λάβωμεν ὁδηγὸν,
 Ἐς τὴν δόξαν τῆς ἐλευθερίας ζήσωμεν, ἀδελφοί.

Τῆς Ἑλλάδος ἰσορίας,
 Τῶν Ἑλλήνων ἀριστείας, προπατόρων ὁ αἰὼν,
 Τῶν ἡρώων τῆς Εὐρώπης, εἶναι ἴδιον, εἰκῶν.
 Τὰ ἔθνη ἀποροῦν,
 Καὶ μᾶς κατηγοροῦν,
 Πῶς ὑποφέρομεν δουλείαν ἡμεῖς οἱ Ἥρωες.

Τρόπαια τοῦ Μαραθῶνος,
 Δὲν ἠφάνισεν ὁ χρόνος, αἰωνίως διαρκοῦν,
 Καὶ τὴν δόξαν τῶν προγόνων, πάντοτε διατηροῦν.
 Τῶν ὄπλων ἢ κραυγῆ,
 Καὶ τρομερὰ βοή,
 Μόνον δὲ ταῦτα κόπτουν τυράννων τὴν ζωὴν.

Μὲ τραχόσιους Σπαρτιάτας,
 Λεωνίδας μυριάδας, θανατόνει τῶν ἐχθρῶν,

Καὶ τὸ σῶμα τοῦ ἔς τὴν δόξαν καταθάπτεται νεκρὸν.

ὦ Ἕλληνες! θρηνεῖ,

Κλαίει καὶ ἔκφωνεῖ,

Ἡ μήτηρ μας ἢ τεθλιμμένη, τέκνα μας, τελευτᾷ.

Θερμοπύλαι μαρτυροῦσι,

Καὶ τρανῶς ὁμολογοῦσι, μυριάδες τῶν Περσῶν,

Ὅτι εἶναι φονευμένοι παρὰ τῶν Σπαρτιατῶν.

Μῆτερ ὑπομονή,

Εἶμαθα ἱκανοί,

Τὸ αἷμα τῶν τυράννων νὰ πιῶμεν μὲ χαράν.

Ἕλληνες ἀνδρειωμένοι!

Ἔως πότε σκλαβωμένοι; δεῦτε, ἄγωμεν, λοιπὸν,

Ἐνωθῶμεν Μακεδόνες μετὰ τῶν Σπαρτιατῶν.

Τύραννοι φρίξατε,

Τὰ ὄπλα ρίψατε,

Ὡς λέοντες ἠγριωμένοι ὀρμῶμεν καθ' ὑμῶν.

Δεῦτε παῖδες τῶν Ἑλλήνων,

Οἱ ἀπόγονοι ἐκείνων τῶν ἡρώων θαυμαστῶν,

Ἐλθετε ἔς τὴν συμβουλήν μου,

Καὶ καλὴν ἐπίστασίν μου.

Μοιρασθῆτε τὸν μισθόν.

Τύραννοι φρίξατε,

Τὰ ὄπλα ρίψατε,

Ὅταν ἀντιπαραταχθῆτε ἔς τὰ ὄπλα τῶν Γραικῶν.

Λογισθῆτε τοὺς αἰῶνας,

Χρόνους καὶ Ὀλυμπιῶνας, ἀφ' οὗ κλαίει ἡ Ἑλλὰς,

Σπλαγχνισθῆτε τὴν πατρίδα,

Ἡτις ἦτον ἡ κρηπίδα εἰς τὰς γνώσεις τὰς σοφάς.

Ἄς πέσουν οἱ ἔχθροί,

Σωροὺς, σωροὺς, νεκροί,

Ὅταν ἀντιπαραταχθῶσι ἔς τὰ ὄπλα τῶν Γραικῶν.

Ἴα γενναῖοι Ἕλληνες, φίλοι πατρίδος,
 Ἔως πότε βίασάνα τῆς τυραννίδος,
 Ἔως πότε ἄθλιοι καὶ ὑπὸ τὸν ζυγόν,
 Τῆς ἐλευθερίας μας ἦλθεν ἡ ὥρα,
 Σάλπιγγ' τοῦ Ἄρειος φωνάζει τώρα,
 Δεῦτε φιλελεύθεροι, ὀρμᾶτε κατ' ἐχθρῶν.
 Ἡ δόξα, τὸ κράτος, ἀγρίων τυράννων,
 Ἄς πέσῃ, ἄς σείσῃ τὸ γένος αὐτῶν.

Ἔως πότε τύραννοι νὰ βασιλεύουν,
 Καὶ τὴν πατρίδα μας νὰ δυναστεύουν,
 Καὶ νὰ βασανίζωσιν ἡμᾶς ἀνηλεῶς,
 Φθάνουν ἔσα πάσχομεν τοσοῦτους χρόνους,
 Πάθη τ' ἀφόρητα, θλίψεις καὶ πόνους,
 Νῦν τὴν σωτηρίαν μας ἠὲ δόκησ' ὁ Θεός.
 Ἐλλὰς ἡ πατρίς μας δακρύει, στενάζει,
 Ἐὖς ἔλεος κράζει τῶν τέκνων αὐτῆς,

Δράμωμεν, ἥρωες! ἐκδικηθῶμεν,
 Ἕλληνες εἴμεθα, μὴ φοβηθῶμεν,
 Οἱ ἐχθροὶ μας πίπτουσι μὲ φόβον πανικόν,
 Καῦνοι καὶ δειλόκαρδοι, πῶς ἠμποροῦσι,
 Μ' ἀνδρείου Ἕλληνας ν' ἀντιςθῶσι,
 Ἐνῶ ἡ ἀνδρεία των εἶν' ὄϊρον φυσικόν,
 Ἄς λάβωμεν ὄπλα, καὶ ἀγωμεν πάντες,
 Καὶ πλείον θέν εἶναι καρδὸς ἀνοχῆς.

Ἐχομεν προπάτορας, ἄνδρας γενναίους,
 Αὐτοὺς τοὺς ἥρωας, τοὺς ἡμιθέους,
 Λεωνίδα, Περικλῆν, καὶ τὸν Θεμιστοκλῆν.
 Οὗτοι ἐπολέμησαν ὑπὲρ πατρίδος,
 Καὶ δι' ἐξέλειψιν τῆς τυραννίδος,

Ὅθεν ἀνταμείφθησαν μὲ δόξαν τὴν καλὴν.
 Ψυχὰς τῶν ἡρώων ἐκείνων γενναίων
 Τὰ ἔθνη τοῦ κόσμου θαυμάζουν κοινῶς.

Ποῦ εἶσαι, γλυκώτατε συμπατριῶτα,
 Τῆς Σπάρτης γίννημα, καὶ νομοδότα,
 Σύννα, γενναϊότατε Λυκοῦργε Θαιμασί.

Ἡ πατρίς, τὰ τέκνα σου, σὲ προσκαλοῦσι,
 Τοῦ σοφοῦ νόμου σου ἀναζητοῦσι,
 Ὃτε ἐνθουσίαζον τοὺς Ἕλληνας ποτέ.

Ὡ ἄπιστοι Τούρκοι, ἐπάρχατον γένος,
 Τὸ τέλος σας ἦλθε, νικᾶσθε λοιπόν.

Ῥήτωρ Δημόσθενες, ποῦ εἶσαι τώρα,
 Καὶ σὺ, ὦ Σώκρατες, ἔλθετε τώρα,
 Νὰ ἐνθουσιάσετε τὰ τέκνα σας ἡμᾶς.

Καὶ νὰ καταστήσετε Ἡρώας ἄλλους

Ὡς τοὺς προγόνους μας, ἄνδρας μεγάλους,
 Διὰ ν' ἀπολαύσωμεν βραβεῖα καὶ τιμὰς.

Ὡς πότε ἀχρεῖον καὶ βάρβαρον γένος,
 Τὴν γῆν τὴν πατρίαν ἡμῶν νὰ πατῆ.

Τί λοιπόν βραδύνομεν, τί καρτεροῦμεν;

Πλέον ταχύτερον ἅς προχωροῦμεν,

Ὅλοι μὲ ὁμόνοιαν καὶ μ' ἐνθουσιασμόν.

Νέοι πατριῶταί μου, προθυμηθῶμεν,

Ἡ νὰ νικήσωμεν, ἢ νὰ χαθῶμεν,

Θάνατος ὁ ἐνδοξος εἶν' ἴδιον ἡμῶν.

Γενναῖοι ὀπλιτῆται, ὁμοῦ πολεμεῖτε,

Τοὺς τούρκους φωνεῖτε, σικτήρην πουρτά.

Γένος ἀσεβέστατον, κατηραμένον,

Τόσον ἀπάνθρωπον, καὶ κομπασμένον,

Πῶς τὸ ὑποφέρομεν οἱ Ἕλληνες ἡμεῖς;

Ἄνδρες φιλελεύθεροι, δοῦλοι ὡς πότε,
 Καὶ τὰ ἀνδράποδα ἡμῶν δεσπότηται;
 Τοῦτο δὲν εἶν' ἴδιον Ἑλλήνων τῆς τιμῆς.

Οἱ τύραννοι φρίττουν, τρομάζουν, καὶ πί-
 πτουν,

Τὸ βῆξι φωνάζουν μπιζήμ χαλημίζ.

Αἰμοβόρε τύραννε, Σουλτάν χασάπη,
 Ποῦ εἶναι τῶν φίλων σου ἢ τόσ' ἀγάπη;

Ἔσθυσεν ἡ δόξα σου σχεδὸν ὀλοτελῶς.

Ἐφθασεν ἡ πτώσις σου ἀπὸ τὸν θρόνον,
 Δὲν ἔχεις δύναμιν, δὲν ἔχεις τόνον,

Θεῖα εἶν' ἀπόφασις νὰ πείσῃς παντελῶς.

Λοιπὸν, ἀδελφοί μου, εἰς τί δειλιάτε,

Ὅρμᾶτε, κτυπᾶτε, Θεὸς μεθ' ἡμῶν.

ΠΑΡΑΚΕΛΕΥΣΙΣ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΕΛΛΗΝΑΣ.

Τί καρτερεῖτε, φίλοι καὶ ἀδελφοί;

Τί δὲν κινεῖσθε, μὲ γλῶσσαν, μὲ σπαθί;

Ἰδοὺ καιρὸς μας ἔφθασε,

Ἡμέρα δόξης ἔλαμψεν.

Λοιπὸν ὀρμᾶτε, κρᾶζοντες

Τὸ ἐλελεῦ, καὶ σφάζοντες.

Δοῦλοι σεῖς πλέον μὴ καταδέχεσθε,

Μήτε νὰ ἦσθε, μήτε νὰ λέγεσθε.

Ἐλεύθερα φρονήσατε,

Γενναίως πολεμήσατε,

Καὶ τ' ἄρματα ἀδράξατε,

Ἐχθροῦ τῆς πατρίδος σπαράξατε.

Ὁ Λεωνίδας, καὶ ὁ Θεμιστοκλῆς,

Ἐπαμινώνδας, καὶ μέγας Περικλῆς,

Ἕθκοί μας ἦσαν πρόγονοι,
 Καὶ τοῦ Διὸς ἀπόγονοι·

Λοιπὸν ὁμώσε, καὶ σπαθιά,
 Γυμνώσε γιὰ τὴν πατρίδα

Τούτων τὴν φήμην καὶ τὴν πολληκαριάν,
 Γνώσιν, σοφίαν καὶ γενναιοκαρδιά,

Ἄς μιμηθῶμεν ὅλοι μας,

Σοφῶν ἀνδρῶν προγόνων μας,

Καὶ τ' ἄρματα ἄς δριάξωμεν.

Ἐχθροὺς τῆς πατρίδος σπαράξωμεν·

Ἵ ὅλον τὸν κόσμον τώρα ἄς δείξωμεν,

Νὰ μᾶς κηρύξουν ἄς προσπαθήσωμεν,

Ὅτ' εἴμεθα οἱ γνήσιοι,

Ἑλλήνων οἱ ἀπόγονοι,

Λοιπὸν ὁρμῶμεν κρίζοντες

Τὸ ἐλελεῦ, καὶ σφάζοντες.

Πατοὺς μᾶς κρίζει, δεῦτε, ἄς δριάμωμεν

Σάλπιγγ' φωνάζει, νίκας ἄς κάμωμεν,

Ὅς ἀετ' ἄς πετάξωμεν,

Βαρβάρους ἄς σπαράξωμεν,

Λοιπὸν ὁμώστε καὶ σπαθιά

Γυμνώστε γιὰ τὴν πατρίδα.

Καὶ ὅταν λάμψη ἐκεῖν' ἡ ποθητὴ

Ἦρα θριάμβου εἰς τοὺς ἐχθροὺς φρικτὴ,

Τιμὰς καὶ δῶρα ἔγχευσι,

Νὰ μᾶς ἀντιβραβεύσῃ,

Λοιπὸν ὁρμᾶτε καὶ σπαθιά

Γυμνώστε γιὰ τὴν πατρίδα.

Κ' ἡ παμοιλτάτη Ἑλλὰς πατρίδα μας,

Εἶδε τὸν ζῆλον καὶ προθυμίαν μας,

Γυμνά σπαθιά βασάζωμεν,
 Καὶ ὁμοφώνως κράζωμεν,
 Νὰ ζῆ, νὰ ζῆ, καὶ τρίς νὰ ζῆ,
 Ἡ Πίσις, Πατρίς, καὶ τὸ Γένος.

ΕΤΕΡΑ.

Ποιὰ Ἑλληνικὴ καρδιά νὰ θωρῆ μ' ἀδιαφορία,
 τόσα γένη εἰς τὴν γῆν;
 Ὅτι ζοῦν μὲ εὐνομίαν, μὲ σοφίαν καὶ ἀνδρίαν,
 καὶ ἡρωϊκὴν ψυχὴν;
 Τὸ δὲ γένος τῶν Ἑλλήνων, τὸ ποτὲ σοφὸν κί' ἀνδρεῖον,
 νὰ ἴναι ὑπὸ τὸν ζυγόν;
 Καὶ ὡς ὄρφανὸν παιδίον ν' ἀγνοῆ τὸ μεγαλεῖον,
 ἀρετῶν προγονικῶν;
 Κόκκαλα ἀνδρειωμένα, τῶν Ἑλλήνων σκορπισμένα,
 τώρα λάβετε πνοήν;
 Κινηθῆτε μὲ ἀνδρίαν, συναχθῆτε ἔς τὴν πατρίδα,
 ἣτις κλαίει καὶ θρηνεῖ.
 Δεῦτε παῖδες ὁμοφώνως, ὅλοι τρέξατε συμφώνως,
 κινηθῆτε ἐνταυτῷ.
 Δεῖξατε τὴν προθυμίαν, εἰς αὐτὴν τὴν δυσυχίαν,
 ἴποῦ μεθ' ὑπὸ τὸν ζυγόν,
 Ὅπλα φέρετε σοφίας, τῆς θεᾶς τῆς Ἀριστείας,
 ἢ πατρίς σας τὰ ζητεῖ.
 Ἐπειδὴ ἡ τυραννία τῆς τὰ ἄρπασε μὲ βίαν,
 κ' εἶναι πρὸ πολλοῦ γυμνή.
 Μιμηθῆτε τὴν ἀνδρίαν, τὴν ἡρωϊκὴν καρδίαν,
 Ἑλλήνες τὴν πατρικὴν.
 Τὸν ζυγὸν τῆς τυραννίας, μὲ ἡρωϊκὰς καρδίας,
 ρίψατέ τον εἰς τὴν γῆν.

Τοὺς προπάτοράς μας εἶδα, γιὰ τὴν πῆξιν καὶ πατρίδα,
 νὰ πηδοῦν εἰς τὴν φωτιά.
 Ἐξωλόθρευσαν τυράννευς, κι' ὄχι ὡς τοὺς Μουσουλμά-
 νους, ἀλλ' ἀνδρείους ἀρκετά.
 Πλούτων! βασιλεῦ τοῦ ἄδου, στείλε τὸν Ἀλκιβιάδην,
 ἢ κανένα ὡς αὐτόν.
 Μ' ἓνα νεῦμα νὰ συντρέψῃ, καὶ εὐθύς νὰ ἐξαλείψῃ,
 τῆς πατρίδος τὸν ζυγόν.
 Στείλε ὅμως τὸν Σωκράτην, νὰ ἀρχίσῃ νὰ διδάσκῃ,
 τῆς πατρίδος τοὺς υἱούς.
 Φιλοσόφους νὰ ποιῆσῃ, ἥρωας νὰ σχηματίσῃ,
 ἀμαθείς καὶ τὰς δειλοὺς.
 Ἐπειδὴ καὶ τὸ μάντεϊον τοῦ Ἀπόλλωνος, τὸ θεῖον,
 τὸ προλέγει φανερά.
 Ὁ Σωκράτης, εἶναι χρεῖα, ν' ἀναζήσῃ ἰς τὴν πατρίδα,
 καὶ εὐθύς τὴν ἔξυπνᾷ.
 Ἡ δὲ νομοσχέτης παιδεία ἐκφωνεῖ ταῦτα μὲ βίαν,
 ἀπόγονοι σοφῶν, ἐπὶ τῷ
 Ἐμφυγα, πυκνὰ βιβλία καταβάλλουσι τὴν ὕδραν,
 καὶ τὴν φερούν εἰς χαμόν.
 Μίνως, Σόλων, καὶ Λυκοῦργε, Ὀδυσσεῦ καὶ σὺ πανοῦργε,
 πατριωτισμοῦ πισοί.
 Μεσιτεύσατε συμφώνως, πρὸς τὸν Πλούτωνα συντόμως,
 ἴσως καὶ καταπεισθῆ.
 Ἡ δὲ Ἀθηνᾶ ῥαδίως, καὶ ὁ Ἄρης ὁ ἀνδρσιος,
 ἔρχονται κι' αὐτοὶ μαζί.
 Ὅταν βλέπουν τὸν Σωκράτην νὰ ἔξυπνᾷ ἀπὸ τὸν ἄδην,
 καὶ ν' ἀρχίσῃ ν' ἀναζῆ.
 Καὶ νὰ φύγῃ τὴν δουλείαν, καὶ νὰ εὖρ' ἐλευθερίαν,
 ποῦ τὴν ἔχουν πατοικίαν.
 Νὰ φυλάξῃ τὰ παιδιὰ τῆς μέσα εἰς τὴν ἀγκυλιάν τῆς,
 ὅπου τρέχουν ὄω κ' ἐκεῖ.

ΕΠΙΚΛΗΣΙΣ ΤΩΝ ΜΟΥΣΩΝ

Μουσῶν χωρεῖον ἐκ τῆς Ἑλλάδος
 Ἐλθέ ταχέως εἰς τὸν στρατὸν,
 Γραικοὺς νὰ ἴδῃς πῶς ἑορτάζουν,
 Ὡς πότε Μούσαι εἰς Παρνασσόνι
 Τὴν μακαρίαν σεπτὴν Ἑλλάδα,
 Τὴν ῥίζαν ὄλων τῶν ἀρετῶν.
 Καὶ τὸ ταμεῖον πάσης σοφίας,
 Τροφὸν Ἡρώων καὶ Ποιητῶν.
 Κι' ἄλλων μυρίων δεδοξασμένων,
 Κ' εὐφημισμένων ἔς ὅλην τὴν γῆν,
 Ἄνδρῶν Ἡρώων τεθαυμασμένων,
 Καὶ ἀμιμήτων μέχρι τοῦ νῦν.
 Ἐκεῖ θὰ ἴδῃς καὶ Εὐριπίδην,
 Καὶ τὸν Αἰσχύλον καὶ Σοφοκλῆν.
 Κι' ἄλλων τοιούτων ἀνδρῶν χορείαν,
 Νὰ ἑορτάζουν σὲ τὴν σεπτὴν.
 Ἐκεῖ θὰ ἴδῃς τὴν Μελπομένην,
 Καὶ τὴν Θαλείαν εἰς τὴν σκηνὴν,
 Τῶν ἑρασῶν σου φίλων υἱῶν σου,
 Νὰ σεφνώσθουν σὴν κεφαλῆν.
 Βλέψον προσέτι πρὸς τὸν υἱόν σου,
 Μὲ ὄφθαλμόν σου τὸν φαεινόν.
 Τὸν εὐπειθέστατον καὶ ἀγαπητόν σου,
 Τὸν φιλοπάτριδα καὶ καλόν.
 Ὑπὲρ πατρίδος οὕτως ὀμνύει
 Ἐπὶ τὰ ὕδατα τοῦ συγῆς,
 Κι' ἀποφασίζει πῶς μέχρι τέλους,
 Θέλει σὲ εἶναι πιστὸς υἱός.

Λοιπὸν, ὦ μήτηρ πάσης σοφίας,
 Ποῦσε τὴν λύπην καὶ μὴ θρηνηῖς.
 Εἰς τὰ ἐρείπια μὴ κοιτάζης.

Κ' ἀνασιγάξεις κ' ἀδημονεῖς.
 Στρέφον καὶ ἴδε πρὸς τοὺς υἱούς σου.
 Ὅλοι σ' ἐσίνα τὴν ποθητὴν.

Μουσῶν ἢ σάλπιξ τοὺς ἀνακράζει,
 Εἰς γῆν νὰ ἔλθωσῃ τὴν σεπτὴν.
 Λοιπὸν ἀνδρίζουν καὶ οἱ σοφοί σου,
 Ταχέως ὅλοι θ' ἀνυψωθοῦν.

Κ' οἱ ῥήτορές σου καὶ Ἡρωέσσου,
 Μέλλουσι πάλιν ν' ἀνασηθεῦν.

Προτροπὴ εἰς μίμησιν προγονικῶν ἀρετῶν.

Μία μόνη εἰς τὸν κόσμον, εἶναι μόνη ἀρετὴ,
 Νὰ τιμῶμεν τὴν πατρίδα, ἥτις εἶναι ἡ αὐτὴ,
 Ἡ γεννήσασα τὸν ἄνδρα, τοῦτον τὸν Θεμισοκλῆ,
 Ὃν ἐθαύμασεν ὁ κόσμος, Δύσις, καὶ Ἀνατολή.
 Τοῦτον μιμηθῶμεν πάντες, τοῦτον εἰς τὴν ἀρετὴν,
 Τοῦτον καὶ εἰς τὴν ἀνδρίαν, τὴν καλὴν κ' ἐπαινετὴν.
 Σπεῦσαι τῶρα, Θεμισόκλεις! νὰ ἰδῆς εἰς τὸν σρατὸν,
 Πῶς πανηγυρίζουν Μοῦσαι, ὡς ποτὲ εἰς Παρνασσόν.
 Καὶ τιμῶσι καὶ δοξάζουν τὰς πατρώας ἀρετάς,
 Καὶ τὰ προτερήματά σου, μὲ χαρίμους ἑορτάς.
 Ζῆτε, τέχνα τῆς Ἑλλάδος, κλάδοι οἱ ἀειθαλεῖς.
 Εὐχεταὶ τὸ γένος ὅλον, ἅμα κ' ὁ Θεμισοκλῆς.

[ΠΡΟΤΡΕΠΤΙΚΟΝ Εἰς τὴν ΠΑΙΔΕΙΑΝ.

Δεῦτε Ἕλληνες γενναῖοι, δράμετε προθύμως νῦν,
 Εἰς τὸν θεῖον παρνασσόν.

Πατρικὴν κληρονομίαν, ἔχοντες τὴν εὐφροσύνην,
Καὶ φιλίαν τῶν Μουσῶν.

Ἕλληνες ἄγωμεν, φῶς ἀναλάβωμεν,

Τὸ ζοφερόν τῆς ἀμαθείας, νὰ λείψῃ τὸ δεινόν.

Ἡ Ἑλλάς ταπεινωμένη, φίλοι ἀπὸ σᾶς προσμένει,
Δόξαν τῆς τὴν παλαιάν.

Ἡ σοφία μόνη δίδει ὅλων τῶν καλῶν τὰ εἶδη,

Κ' εὐτυχίαν σεραάν.

Ἕλληνες κτλ.

ὦ πατρίς, πατρίς φιλότατη! ἢ ποτὲ κραταιοτάτη,
Ἀναμίσον τῶν ἔθνων.

Φεῦ! εἰς πόσας δυσυχίας σ' ἔρριψε τῆς ἀμαθείας,

Σκότος τὸ φθοροποιόν.

Ἕλληνες κτλ.

Ἀλλὰ θάρρει, μὴ φοβῆσαι, εἰς ἡμέτηρ κάλιν εἶσαι

Τῶν φιλομαθῶν Γραικῶν.

Ναί, πατρίς γενναιοτάτη, ἔπεσ' ἔπεσ' ἢ ἀπάτη,

Ἦλθε τοῦ φωτός αἰών.

Ἕλληνες κτλ.

Λύκεια, Βιβλιοθήκαι, τῆς σοφίας ἀποθήκαι

Ἀνεγείρονται λαμπρῶς.

Ἀθανάτου δόξας ἔρωκ, ἀναψεν εἰς κάθε μέρος,

Ζῆλος ἀναψε σφοδρός.

Ἕλληνες κτλ.

Νέοι! χάριν τῆς παιδείας, εὐγε! τρέχετε παντοίας,

Καὶ θαλάσσας καὶ ξηράς.

Φιλοτίμως ἀγρυπνεῖτε, τὰς τρυφὰς καταπατεῖτε,

Ψάλλοντες μετὰ γοῶν.

Ἕλληνες κτλ.

Συμπολιταί σας καὶ ξένοι, ὅλοι ἐνθουσιασμένοι,

Πανευφρόνως σᾶς κροτοῦν.

Αἰ σκιαὶ δὲ τῶν προγόνων, μετὰ τόσον λύπης χρόνον,

Χαίρουσαι ἀνασχιροτοῦν.

Ἕλληνες κτλ.

ὦ φιλόγοροι παρθένοι, πῶς τὸ ἄσμά σας εὐφραίνει,

Καὶ φλογίζει τὴν ψυχὴν.

Ἕλληνίδες ὁμοφώνως, ψάλλατε, καὶ λαμπροφώνως,

Τῆς πατρίδος τὴν εὐχὴν.

Ἕλληνες κτλ.

- Ποιά Ἑλλάς μὲ νέα κάλλη, ἀναφαίνεται μεγάλη,
 Εἷς τῆς Τύχης τὸν ναόν;
 Εἶναι ἄρα φαντασία; Ὅχι· βλέπω παρρησία.
 Νέον κόσμον φωτεινόν. Ἕλληνες κτλ.
 Ποντοπόροι νησιῶται, ἱππηλάται Ἠπειρῶται,
 Μακεδόνες καὶ Δελφοί,
 Θεσσαλοὶ καὶ Ἀθηναῖοι, Σπαρτιῶτες καὶ Θηβαῖοι,
 Ὅλοι ζεῶν ὡς ἀδελφοί. Ἕλληνες κτλ.
 Εὐνοῖα βραμβεύει, εὐτυχία κυριεύει,
 Ἐλειψαν οἱ στεναγμοί.
 Παντοῦ πλοῦτον ἀφθονίας, παντοῦ κάλλος εὐκοσμίας,
 Βλέπουσι οἱ ὀφθαλμοί. Ἕλληνες κτλ.
 Ποῖ, Θεάτρα, Μουσεῖα, Στοά, Κῆποι, Πρυτανεῖα,
 Φέρονται ὡς τοὺς οὐρανοὺς.
 Ταῖς αἰσθήσεις γοητεύουσιν, τέρπουσιν, ὠρελοῦσιν, παιδεύουσιν,
 Κέκτανται τὴν ἀπορῆν τῆς νοῦς. Ἕλληνες κτλ.
 Μὲ τὰ εἶφο, Μελοπομένα, εἰς τὰ αἵματα βυμβένη,
 Τρόμον οἶκτον, προξενεῖ.
 Ἄλλοῦ πάλιν ἡ Θαλαῖα, βίπτουσα τὰ προσωπεῖα,
 Ἐλευκὸν γέλωτα κινεῖ. Ἕλληνες κτλ.
 Μουσῶν ῥόμα καὶ Χαρίτων, Ὀμηροῦ τῶν ἀνικητῶν,
 Ἐμνησον τῆς ἀρετῆς.
 Πίνδαρε ἔξ τῆς Ὀλυμπίας, μὲ κιθάραν σου τὴν Δεῖαν,
 Δόξασον τοὺς ἀθλητάς. Ἕλληνες κτλ.
 Φάλλε Μοῦσα Τιμοθίου, πλήρης ἄσματος ἐνθίου,
 Καὶ κυρία τῶν παθῶν.
 Μέρματρα ἐμψυχώθητε, μορφήν, σχῆμα ἐνδύθητε,
 Τῶν ἡρώων καὶ σοφῶν. Ἕλληνες κτλ.
 Ψυχὴ καθαρὰ, γενναία, σὲ προσμένῃ ἡ νεολαία,
 Ὡς σοφώτατε ἀνδρῶν.
 Ὑπὸ πάντων προσκυνεῖσαι, δίδασκει, καὶ μὴ φοβῆσαι,
 Κώτειον τὸ μιαρόν. Ἕλληνες κτλ.

Ἴδου, νόσους Θεραπεύει, τοὺς λοιμοὺς ἐξολοθρεύει,
Ἴπποκράτης, ὡς Θεός·

Ἀνακράζει τὴν ὑγίαν, τοῦ θανάτου δὲ τὴν βίαν
Διακόπτει κραταιῶς. Ἕλληνες κτλ.

Ἀπὸ πόλον ἕως πόλον, τὰ καλὰ τῶν τόσων ὄλων,
Περουβίων καὶ Ἰνδῶν,

Γῆν ἀφίνοῦσι πατρίαν, ἔς τὴν φιλόμουσον Γραικίαν,
Μετοικοῦσι σωρηδόν. Ἕλληνες κτλ.

ὦ πανύμνητε Σοφία, τῶν καλῶν πηγὴ πλουσία,
Θεραπεία τῶν κακῶν,

Στήσον τὸν λαμπρὸν σου θρόνον, εἰς αἰῶνας τῶν αἰώνων,
Ἐν τῷ μέσῳ τῶν Γραικῶν. Ἕλληνες κτλ.

ΠΑΡΑΚΕΛΕΥΣΙΣ ΕἰΣ ΠΟΛΕΜΟΝ.

Παιδιὰ τοῦ Ἡρακλέους δράμετε, καὶ σπαθιά
Κρατεῖτε μ' ἕνα χεῖρ, μὲ τ' ἄλλο τὴν φωτιά.

Ὅρησάτε γενναίως, ἔλθετ' ὅλοι μαζῆ,
Δείξατε τῶν Ἑλλήνων τὸ γένος ὅτι ζῆ.

Εἰς φάλαγγας ταχθῆτε μὲ ὄμμα φοβερὸν
Προβαίνετε εὐτάκτως μὲ πόδα σιβαρόν.

Ὁ κρότος τῶν ποδῶν σας, καὶ οἱ κοινοτοί,
Νὰ κατασφύβουν Τούρκους, γίνονται ἀρκετοί.

Ἵδραῖοι, καὶ Πεσῶται, καὶ ἀδελφία Ψαριανοί,
Εἰς τ' Ἀρχιπέλαγός σας Τούρκος ἄς μὴ φανῆ.

Καὶ ἂν τινὰς τολμήσῃ, καὶ παρῶρησασθῆ,
Ἐς τὰ βάθη τῆς θαλάσσης νὰ καταποντισθῆ.

Διψᾷ καὶ ὁ Σουλτάνος αἷμα Ἑλληνικόν,
Λυσσᾷ, νὰ πῆ γυρεύει μὲ τρόπον μανικόν.

Τύραννε αἰμοδόρε, ἀθῶους τυραννεῖς,
Ἀθῶων αἷμα χύνεις, ἔς τὸ αἷμα νὰ πνιγῆς.

Τὸ αἷμα, ὅπερ χύνεις, νὰ ρεύσῃ ἐπὶ σέ,
 Τὸν θρόνον σοὶ νὰ πνίξῃ, τὸ γένος σου, καὶ σέ

Ἡ Ἑλλάς πρὸς τὰ τέκνα της.

Ὡ παιδιὰ μου ὀρφανὰ μου, σκορπισμένα ὄω κ' ἐκεῖ.

Τόρισμένα, διωγμένα ἀπ' τὰ ἔθνη πανοικί.

Ξυπνεῖτε τέκνα κ' ἦλθεν ἡ ὥρα· Ξυπνεῖτε ὅλα τρέξετε τώρα,

Κ' ἦλθεν ὁ δεῖπνος ὁ μουσικός.

Ποῦ μὲ κόπους κατὰ τόπους τρέχετε γιὰ μίαν τροφὴν

Εἰς δεσπότην, ἰδιώτην δούλου δεχισθε μορφήν.

Ξυπνεῖτε τέκνα κτλ.

Νύκτε μέρα, ὡς ἡ σφίρα, περιφέρεσθε ἔς τὴν γῆν.

Προπατεῖτε, προσπαθεῖτε δόξης νὰ ὕρετε πηγὴν.

Ξυπνεῖτε τέκνα κτλ.

Καὶ ποθεῖτε νὰ φανῆτε ἔς τὴν πατρίδα εὐπειθεῖς

Νέος βγαίνει, γέρον μένει ἀπ' τὰ ξένα ὁ καθεὶς.

Ξυπνεῖτε τέκνα κτλ.

Κι' ἀπομένει, ἢ πεθαίνει δυσυχῆς καὶ ἐνδεής.

Κ' ἐγὼ πλέον τελευταῖον μένω μόνη ὀρφανή.

Ξυπνεῖτε τέκνα κτλ.

Συναχθεῖτε, νὰ ἰδῆτε τὰς πληγὰς μ' ἐλσεινῶς

Πῶς τὸ αἷμα τρέχει ρεῦμα ἀπ' τὰς φλέβας μου δεινῶς.

Ξυπνεῖτε τέκνα κτλ.

Τὴν σολὴν μου τὴν καλὴν μου ζεσχισμένην τὴν φορῶ,

Σφαλισμένην καὶ δεμένην μὲ ἀλύσσοις τὴν θωρῶ.

Ξυπνεῖτε τέκνα κτλ.

Δὲν βασάζω, ὅλο κράζω θάνατόν μου τὸν πικρὸν,

Ὅταν μ' ἀφήσῃ κ' ἀμελήτῃ σωτηρίας τὸν κειρὸν.

Ξυπνεῖτε τέκνα κτλ.

Τὰ τέκνα πρὸς τὴν Ἑλλάδα.

ὦ! μητέρα μίαν ἡμέρα μὴν λυπῆσε θὰ χαρῆς,
Τοὺς σκοπούς μας τοὺς κρυφούς μας θὰ ἰδῆς καὶ θ' ἀπορῆς.

Δράξατ' ἀδελφια βρομφίας βίβη,

Ἐλευθερίαν ζητεῖ καὶ θελεῖ ἡ μήτηρ μας.

Πῶς ποῦσο μεν νὰ ἰδοῦμεν τὴν πατρῶν μας μορφήν,
Στολισμένην ζηλευμένην οἰκαυμένης κορυφήν.

Δράξατ' ἀδελφια κτλ.

Πῶς μητρό μας καὶ πατρός μας αἰπληγαὶ δὲν μᾶς πονοῦν,
Κ ἡ σκλαβιά των καὶ δεινάτων τὴν καρδίαν μας δὲν λυποῦν,

Δράξατ' ἀδελφια κτλ.

Ἦλθεν ὦρα, φθάνει τώρα ὁ ἐχθρὸς μᾶς τυραννεῖ,
Μ' ἄγριον ὕφος μὲ τὸ ξίφος ὅποιος θελεῖ νὰ φανῆ.

Δράξατ' ἀδελφια κτλ.

Συναγμέ οἱ μαζωμένοι ὅλοι μας μίαν συγμῆν,
Νὰ βρεθῶμεν νὰ ριφθῶμεν σὰν οἱ Λεόντες μ' ὄρμην.

Δράξατ' ἀδελφια κτλ.

Μὲ τὰ σῆθη εἰς τὰ πλήθη ὁ καθένας νὰ χυθῆ,
Νὰ ροφήσῃ καὶ νὰ χύσῃ αἷμα νὰ ἐκδικηθῆ.

Δράξατ' ἀδελφια κτλ.

Σάλπιγξ κράζει καὶ φωνάζει τῶν ἐχθρῶν μας τὴν κραυγὴν
Ἑλλήν βέλος, ζωῆς τέλος δὲν φοβεῖτε εἰς τὴν γῆν.

Δράξατ' ἀδελφια κτλ.

ΕΛΛΗΝ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΟΜΟΓΕΝΕΙΣ.

Φίλοι μου συμπατριῶται,

Δούλοι νὰ μεθα ὡς πότε,

Τῶν ἀχρείων Μουσουλμάνων,

Τῆς Ἑλλάδος τῶν τυράννων,

Ἐκδικήσεως ἡ ὥρα,
 Ἐφάσεν, ὦ φίλοι, τώρα.
 Ἡ κοινὴ πατρίς φωνάζει,
 Καὶ μετὰ δακρύων κρᾶζει,
 Ἐ τέχνα μου, Γραικοὶ γενναῖοι,
 Δράμετ' ἄνδρες τε καὶ νέοι,
 Κ εἶπατε μεγαλοφώνως,
 Εἶπατέ τ' ὄλοι συμφώνως,
 Ἀσπαζόμεν' εἰς τὸν ἄλλον,
 Μ' ἐνθουσιασμόν μεγάλην.
 Ἔως πότε ἡ τυραννία;
 Ζήτω ἡ Ἐλευθερία!

Μὲ μεγάλην ἀφροσύνην,
 Τῶν Γραικῶν καὶ κατασχόνην,
 Τούρκος, φεῦ! μᾶς ἐτυράννει,
 Καὶ ἄλλου ποῦ δὲν ἐφάνη,
 Τόση βία καὶ ἀδικία,
 Τόση καταδυναστεία
 Τῶν ἀχρεισάτων Τούρκων,
 Τῶν ἀγρίων Μαμαλούκων,
 Ἦσαν ὅλα εἰς τὰς χεῖρας
 Καὶν ἀπέθνησκε τῆς πείνας,
 Ὁ Γραικὸς ἐσιωποῦσε,
 Νὰ λαλήσῃ δὲν τολμοῦσεν.
 Ἔως πότε Μουσουλμάνοις,
 Ἰπποφύρομεν τυράννοισ;
 Ἔως πότε ἡ δουλεία;
 Ζήτω ἡ Ἐλευθερία!
 Ποῦ νῦν τέχνη; Ποῦ ἰσιζήμη
 Ποῦ Γραικῶν ἡ τόση φήμη;
 Κατηργήθησαν, φεῦ! ὅλα.

Κι' ἀντ' αὐτῶν πάσχομεν τώρα,
 Μουσουλμάνων τυραννίαν,
 Ἀμαθίαν καὶ πτωχείαν,
 Βάσανα, μόχθους καὶ πόνοους,
 Μάστιγας, σφαγὰς, καὶ φόνους,
 Καὶ ξενιτεμὸν πατρίδος,
 Στερευμὸν πάσης ἐλπίδος.
 Ὅλ' αὐτὰ συλλογισθῆτε,
 Τοὺς προγόνους μιμηθῆτε,
 Ὡ Γραικοὶ ἀνδρειωμένοι,
 Κ' εἶπατ' ὅλοι ἐνωμένοι.
 Ἐως πότε ἡ τυραννία,
 Ζήτω ἡ Ἐλευθερία!

Τῶν Γραικῶν τὸ μέγα γένος,
 Τὸ ἐξακουσμενον ἔθνος,
 Εἰς Ἀνατολὴν καὶ Δύσιν,
 Ὡς νὰ μὴν ἦν εἰς τὴν φύσιν
 Μήτ' ἀκούεται καθόλου,
 Ἐξ ἑνὸς ὡς ἄλλου πόλου,
 Ταῦτα κάμν' ἡ τυραννία,
 Μουσουλμάνων ἡ ἀγρία.
 Ἀλλὰ ἦλθε τέλος πάντων,
 Μεταξὺ τύσων συμβάντων,
 Ἐκδικήσεως ἡ ὥρα,
 Κ' οἱ Γραικοὶ φωνάζουν τώρα,
 Ἀλαλάζοντες μὲ κρότον.
 Ἐλαμψε μετὰ τὸν σκότον.
 Ἐλαμψεν ἡ Σωτηρία,
 Ζήτω ἡ Ἐλευθερία!
 Εἰς τυράννων τὴν θυσίαν,
 Ἄπαντες μὲ προθυμίαν,

“Ερχοντ’ ἄλλος ἀλλαχόθεν,
 Τῆς Ἑλλάδος πανταχόθεν.

Ὡς εἰς ἑορτὴν συντρέχουν,
 Ὡς πανήγυριν τὴν ἔχουν.

Καὶ δὲν σέργεται καὶ νένας,
 Ἀπ’ εὐτούς, μικρὸς ἢ μέγας,

Ἐξοπίσω ν’ ἀπομείνη,
 Εἶναι, λέγει, κατασχόνη.

Τοὺς υἱοὺς των οἱ πατέρες
 Ἐγκαρδιόνουν, κ’ ἡ μητέρες.

«Εὖγε! τέκνα μας» τοὺς λέγουν,
 Κ’ εἰς τὸν πόλεμον τοὺς σέλλουν.

“Εως πότε ἡ δουλεία;
 Ζήτω ἡ Ἐλευθερία!

Τὰ σπαθιά των γυμνωμένα,
 Πρὸς τὸν οὐρανὸν σρεμμένα,

Σταυρωμένα τὰ κλονοῦσι,
 Ὅσον νὰ σπινθεολοῦσι.

Κ’ ἀσπαζόμεν’ εἰς τὸν ἄλλον,
 Ὅρκον κάμνουσι μέγανον,

Τότε μόνον νὰ τ’ ἀφήσουν,
 Ἀφ’ οὗ τοὺς ἐχθροὺς νικήσουν.

Ναὶ μὲ Πίσιν! Μὰ Πατρίδα!
 Μὰ τὴν εἰς Θεὸν Ἐλπίδα!

Τῆς Ἑλλάδος ἡ πρὶν δόξα,
 Μὲ τῶν τέκνων τῆς τὰ τόξα,

Θέλει πάλιν ἐπιστρέψη,
 Νέους Ἡρώας νὰ σείψη.

“Εως πότε ἡ τυραννία;
 Ζήτω ἡ Ἐλευθερία!

Τρόπαια τοῦ Μαραθῶνος,

Δὲν ἠφάνισεν ὁ χρόνος,
 Βιήτε Σαλαμῖνος ἔργα,
 Τῶν Ἑλλήνων (θαῦμα μέγα!)
 Οἱ Γραικοὶ τ' ἀνισοροῦνται,
 Καὶ καλὰ τὰ ἐνθυμοῦνται.
 Πρόγονοὶ τῶν εἰν' ὁ Μίνως,
 Λυκοῦργος, Σόλων, ἐκεῖνος,
 Μιλτιάδης, Λεωνίδης,
 Μετ' αὐτῶν ὁ Αἰσιεΐδης,
 Καὶ Θεμιστοκλῆς ὁ μέγας·
 Ὡς αὐτοὶ ἄλλος κἀνένας·
 Σωπῶ τοσοῦτους ἄλλους,
 Ἄνδρας θαυμαστούς, μεγάλους·
 Ἔως πότε ἡ δουλεία;
 Ζήτω ἡ Ἐλευθερία!
 Τούτους οἱ Γραικοὶ μιμοῦνται,
 Τούρκους πλέον δὲν φοβοῦνται·
 Τὴν ζωὴν κατὰφρονοῦσι,
 Τοὺς τυράννους δὲν ψηφοῦσι,
 Παρὰ νὰ ὑποταχθῶσι,
 Προτιμοῦν νὰ φονευθῶσι·
 Εἰς Γραικοὺς κόποι καὶ πόνοι,
 Εἰν' οὐδέν. Μόνοι καὶ μόνοι,
 Τοὺς ἐχθροὺς νὰ πολεμήσουν,
 Δύνανται, καὶ νὰ νικήσουν.
 Ἀλλὰ τί δὲν θέλουν κάμει,
 Ὅταν μετ' αὐτῶν καὶ ἄλλοι,
 Ἐνοθῶσιν εἰς ἓν σῶμα;
 Δὲν φοβοῦνται πλέον πτώμα.
 Ἔως πότε ἡ τυραννία;
 Ζήτω ἡ Ἐλευθερία!

ΕΤΕΡΑ.

Γραικοί, Γραικοί, εἰς τὰ ἄρματα Γραικοί !
 Δράμετε Ἕλληνες μεγάλοι καὶ μικροί.
 Ὁ καιρὸς, ἀδελφοί, τῆς ἐλευθερίας φθάνει,
 Καὶ τὸ γένος ἡμῶν τὰς δυνάμεις του λαμβάνει.
 Γενναῖοι Ῥουμελιῶται,
 Μωραίται καὶ νησιῶται,
 Τὸ αἷμα τῶν τυράνων χύσε ποταμιδόν.
 Μὴ φοβεῖσε, Γραικοί, ὅτι εἴσθε τάχ' ὀλίγοι,
 Ἡ Εὐρώπη ἰδοὺ τὰς ἀγκάλας της ἀνοίγει.
 Ὁ τύραννος κλονεῖται,
 Τὴν πτῶσιν του φοβεῖται,
 Ὁ ζῆλος τῆς πατρίδος αἰεὶ λάμπει ἔς τὰς ψυχάς.
 Μὴ φοβεῖσθε, Γραικοί, τοὺς λαοὺς τοὺς τρισεκατόνους,
 Εἶναι ὄχλος πολὺς, δίχως τόλμης τε καὶ θάρρους.
 Ὡς πότε τυραννία ;
 Ζήτω ἡ ἐλευθερία,
 Τὸ αἷμα τῶν ἐχθρῶν αἰεὶ τρέξη πρὸ ποδῶν.
 Ἡ ἀθλία Ἑλλάς τὸν βερὺν ζυγὸν ρενάζει,
 Τοὺς πιεστούς της υἱοὺς εἰς βοήθειαν τοὺς κράζει.
 Ἀλύτους νὰ συντρίψουν,
 Δεσμὰ της ν' ἀπορρίψουν,
 Καὶ τρόπαια λαμπρὰ νὰ στήσουν κατ' ἐχθρῶν.
 Εὐοῖ ! εὐοῖ ! εὐοῖ ! εὐοῖ !
 Εὐοῖ ! εὐοῖ ! εὐοῖ !
 Δράξατε Ἕλληνες μεγάλοι καὶ μικροί !
 Σπαθί ! σπαθί ! σπαθί ! σπαθί !
 Σπαθί ! σπαθί ! σπαθί !
 Δράμετε Ἕλληνες μεγάλοι καὶ μικροί.
 Φωτιά ! φωτιά ! φωτιά ! φωτιά !
 Φωτιά ! φωτιά ! φωτιά !
 Τρέξατε Ἕλληνες, γυναῖκες καὶ παιδιό.

Σφ. 2

Δαμπρὰ Ἑλλάς! πηγὴ τῶν φιλοσόφων,
 Μητέρα τῶν Ἡρώων,
 Φοσφόρε τῶν βροτῶν.
 Σύπνισον ἐκ τοῦ βυθους, σύντριψον τὰς ἀλύσεις,
 Πατρίδα τῶν Μουσῶν.
 Ἴδου καιρὸς τῆς δόξης σου ἐφάνη,
 Κρατῶν χρυσοῦν σεφάνι,
 Καὶ κράζων ἰσχυρῶς.
 Ἑλλάς γενναιωτάτη, τυράννους καταπάτει,
 Καὶ νίκα κραταίως.
 Μὴ δειλιάς, ἔχεις Ἡρώων πλῆθος,
 Καὶ φιλοσόφων σῖφος,
 Νὰ σ' ὑπερασπισθοῦν.
 Μητέρα σὲ γνωρίζουν, ὅπου κι' ἀν' τριγορίζουν,
 Καὶ σὲ ἐπιποθοῦν.
 Τὸν Ἡρακλῆ, σὺ μόνη ἐδυνήθης,
 Ἐ τὸν κόσμον νὰ γεννήσης,
 Ὑδρας ὀλοθρευτήν.
 Αὐτῆς, ποῦ τώρα πάλιν, μὲ χαίνουσι μεγάλα,
 Ἐ τὰ σπλάγγνά σου οἰκεῖ.
 ὦ Ἀθηνᾶ! Σπεῦσον πρὸς σὴν πατρίδα,
 Εἰς γῆν τὴν Ἑλληνίδα,
 Καὶ πλάσον τοὺς ἐκεῖ
 Ἡρωας ὡς τὸ πρῶτον, κινουντας τῶν ἀνθρώπων
 Τῶν θυμασμὸν ἐν γῆ.
 Μὴ δίσταζε, αὐτοὶ ἐπιποθοῦσιν,
 Ἐκεῖ νὰ σὲ ἰδοῦσιν,
 Ν' ἀνθρωποποιηθῆς.
 Προσάτης νὰ μετροῦσης, μητέρα νὰ καλῆσαι,
 Καὶ σ' εἶναι εὐπειθῆ,

Μουσῶν χορὸς, Ἑλλάδος θυγατέρες,
 Χρόνου χρυσοῦ μητέρες,
 Ὁ Ἑλικῶν φωνεῖ.

Στρέψετε σὴν πατρίδα, εἰς γῆν τὴν Ἑλληνίδα,
 Ἦν λάβετε κοινῇ.

Αὐτὴ πολλοὺς, πέμπτει νὰ ἀνιχεύσουν,
 Κωὶ νὰ σᾶς προσκαλέσουν,
 Πάλιν ἔς τὸν Παρνασσόν.

Μαῖται, τιθοὶ νὰ εἶσθαι, Θεαὶ δὲ νὰ νομίσθαι,
 Εἰς τὸν αὐτὸν λαόν.

ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ.

Ἑλλὰς ὠραία, γῆ δοξασμένη, μήτηρ ἡρώων τε καὶ Θεῶν,
 Χαῖρε, εὐφραίνου, γειγηθουμένη,
 Σκίρτα, ἀγάλλου, λελαμπρυσμένη,
 Διὰ τὰς νίκας τῶν σῶν υἱῶν.

Δὲν ἔχεις πλέον καμμιάν αἰτίαν
 Γιὰ νὰ λυπῆσαι σὺ παντελῶς,
 Τὸν τύραννόν σου καὶ τυραννίαν,
 Θεοῦ κ' υἱῶν σου τῇ βοθείᾳ,
 Ἐρόψαν κάτω διὰ παντός.

Τέσσαρα ἔτη ἦδ' ὤπλισμένα
 Τέκνα σου ὄλα, ἰὸ τῆς χαρᾶς!
 Δὲν κάμνουν ἄλλο, παρ' ὀλονένα,
 Τυράννων Τούρκων νὰ χύνουν αἷμα,
 Διὰ θαλάσσης τε καὶ ξηρᾶς.

Ὅθεν οἱ κάμποι καὶ τὰ πεδία,
 Ὅλοι οἱ λόφοι καὶ τὰ βουνά,
 Γίμουςιν ὄλα τῇ ἀληθείᾳ
 Ἀπὸ ἀχρείων Τούρκων κορμιά,
 Πτώματα ὄντως ἐλεεινά.

Ἡ θάλασς' ὅλη καὶ τὰ νησιά,
 Καὶ περιγιάλια τὰ δροσιρὰ,
 Γέμουσιν ὅλα, τῇ ἀληθείᾳ,
 Ἀπὸ τυράννων καίμενα πλοῖα,

Κι' ἀπὸ κορμιά τὰ βρωμερὰ.

Ἄνδρῳ τοῦκοι φρίττουν, τρομάζουν,
 Πάσχοντες ταύτας τὰς συμφορὰς,
 Κ' εἰς μάχας πλέον δὲν πλησιάζουν,
 Ἀλλὰ μακρόθεν, Ἀλλάχ! φωνάζουν,

Καὶ τὸν σουλτάνον δίδουν ἀράς.

Ἐξεναντίας οἱ Εὐρωπαῖοι

Βλέπουν τὰς νήσους μας τὰς λαμπρὰς,

Ἐνθουσιῶντες κ' ἐκπεπληγμένοι,
 Συμφώνως λέγουν ὅλοι ἐν γένει,

Θαλασσινοί τε καὶ τῆς ξηρᾶς.

Ἐλλάς, ἡ μόνη δεδοξασμένη,

Διὰ τὰς νίκας τῆς τὰς λαμπρὰς

Δὲν εἶναι τρόπος πλέον νὰ μένη,

ὑπὸ δουλείαν νὰ περιμένη,

Ὡ τῆς Ἑλλήνων κοινῆς χαρᾶς!

Σύνθεσις Ν. Σερούτου Κεῖου.

ΩΔΗ. Α΄.

Πάλιν ἄρχισεν ἐκ νέου,

Παρνασσὸς νὰ πρασινίζη,

Καζαλία ν' ἀναβλύζη,

Ἐλικῶν νὰ ἐπανθῇ.

ΕΠΩΔΟΣ.

Ἀγάλλου, ὦ Ἐλλάς!

Δί Μοῦσαι κ' ἡ Πεκλλάς,

Εἰς τὰ ἴδια ἀσμένως ἐπανήλθον κ' εὐφρανθῆναι.

ΠΑΡΕΠΩΔΟΣ.

ὦ νέοι, νέαι,
 Γενναῖοι, γενναῖαι,
 Μουσῶν, Παλλάδος, ἰδοὺ ἡ αὐλή.
 Ἐλᾶτε, θουμᾶζε,
 Νυχθῆτε, θελχθῆτε,
 Καὶ μιμηθῆτε ἂν ἦσθε καλοί.

ΩΔΗ Β΄.

Πάλιν Ὀργια, Ἀγῶνες,
 Λύκεια, Ἀκαδαμίαι,
 Πύθια, καὶ Ὀλυμπῖαι,
 Βήματα, καὶ ἀγοραί.

ΕΠΩΔΟΣ.

Ἀγάλλεσθε Γραικοί,
 Ἀπόλλων πανοικί,
 Εἰς τὸν Παρνασσὸν ἀσμένως ἐπανήλθον κ' εὐφρανθῆναι.

ΠΑΡΕΠΩΔΟΣ.

ὦ νέοι, νέαι,
 Γενναῖοι, γενναῖαι,
 Ἐδὼ Ἀπόλλων οἰκεῖ πανοικί.
 Ἐλᾶτε, θουμᾶζε,
 Νυχθῆτε, θελχθῆτε,
 Καὶ μιμηθῆτε ἂν ἦσθε Γραικοί.

ΩΔΗ Γ΄.

Πάλιν Πλάτωνες, Σωκράτεις,
 Ἴσοκράτεις, Παρμενίδαι,
 Δημοσθένεις, Θουκυδίδαι,
 Περικλεῖς, Θεμισοκλεῖς.

ΕΠΩΔΟΣ.

Ἀγάλλου, ὦ Ἑλλάς!
 Ἀπόλλων καὶ Παλλάς,
 Ὃς τὸ ἀρχαῖον ἐπανῆλθον ποθεινῶς καὶ εὐμενῶς.

ΠΑΡΕΠΩΔΟΣ.

ὦ νέοι, νέαι,
 Γενναῖοι, γενναῖαι,
 Παλλάς, Ἀπόλλων, ἐδῶ πανοικί.
 Ἐλάτε, θαυμάσε,
 Νυχθῆτε, θελχθῆτε,
 Καὶ μιμηθῆτε, ἂν ᾔσθε Γραιτοί.

ΩΔΗ. Δ΄.

Σοφοκλεῖς, καὶ Εὐριπίδαι,
 Μένανδροι, Ἀριστοτέλεις,
 Πρωτογένεις, Πραξιτέλεις,
 Ἀσπασίαι, Θεανοί.

ΕΠΩΔΟΣ.

Ἀγάλλεσθε Γραικοί!
 Αἱ Μοῦσαι πανοικί,
 Εἰς τὰ ἴδια ἀσμένως, ἐπανῆλθον, κ' εὐμενῶς.

ΠΑΡΕΠΩΔΟΣ.

ὦ νέοι, νέαι,
 Γενναῖοι, Γενναῖαι,
 Ἐδῶ αἱ Μοῦσαι οἰκοῦν πανοικί.
 Ἐλάται θαυμάσε,
 Νυχθῆτε, θελχθῆτε,
 Καὶ μιμηθῆτε, ἂν ᾔσθε Γραικοί.

ΩΔΗ. Ε΄.

Πάλιν εἰς τὸν κολοφῶνα,
 Ἄνυψοῦτα τῆς Παιδείας,

Δόξης καὶ εὐημερίας,
Ἡ πολυπαθῆς Ἑλλάδος.

ΕΠΩΔΟΣ.

ὦ ἐποχῆς καινῆς!
Ἡμέρας ὦ τερπνῆς!
Τῆς ὁποίας διαλάμπει, λυκαυγὲς τὸ ἱλαρόν!

ΠΑΡΕΠΩΔΟΣ.

ὦ νέοι, νέαι,
Γενναῖοι, γενναῖαι,
Ἐδῶ αὐγάζει αὐτὴ ἡ ἡώς.
Ἐλᾶτε, θαυμάσε,
Θελχθῆτε, αὐγασθῆτε,
Ἀπέσω φθόνος τοῦ σκότους υἱός.

ΩΔΗ. Σ΄.

Δεῦτε ἄσωμεν Παιᾶνας,
Ἐξυμνήσωμεν ἀξίως,
Εὐγνωμόνως, ἐγκαρδίως,
Τὸν ὑπέρσοφον Θεόν.

ΕΠΩΔΟΣ.

ὦ, ποῦ εὐδόκησε,
Καὶ μᾶς προώρισεν,
Ὡς Μαικήνας, ὡς Μεδίκους τῆς τριαύτης ἐποχῆς.

ΠΑΡΕΠΩΔΟΣ.

ὦ νέοι, νέαι,
Γενναῖοι, γενναῖαι,
Ἴδου Μεδίκων νεότης σεμνή,
Ἐλᾶτε, θαυμάσε,
Πυχθῆτε, θελχθῆτε,
Καὶ μιμηθῆτε, ἀν' ἡσθ' ἱκανοί.

Οἱ αἰῶνες δὲ γεραίρουν,
 Μὲ λιτὰς εὐγνωμοσύνης,
 Ἐ τοὺς Ναοὺς τῆς Μνημοσύνης,
 Τὴν παροῦσαν γενεάν.

ΕΠΩΔΟΣ.

Εὐοῖ μακαρισοί,
 Ἡμεῖς, καὶ ζηλωτοί,
 Τῆς σεμνῆς καὶ ἀθανάτου δόξης ταύτης καὶ τιμῆς!

ΠΑΡΕΠΩΔΟΣ.

ὦ νέοι νέαι,
 Γενναῖοι, γενναῖαι,
 Ἴδου τῆς δόξης αὐτῆς ἢ σκηνῆς.
 Ἐλάτε, ἰδέτε,
 Θαυμάστε, ζηλεύστε,
 Ἄν ἦσθ' Ἑλλήνων γενναία γονή.

ΩΔΗ. Η΄.

Οὔτε εἰν ἀμφιβολία,
 Ἐτὰ Ἡλίσια πεδία,
 Πῶς ἀντάξια βραβεῖα,
 Μᾶς ἀπόκεινται κ' ἐκεῖ.

ΕΠΩΔΟΣ.

ὦ ἱεραστὴ δαφνῶν,
 Κοτίνων, μυρσινῶν,
 Δεῦτε, δεῦτε, ἀς φανῶμεν, ὑπεράξιοι αὐτῶν.

ΠΑΡΕΠΩΔΟΣ.

ὦ νέοι νέαι,
 Γενναῖοι, γενναῖαι,
 Ἴδου τῆς δόξης, αὐτῆς ἢ σκηνῆς.
 Ἐλάτε, ἰδέτε,
 Θαυμάστε, ζηλεύστε,
 Ἄν ἦσθ' Ἑλλήνων, γενναία γονή.

Ὁ ὑπὲρ Πατρίδος μαχόμενος Στρατιώτης.

Λαμπρός ποτὲ φωσφόρος τῶν νυκτῶν,
 Ἐφώτιζε σκηνὰς τὰς Ἑλληνίδας.
 Ἐκεῖ πλησίον τὴν λόγχην του κρατῶν,
 Ἐτραγωδοῦσεν ὁ νέος Παλοπίδας.
 ὦ Ζέφυροι τερπνοί! πετᾶτ' εὐθύς,
 Μηνύσατ' εἰς τὴν φίλην μου Ἑλλάδα,
 Διὰ τὴν δόξαν σου πατρίς,
 Διὰ τὴν δόξαν σου πατρίς,
 Φρουροῦ εἰδῶ εἰς τὴν κοιλάδα,
 Εἰς τὴν κοιλάδα. »
 Τηρεῖ τὴν λάμπην τοῦ ἐχθρικοῦ πυρός,
 Καὶ σιωπᾷ ἔς τὸν τόπον του θεμένος,
 Ἡ νύκτα χρόνος, ὁ Ἕλληνας ζωηρός,
 Καὶ τραγοῦδει ἔς τὴν λόγχην σπριγμένος.
 ὦ Ζέφυροι τερπνοί κτλ.
 « Ὁ Ἥλιος τὸν πόλεμον κινᾷ,
 Αὔριον εἰν' ἡμέρα τῆς ἀνδρίας,
 Ἄν ἀποθάνω ἔς τὴν λόγχην μου σιμᾷ,
 Ὑπὲρ πατρίδος, καὶ τῆς ἐλευθερίας.
 Πετᾶτε πάλιν, ὦ! Ζέφυροι τερπνοί,
 Εἰπέτε εἰς τὴν φίλην μου Ἑλλάδα,
 Διὰ τὴν δόξαν σου πατρίς,
 Διὰ τὴν δόξαν σου πατρίς,
 Ἀπέθανα εἰς τὴν κοιλάδα, εἰς τὴν κοιλάδα.

Τραγῳδίον τῆς Μουσμβασίας.

« Διαβάτ' ἀπ' τὴν Μουσμβασίαν, ἀπ' τὴν Παλαιοκασρίτει,
 Ἐκεῖ νὰ ἰδῆτε αἵματα, ἐκεῖ νὰ ἰδῆτε λέσσια,

Ποῦ 'κβῆκ' ὁ Κεχαϊάμπεης μ' ὄλους τοὺς Ἀρβανίτας.
 Κ' οἱ κλέφταις ὅταν τό 'μαθν, πολὺ τοὺς 'κακοφάνη
 Βάλλουσι βίγλας καὶ βιγλοῦν, βάλλουν καὶ καρπούλια.
 'Ἡ κάτω βίγλα 'φώναξε, τὸ κάτω καρπούλι.
 Πιάσε τὸν τόπον δυνατὰ, κ' εὐθειᾶς τὰ ταμπούρια,
 'Ὁ Κεχαϊᾶς μᾶς 'πλάκωσε μ' ὄλους τοὺς Ἀρβανίτας.
 Πρώτη μπατάλια, 'ποῦ 'πεσε, τὴν ρίχν' ὁ Κυριακούλης,
 Βαρεῖ τὸν μπαϊρακτάραγα κι' αὐτὸν τὸν σιλιχτάρην.
 Πίρνει μουλάρια μὲ φλωρί, μουλάρια μὲ χρυσάφι.
 Ποῦ 'σαι, καυμένε Θεόδωρε, καὶ σὺ Κωλοκοτρόνη;
 'Ποῦ ξεπατόνεις τὴν Τουρκιὰ καὶ τοὺς παλαιοὺς ἀγάδαις.
 Τί λές, σκυλί Κιαμίλμπεη, καὶ σὺ, βρὲ Κιμουράττη;
 Θὰ πιάσω σκλάβους μπένδαις καὶ σκλάβου βιζυράδαις,
 Θὰ πιάσω τὰ ριζαλιά σου κι' ὅλα σου τὰ χαρέμια.
 Πιάνουν χαρέμια δεκοκτώ καὶ μπένδαις δεκαπέντε.

Ἄλωσις τῆς Τριπολιτοῦσας.

'Ἦτον ἡμέρα βροχερὴ, καὶ νύκτα χιονισμένη,
 "Ὅταν γιὰ τὴν Τριπολιτοῦσαν 'κίνησεν ὁ Κιαμίλης.
 Νύκτα σελλόνει τ' ἄλογον, νύκτα τὸ καλιγόνει.
 Καὶ εἰς τὸν δρόμον τὸν Θεὸν παρακαλεῖ καὶ λέγει:
 « Θεὲ μ'! ἐκεῖ τοὺς προεσοῦς, ἐκεῖ τοὺς δεσποτάδαις
 « Νὰ εὔρω, 'ς τὸ κεφάλι τους νὰ πάρουν τοὺς ραϊάδαις,
 « Νὰ μὴ σηκώσουν ἄρματα, καὶ πάγουν μὲ τοὺς
 κλέφταις. »
 Σὰν ἔφθασε, καὶ οἱ Γραικοὶ ἐπλάκωσαν τὸ κάστρον.
 Τοὺς Τούρκους ἐκλείσαν ρενά, β. ρικὰ τοὺς παλεμουῦσαν.
 Κωλοκοτρόνης 'φώναξεν ἀπὸ τὸ μετερίζι.
 « Προσκύνησε, Κιαμίλμπεη, 'ς τοὺς Κωλοκοτροναίους.
 « Νὰ σὲ χαρίσω τὴν ζῶν, ἐσὲ καὶ τὰ παιδιὰ σου,

« Ἐσὲ καὶ τὰ χαρέμια σου, καὶ ὅλην τὴν γενεάν σου. »
 Μετὰ χαρᾶς σας, Ἕλληνες, καὶ ἑσεῖς καπεταναῖοι,

« Εὐθὺς νὰ προσκυνήσωμεν ἔς τοὺς Κωλοκοτροναίους. »
 Μπολούκμπασης ἐφώνησεν ἐπὶ ἀπὸ τὴν τάμπιαν.

« Δὲν προσκυνοῦμεν, ἄπιστοι! ἔσῃς βρωμοσιζιάδαις. »
 « Ἐχωμεν κάσρα δυνατὰ, καὶ βρσιλιὰν ἔς τὴν Πόλιν. »

« Ἐχομ' ἀνδρείον κράτευμα, καὶ Τούρκους παλληκάρια »
 « Τρώγουνε πέντε ἔς τὸ σπαθί, καὶ δέκα ἔς τὸ τουφέκι. »

« Καὶ δεκαπέντε ἔς τ' ἄλογον, διπλοῦς ἔς τὸ μστερίζι. »
 Τώρα νὰ ὀητε, φώναξε τότε ὁ Κωλοκοτρόνης,

« Νὰ δῆτ' Ἑλληνικὰ σπαθιά, καὶ κλέφτικα τουφέκια »
 « Πῶς πολεμοῦν οἱ Ἕλληνες, πῶς πελακοῦν τοὺς Τούρ-
 κους. »

Τρίτη τετράδη θλιθερὴ πῆμτη φορμακωμένη,
 Παρασκευὴ ξημέρωμα (ποτὲ νὰ μ' εἶχε φέξει!)

Ἔβαλαν εἰς Γραικοὶ βουλήν τὸ κάσρον νὰ πατήσων.
 Σὰν ἀστοὶ ἐπήδησαν, ἐμβόηκαν σὰν πετρίτες,

Κ' ἄδιασαν τὰ τουφέκια τους τὴν λιανοπαταρίαν.
 Κωλοκοτρόνης φώναξεν ἀπ' τ' Αἰγυρωγιῶ τὴν πόρταν.

« Μολᾶτε τὰ τουφέκια σας, σύριτε τὰ σπαθιάσας. »
 « Βάλλετε τὴν Τουρκιὰν ἐμπρὸς, σὰν πρόβατα ἔς τὴν
 μάνδραν. »

Τοὺς πῆγαν καὶ τοὺς ἔκλεισαν εἰς τὴν μεγάλην
 τάμπιαν.

Ἀπελογᾶτ' ὁ Κεχαϊῆς πρὸς τὸν Κωλοκοτρόνην·

« Κάμε ἰνσάφι ἔς τὴν Τουρκιὰν, κόψι, πλὴν ἄφσε
 καὶ ὄλας. »

Τί φλυαρεῖς, βρωμότουρκε, τί λὲς παλαιομουρτάτη,
 Ἰνσάφι ἔκαμες ἐσὺ εἰς τὴν πικρὴν Βοσίτσαν,

« Ὅπ' ἐσφραξες τ' ἀδέλφια μας καὶ ὄλους τοὺς ἄε
 κούς μας. »

(Τοῦ ἀνδρείου Γεωργάκη.)

Πολλαί μανοῦλαι θλίβονται κ' ὄλαι παρηγοροῦνται
 Τοῦ Γεωργ' ἡ μάνα θλίβεται, παρηγορίαν οὐκ ἔχει
 Ὡς τὸ παρθύρι κάθεται, τοὺς κάμπους ἀγναντεύει,
 Τὰ ριζοδούλια τοῦ βιουνοῦ βλέπει σκοτιοῖασμένα.
 Μ' εἶν' ἀπ' τὰ χιόνια τὰ πολλὰ, ἢτ' ἀπὸ τὸν χειμῶνα;
 Μήτ' ἀπ' τὰ χιόνια τὰ πολλὰ, μήτ' ἀπὸ τὸν χειμῶνα.
 Τὸν μαῦρον Γεωργὸν ἔκλεισαν οἱ ἄπιστοι Λαλιοί
 Αὐτοὶ δὲν ἦσαν ἄλιγοι, ἦσαν δύο, τρεῖς χιλιάδες,
 Κ' ὁ Γεωργὸς ἦτο μεναχὸς μὲ δώδεκα ἑνομάτους.
 Δερβῆς Ἀράπης ἔφώναξεν ἀπὸ τὸ μετερίζι.
 Ἐκθα, Γεωργε, προσκύνησε καὶ δῶσε τ' ἄρματά σου
 Ἐγὼ μαι Γεωργος, τοῦ Ἰαννιά, τοῦ πρώτου καπετάνου,
 Καὶ θὰ βρᾶξω πόλεμον μὲ δώδεκα ἑνομάτους.
 Μακροπανάγος ἔφώναξεν ἀπ' ὑψηλὴν βραχούλαν.
 Βάσα, Γεωργε, τὸν πόλεμον, βίσα καὶ τὸ τουφέκι,
 Κ' ἐγὼ μεντάτι ἔρχομαι μὲ δύο, μὲ τρεῖς χιλιάδας.
 Τί νὰ βρᾶξω, θεῖτέ μου, τρεῖς ἡμέρας καὶ τρεῖς νύκτας;
 Δίχως ψωμί, δίχως νερόν, δίχως καμμίαν κυβέρναν;
 Πισὸς εἶν' ἄξιος καὶ ἡγήτορας, ἔς τὰ Τρίκορφα νὰ πάγη,
 Αἰὰ νὰ ἴπῃ τὴν Γεωργαῖναν, τὴν νεοπανδρευμένην,
 Νὰ μὴν ἀλλάξῃ τὴν λαμπρὰν, φλωριά νὰ μὴ κρεμάσῃ
 Τὸν Γεωργὸν τὸν ἰσκότῳσαν.....

Διχμαλωσία τοῦ Κιζιμήλ-Μπεη.

Πῆραν τὰ κάστρα, πῆραν τὰ, πῆραν καὶ τὰ θεοδένια
 Πῆραν καὶ τὴν Τριπολιτσάν, τὴν ξακουσμένην χώραν.
 Κλαίουν ἔς τοὺς δρόμους Τούρκισες, πᾶλλες ἑμιρο-
 ποῦλες,
 Κλαίει καὶ μιὰ χανούμισσα τὸν δόλιον τὸν Κιζιμήλιν.

« Ποῦ εἶσαι καὶ δὲν φαίνεσαι, καρμαρωμέν' ἀφέντη »
 « Ἦσουν κολόγα ἔς τὸν Μωρεῶν καὶ φλάμπουρον ἔς τὴν
 Κόρθον »

« Ἦσουν καὶ ἔς τὴν Τριπολιτσάν πύργος θεμελιωμένος.
 « Ἐς τὴν Κόρθον πλειὰ δὲν φαίνεσαι, οὐδὲ εἰς τὰ σαράκια »

« Ἐνας παππᾶς σοῦ τὰ καφε τὰ ἔρημα παλάτια.
 « Κλαίουν τ' ἀχούρια γι' ἄλογα, καὶ τὰ τσαμιά γι' ἀ-
 γάδαις »

« Κλαίει καὶ ἡ Κιαμίλαινα τὸν δόλιον της τὸν ἄνδρα.
 « Σκλάβος ραϊάδων ἔπεσε, καὶ ζῆ ὀζιᾶς ἐκείνων. »

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ τοῦ ΔΙΑΚΟΥ.

Πολλὴ μαυρήλλα πλάκωσε, μαύρη σὰν καλιακεῦδα
 Κᾶν ὁ Καλύδας ἔρχεται, κᾶν ὁ Λεβεντοϊάννης

Οὐδ' ὁ Καλύδας ἔρχεται οὐδ' ὁ Λεβεντοϊάννης.
 Ὁμῆρ Βριόνης πλάκωσε μὲ δεκοχτῶ χιλιάδες.

Ὁ Διάκος σὰν τ' ἀγροίκησε, πολὺ τοῦ κακοφάνη
 Ὑψὴν φωνὴν ἐσήκωσε, τὸν πρῶτόν του φωνάζει.

« Τὸ σράτευμά μου σύναξε, μάσε τὰ παλληκάρια
 « Δός τους μπαρούτην περιστῆν, καὶ βόλγια μὲ ταῖς
 φούχταις »

« Γλίγωρα καὶ νὰ πιάσωμεν κάτω ἔς τὴν Ἀλαμάναν,
 « Ὅπου ταμπούρια δυνατὰ ἔχει καὶ μετερίζια. »

Ἐπῆραν τ' ἀλαφρὰ σπαθιά καὶ τὰ βαρῦὰ τουφέκια,
 Ἐς τὴν Ἀλαμάναν ἔφθασαν, κ' ἔπιασαν τὰ ταμπούρια.

« Κορδιὰ παιδιὰ μου, φώναξε· παιδιὰ, μὴ φοβηθῆτε. »
 « Ἄνδρεῖα, ὡσὲν Ἕλληνες, ὡσὲν Γραικοί, σαθῆτε. »

Ἐκεῖνοι ἐφοβήθησαν, κ' ἐσκόρπισαν ἔς τοὺς λόγγους.
 Ἐμεῖν ὁ Διάκος ἔς τὴν φωτιὴν μὲ δεκοχτῶ λεβίντας.

Τρεῖς ὥρας ἐπολέμαί με δεκοχτὼ χιλιάδαις
 Σχίσθηκε τὸ τουφεκίτου κ' ἐγίνηκε κομμάτια.

Καὶ τὸ σπαθὶ τοῦ ἔσυρε, καὶ ἔστην φωτιᾶν ἐμβῆκεν
 Ἐκοψε Τούρκους ἄπειρους κ' ἐπτὰ μπολουμπασίδαίς.

Πλὴν τὸ σπαθὶ τοῦ ἔσπασεν ἐπ' ἀπὸ τὴν χούφταν,
 Κ' ἔπεσ' ὁ Διάκος ζωντανὸς εἰς τῶν ἐχθρῶν τὰ χεῖρα.

Χίλιοι τὸν πῆραν ἀπ' ἐμπρός, καὶ δυὸ χιλιάδες πίσω
 Κ' Ὁμὲρ Βριόνης μουσικὰ εἰς τὸν δρόμον τὸν ἐρώτα.

«Γένεσαι Τούρκος, Διάκο μου, τὴν πίσιν σου ν' ἀλλάξεις
 «Νὰ προσκυνᾷς εἰς τὸ τζαμί, τὴν ἐκκλησιᾶν ν' ἀφήσεις»

Κ' ἐκαίνοσ' τ' ἀπεκρίθηκε καὶ μὲ θυμὸν τοῦ λέγει
 «Πᾶτε κ' ἐσεῖς κ' ἡ πίσιν σας, μουρτάται, νὰ χαθῆτε.

«Ἐγὼ Γραικὸς γεννήθηκα, Γραικὸς θελ' ἀποθάνω
 «Ἄν θελετε χίλια φλωριά, καὶ χίλιους μαχμουτιέδαίς.

«Μόνον πέντ' ἕξ ἡμερῶν ζωὴν νὰ μοῦ χαρῆσε,
 «Ὅσον νὰ φθάσ' ὁ Ὀδυσσεὺς καὶ ὁ Θανάσης Βάϊας.»

Σάν τ' ἄκουσ' ὁ Χαλίλμπεης, μὲ δάκρυα φωνάζει
 «Χίλια πευγγιὰ σᾶς δίνω ἴγῳ, κ' ἀκόμα πεντακόσια.

«Τὸν Διάκον νὰ χαλάσητε, τὸν φοβερόν τὸν κλέφτη.
 «Ὅτι θὰ σβύση τὴν Τουρκιᾶν καὶ ὅλον τὰ Δοβλέτι.»

Τὸν Διάκον τότε ἐπῆρανε, καὶ ἔς τὸ σουβλί τὸν βάλαν
 Ὀλόρθον τὸν ἐσήσανε, κ' αὐτὸς χαμογελοῦσε,

Τὴν πίσιν τοὺς τοὺς ὕβριζε, τοὺς ἔλεγε μουρτάταις
 «Ἐμὲν ἂν ἐσουβλίσατε, ἕνας Γραικὸς ἐχάθη.

«Ἄς ἦν καλὰ ὁ Ὀδυσσεὺς κ' ὁ καπετὰν Νικήτας
 «Αὐτοὶ θὰ κάψουν τὴν Τουρκιᾶν κ' ὅλον σας τὸ Δοβλέτι.»

Ἄσμα εἰς τοὺς ἐν Χίῳ πυρπολιστάς Ἡρώας.

Ἄλλος ἦρωας ἰφάνη, ὅς ὁ μέγας Ἡρακλῆς,
 Ναύαρχος ὁ θαυμαστός μας καὶ δεῖνός Θεμισοκλῆς

Ἔώρα εἰς αὐτοὺς τοὺς χρόνους, εἰς αὐτὴν τὴν ἐποχὴν,
 Καὶ εἰς τὴν ἐλευθερίαν τῶν Ἰραϊκῶν τὴν γενικὴν.
 Σηλωτῆς ὄν τῆς πατρίδος, κ' εἰς ἀγάπης κινήσεις,
 Ἀπεφάσισε νὰ γείνη ἕνας ἐξολοθρευτῆς,
 Τοῦ τυραννικοῦ τοῦ σόλου, καὶ τοῦ Ὀθωμανικοῦ
 Τοῦ ἀγοεῖου Μουσουλμάνου, ὄντος καὶ βαρβαρικοῦ.
 Διὰ τοῦτο καὶ ἐμβαίνει εἰς τὸν σόλον ἀρχηγός,
 Ψηφισθεὶς ὑπὸ τοῦ γένους ὡς εἰδήμων ὀδηγός.
 Δίδει τάξιν εἰς τὰ πλοῖα, ἔς ὅλην του τὴν ναυτικὴν,
 Ἕτις ὑπερέβη ὄντως καὶ τὴν Εὐρωπαϊκὴν.
 Οἱ Ἑγγλέζοι, κ' οἱ Φραντσέζοι ἔμειναν ἐκς αἰτικοί,
 Εἰς τὰ κατορθώματά του ἔς ὅλην του τὴν ναυτικὴν.
 Ἀλλ' ἀληθινὰ ὁ ἥρωας, ἔσλας του τὰς μηχανάς,
 Εἰν ἀμίμητος, τῷ ὄντι, καὶ εἰς τὰς κατασκευάς.
 Βέβαια, τῆς Σαλαμίνας τρόπαια τὰ παλαιά,
 Μὲ αὐτὰ ἂν συγκριθῶσιν, ὅλα μένουσι νεκρά.
 Τέλος πάντων ἐτοιμάζει δύο πλοῖα καιρικά,
 Ὡς πεπυρωμένα βέλη, καὶ τῷ ὄντι τεχνικά.
 Βάλλει εἰς αὐτὰ γενναίους, ἥρωας πυρπολιστάς,
 Τέκνα ὄντως τῆς πατρίδος, καὶ τοῦ γένους λυτρωτάς.
 Σὺν Θεῷ λοιπὸν κινουῦνται, ἴαγονιν τόσον τεχνικά,
 Ὡς ἐνόμισαν οἱ Τοῦρκοι, ὅτι ἦσαν φιλικά.
 Πρὸς δυσμὰς δὲ τοῦ ἡλίου, μὲ τὸ σκότος τῆς νυκτός,
 Κίνησαν κατὰ τοῦ σόλου εὐτυχῶς καὶ τακτικῶς.
 Νῦν ἄσέληνος ὑπῆρχε, καὶ ἀῆρ κινήτικός,
 Αἴσιος διὰ τὰ πλοῖα ἤσυχος καὶ τακτικός.
 Ἔρχονται οἱ ἥρώες μας, πλησιάζουσι καλὰ,
 Καὶ προσβάλλουσι τὸ πλοῖον, ὅπερ εἶχε τὸν πασσαῖ.
 Βάλλουσι πῦρ εἰς τὴν ὕλην, γίνεται ὁ ἐμπορισμός,
 Κάμνουν θόρυβον οἱ Τοῦρκοι, γίνεται ἄλ λαγμός.
 Τὸ ἀλλάχ, ἀλλάχ! φωνάζουν, τὸν προφήτην καὶ Ἀλῆ,
 Μωχαμέτην καὶ τοὺς ἄλλους, καὶ κανεῖς δὲν βροηεῖ.

Ἡμέρα ἦτον τελευταία ἀριφὲ τοῦ βαμαζῶν ;
 Τὸ κατηραμένον πάσχα , τὸ λεγόμενον μπαϊράμι
 Ὅπου ἦσαν συναγμένοι οἱ ἀξιωματικοί ,
 Ἐς τὴν τριήρη τὴν μεγάλην , ἔμπειρον καὶ ναυτικὴν ,
 Εἰς τὸ πλοῖον τὸ μέγαλον ὄπερ ἦτον ὡς νησ ,
 Ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀρμάδας , τοῦ πασσᾶ τὸ γεκμισί .
 Διὰ νὰ συνορτάσουν μὲ τὸν καπετᾶν πασσᾶ ,
 Κ' ἔπειτα νὰ κατακυύσουν τόπους , χώρας καὶ νησᾶ .
 Ἀλλ' ἡ θεία δίκη φθάνει εἰς τὸ μέσον τῆς νυκτὸς ,
 Καὶ τοὺς κάμνει πυρκαύσους διὰ μέσου τοῦ πυρός .
 Τ' ἄλλα πλοῖα καθὼς βλέπουν τοῦτο τὸ ἔξαφνικόν ,
 Θέσσημα τὸ τραγικόν των καὶ ἀνέλπισον κακόν ,
 Κόπτουν σίδηρα , σχοινία , κρούοντες εἰς τὴν φυγὴν .
 Φεύγουσιν ἐν μὲ τὸ ἄλλο , ὡς νὰ φθάσουν τὴν αὐγήν ,
 Βίβαια καὶ τοῦτο ἦτον μία θεία δωρεά ,
 Καὶ ἀλλοίωσις τῷ ὄντι τοῦ Ἰφίσιου δεξιά .
 Ἴνα μάθωσι τὰ ἔθνη , πῶς θεὸς εἶν' μεθ' ἡμῶν ,
 Τῶν ἀθητηνῶν του δούλων , ὀρθοδόξων καὶ πιστῶν ,
 Ἐς ταῦτα ὅλα θριαμβεῦει ὁ Κανάρης Ὀδυσσεύς ,
 Καὶ ὁ καπετᾶν Ἀνδρέας , ὁ γενναῖος Ἀχιλλεύς .
 Ζῆτε φίλοι μου Ἰδραῖοι , καὶ Πετσωταί , Ψαριανοί ,
 Καὶ λοιποὶ καπεταναῖοι , καὶ μεγάλοι , καὶ μικροί ,
 Μετὰ τοῦ ἀρχιναυάρχου , τοῦ Μιαούλη τοῦ κλεινοῦ ,
 Τοῦ γενναίου ἔς τοὺς πολέμους , καὶ του ἀνορθωτικοῦ ,
 Ἡ πατρίς μὲ τοὺς σιφάνους εἰς τὰ χρέη προσκαλεῖ ,
 Ἴνα σείψη κεφαλὰς σας τὰς ἡρωϊκὸς ποθεῖ .
 Εὐχεταὶ λοιπὸν , καὶ λέγει εἰς τὰ τέκνα τῆς θεοῦ ,
 Εἶθε παρ' ὑμῶν νὰ γείνη ὅλος ὁ ἀφανισμός .
 Τὰ κλεινὰ ὀνόματά σας πρέπει νὰ σημειωθοῦν ,
 Εἰς ἀγάλματα καὶ σήλας , πανταχοῦ νὰ ὑψωθοῦν .
 Ζῆτε , λέγει εἰς τὰ τέκνα γνήσιά μου τὰ καλὰ ,
 Τῶν ὁποίων ἡ ἀνδρεία πᾶσαν ἔλλην ἀπεργᾶ .

Ἐπίτῳσαν εἰ ἀετοῖ μου, τῆς Ἑλλάδος τὰ πουλιά,
 Οὓς κανεῖς δὲν τοὺς προφθάνει, ὡς ἀνοίξουν τὰ πανιά.
 Μῆτε Ἀγγλοὶ, μῆτε Γάλλοι, μῆτε ἡ Ἀμερικὴ,
 Ὅταν πλέουν μὲ τὰ πλοῖα οἱ ἀνδρεῖοι Φαριανοί.
 Ζεὺς, τῷ ὄντι! Θάλει νάσθε οἱ τοῦ γένους λυτρωταί,
 Τοῦ τυραννικοῦ τοῦ σόλου ὄντως ἐξολοθρευταί.

Εἰς τὴν ἠολιορκίαν Ναυπλίου.

Τρεῖς Τουρκοπούλαις κάθουνταν εἰς τ' Ἀναπλιῶ τὴν
 πόρτα,
 Μοιρολογοῦσαν κ' ἔλεγαν, μοιρολογοῦν καὶ λέγουν.
 Τί 'ν' τὸ κακὸ ποῦ γίνεται τὸν φτεῖνὸν τὸν χρόνον
 Ποῦ κίνησε μιὰ κλεφτουριά μ' αὐτόνους τοὺς Σπαρτιάνους
 Κ' ἔκαμιν ὄλην τὴν Τουρκίαν κ' ἐκλείσθη μὲς τὰ
 κάσρα,
 Τὸ κρίμα νάχ' ὁ βασιλιάς καὶ τὰ "δικ' ὁ βιζύρης
 Ποῦ δὲν μᾶς πέμπουν ζαχερὲ νὰ πολεμοῦν τὰ κάσρα
 Βρ' Ἀνάπλι γιὰ δὲν χαίρεσαι; γιὰ δὲν βαρεῖς παιχνίδια;
 Καὶ τί καλὸ "χω νὰ χαρῶ, καὶ νὰ βαρῶ παιχνίδια
 Στεριάς μὲ δὲν ὁ Πρίντσιπας, πελάγ' ἡ Μκουπουλίνα.
 Πέφτουν κανόνια σὰν βροχὴ, ἡ μπόμπαις σὰν χαλάζι,
 Πέφτουν τὰ λιανοτούφεκα 'σὰν ἄμμος τῆς θαλάσσης.
 Ἀνάπλι δός τα τὰ κλειδιά, Ἀνάπλι παραδώσου.
 Πῶς νὰ τὰ δώσω τὰ κλειδιά, καὶ πῶς νὰ παραδώσω;
 Ποῦ 'μέν' μιντάτι πλάκωσε σεριάς καὶ τοῦ πελάγου,
 Φεργάδες δεκατέσσαρες μαζῆ μ' ὀκτῶ Ντελίγια.
 Στεριάς ἀσκέρι δυνατὸν βδομηῆντα χιλιάδας.
 Ἐπτὰ πασιάδες ἔρχονται γιὰ νὰ μ' ἐλευθερώσουν.
 Νὰ κάψουν χώρας καὶ χωριά, νὰ κλάψουνε μανάδες,
 Νὰ ἐρημάξουν τὸν Μωριά, νὰ σφάξουνε τοὺς κλέπτας.

Νὰ διώξουν τὴν Μανιατουρία κ' οἱ Τούρκοι νὰ γλυτώσουν.

Ἀνάπλι δόσε τὰ κλειδιά, Ἀνάπλι παραδώσου.

Καὶ νὰ ποῦ ἀπαλπίσθηκες καὶ ἀπὸ τὸ μιντάτι.

Πῶς νὰ τὰ δώσω τὰ κλειδιά, καὶ πῶς νὰ παραδώσω

Ποῦ ἴω μ' Ἀνάπλι ἔακουσὸ κι' Ἀνάπλι παινεμένο

Ἐ τὴν Πόλιν καὶ ἔ τὴν Βενετία μ' ἔχουν ζωγραφισμένους

Ἐ τὰς τριάντα Νοεμβρίου τοῦ Ἀνδρίου τοῦ ἁγίου

Χριστιανοὶ τί καρτερεῖτε; ἔ τὸ Ἀνάπλι νὰ ἐμβῆτε

Στάϊκος μὲ τὰ παλληκάρια μβῆκανε ἰσάν λιοντάρια,

Σήμερὰ τὸ Παλαμῆδι ἔ Ἕλληνας εἶναι παιγνίδι.

Παλαμῆδι καὶ τὸ κάσρο ἔγινε ῥωμαϊκᾶτο.

ΘΡΗΝΟΣ ΕἰΣ ΜΑΡΚΟΝ ΒΟΤΣΑΡΗΝ

« Ἕλληνας! Κλαύσωμεν ἄνδρα γενναῖον,

Τὸν Μάρκον Βότσαριν Ἕρωα νέον

Οὗτος ἀπέθανεν ἡρωικῶς.

« Τοῦτον τὸν Ἕρωα ἂς μιμηθῶμεν

Ἄν τὴν Ἐλευθερίαν μας ὄντως ποθῶμεν,

Καὶ θέλει θραύσωμεν ἔχθρους ἡμῶν.

« Ἄνδρες ὁμόνοια ἔ ἡμᾶς ἀνήκει

Καὶ ὁ ὑπέρτατος μᾶς τάξει νίκη

Νίχην βεβαίαντε καὶ ἀσφαλῆ.

« Τούρκοι σκληρότατοι ἂν ἐφρονεῖθη

Ὁ Μάρκο Βότσαρις, δὲν λιγοσεύθη

Ἢ ἐναντίον σας Ἑλλήνων ὀρμή.

« Ἕρωα Βότσαρη, Ἠπίρου θαῦμα!

Ἐ ὄλους τοὺς Ἕλληνας ἄφησε τραῦμα

Σῶμά σου χάσαμεν οὐχ ἀρετάς

« Ὑπαγ' ἀθάνατε ἔ τὰς οὐρανίους

Σκηνάς τοῦ πλάφου μας μὲ ὕμνους θεῶν
 Καὶ δίου πάντοτε διὰ ἡμᾶς. »

ΕΤΕΡΟΣ ἐκ μέρους τοῦ ἀδελφοῦ του.

ὦ φίλτατ' ἀδελφέ μου, πῶς ἄρα νὰ θρηνήσω,
 Λύπην νὰ παρασήσω, σκληροῦ σου σκοτωμοῦ;
 Ποῖον νὰ προσκαλέσω, νὰ μᾶς παρηγορήσῃ,
 Λύπην νὰ διαλύσῃ, πικροῦ σου χωρισμοῦ;
 Δὲν εὐρίσκω, ἀδελφέ μου, κ' ἔνεν' ὁμογενῆ μου,
 Ὅλοι μὲ τὴν πληγὴν μου, συμπάσχουσι κι' αὐτοί,
 Τὸ ποθητόν σου γένος, ὄλον ἀνασθενάζει,
 Σὲ Μπότσαρη φωνάζει, ἐξ ἄδου νὰ ἐλθῆς.
 Ἄχ, Πλούτων! καὶ σὺ Χάρων! Μπότσαρην μὴ κρατῆτε,
 Ἐκ γένους του ζητεῖται, πάλιν ἢ ἀναφανῆ.
 Ἐλλήνες τὰ δεινά σας, μὲ εἶκτον θεωροῦμεν,
 Δία παρακαλοῦμεν, τὸ εὐγεσθαι νὰ ᾤη.
 Πλὴν, ἄχ! αὐτὸς ὁ Δίας, δύσκολον νὰ θελήσῃ,
 Τὸν Μπότσαρην ἢ ἀφήσῃ ἢ τὸν κόσμον νὰ σραφῆ.
 Ὡς τὰ λῦσια πεδία, ὁ Ζεὺς αὐτὸν καθίζει,
 Θεοὺς, θεὰς ὀρίζει, Ἦραν ἀνακαλεῖ.
 Κι' αὐτὸς μὲ ἔποριαν, τ' ἀνδραγαθήματά του,
 Εὐρεσκόμενος κοντά του, ἀκού' ἐκπληκτικῶς.
 Νέον οὖν Ἀγιλλία, αὐτὸν τὸν ὁμοιάζει,
 Κ' ἡμίθειον δοξάζει, τὸν Μπότσαρην αὐτός.
 Πλὴν, φίλ' ὁμογενεῖς μου, ὁ Μπότσαρης δὲν θέλει,
 Γιὰ δόξαν δὲν τὸν μέλλει, μόνον ἰσᾶς ποθεῖ.
 Θέλει εἰς τὰς ψυχὰς σας ὁμόνοιαν νὰ βλέπῃ,
 Εἰς σᾶς πλειὰ ἀποβλέπει, ἀκούσετε αὐτόν.
 Τότε τὸν θάνατόν του θέλετ' ἐκδικηθῆτε,
 Ὅσακις κινήθητε, μ' ἀγάπην κατ' ἐχθρῶν

ΑΣΜΑ ΜΕΣΟΛΟΓΓΙΟΥ ΕΙΣ ΗΧΘΝ ΗΡΩΙΚΟΝ

Νὰ ἤμουν πουλί νὰ πέταγα νὰ πήγαινα τοῦ ψήλου,
 Ν' ἀγνάντευα τὴν Ῥούμελη, τὸ μαῦρο Μεσολόγγι.
 Ποῦ πολεμεῖ μὲ τὴν Τουρκιά, μὲ τέσσερους πασσάδες,
 Κ' οἱ πρῶτοι τῆς Ἀλβανιτιᾶς μὲ δώδεκα χιλιάδες.
 Ποῦ ζαίνουν τόπια τῆς σεριᾶς, καράβια τοῦ πελάγου,
 Πίπτουν ἢ μπάλαις σὰν βροχὴ, ἢ μπόμπαις σὰν
 χαλάζι.
 Κι' αὐτὰ τὰ λιανοτοῦφεκα ὡς ἄμμος τῆς Θαλάσσης,
 Πέφτουν καὶ τοῦ Μεσολογγιοῦ ὀλίγη μὲ τὴν τάξιν,
 Γιατ' βρεθοῦσαν ἴλιγσά, τουφέκια τετρακόσια,
 Τοὺς λέγουν νὰ παραδοθῶν, τοὺς λέν νὰ προσκυνήσουν,
 Μικροὶ, μεγάλοι φώναζαν· α' Σ τ' ἄρματα νὰ ζαθοῦμεν,
 Πατρίδα νὰ γλυτώσωμεν, ἢ νὰ θανατωθοῦμεν.
 Τοῦρκοι τὸν Μάρκο φώναζαν νὰ ὑγῆ νὰ προσκυνήσῃ,
 Κα' βιλαίτια τῶ ἄταξαν νὰ ἔχ' ἄρματολίκι.
 Ἐγὼ Τουρκιᾶ δὲν προσκυνῶ, τοὺς παλιοαλβανίταις,
 Θίλω βεγάξει πόλεμον μὲ τοὺς Μεσολογγίταις.
 Καὶ ἤρα δύναμες πολλαῖς, ἤρα καὶ παλληκάρια,
 Ὅπου βροσοῦσι τ' ἄρματα, σέκονται σὰν λιοντάρια.
 Ῥίχνουν τουφέκια φοβερά, τραβοῦν καὶ γιαταγάνια,
 Θάνατον δὲν σοχάζονται, ρίχνονται σὰν λιοντάρια.
 Τοὺς Τοῦρκους ἀνακράζουσι καὶ τοὺς περιγελοῦσι,
 Καὶ τὰ μιντάτια καρτεροῦν εὐθὺς νὰ τοὺς ριχθοῦσι.
 Μονάχοι τῶν νταγλάντησαν ἡμέραις εἴκοσι δύο,
 Ἡμέρα, νύκτα, πόλεμο, κι' αὔπνοι εἰς τὸ κρῦθ.
 Τότε μιντάτια ἔφθασαν οἱ Πελοποννησιῶτες,
 Μαζῆ μὲ τὸν Πετρόμπεη καὶ μερικοὶ νησιῶτες.
 Φέρνουν Μπαϊράκι ἀπ' τὸν Μωριά, τὰ ζένουν ἔς τὸ χαντάκι.
 Τότε οἱ Τοῦρκοι ἔπιναν χίλιο λογιῶν φαρμάκι.

Βάρεσαν τὰ πουμπλέκια τους νὰ μαζωχθῆ τ' ἀσκήρι,
 Νὰ ἰδοῦσι γιὰ νὰ κάμωσιν ὅπως τοὺς δώσῃ χέρι.
 Ὁμῆρ πασιᾶς ἐφώναζε, κρᾶζει τοὺς Ἀλβανίταις,
 Τζοχανταραῖους διαλεκτοὺς τοὺς Ἀληπασιαλίταις.
 Ποῦ 'σε, τζοχαταραῖοί μου, τ' Ἀλῆ πασιᾶ τζιράκια;
 Τώρα τιμείτε τὴν Τουρκιάν, ὀγκῆτε 'ς τὰ χαντάκια.
 Ὅλοι τους ὄρκιαθῆκανε Ἀμέτι Μουαμέτη,
 'Σ τὸ Μεσολόγγι νὰ ἐρβοῦν νὰ κάμουν κιαμέτι.
 Ἡμέρα τῶν Χριστοῦ γεννῶν προτοῦ νὰ ξημερώσῃ,
 Ἀλάχ! Ἀλάχ! ἐφώναξαν, κ' ἔκαμαν τὸ γιουρούσι.
 Οἱ Τοῦρκοι σκάλας ἔβαλαν ν' ἀναίβουν 'ς τὸ χαντάκι,
 Κι' ἀπὸ βολιζίκι ἀπὸ σπαθιαῖς ἐπιπτον σὰν μπακάκοι.
 Πόσοι ἐσκοτωθῆκανε 'ς ἐκεῖνο τὸ γιουρούσι,
 Τίς δύναται νὰ σοχασθῆ καὶ νὰ τοὺς ἀριθμήσῃ!
 Δυὸ Ἕλληνες μόνον γινῶσι πίπτουν Μεσολογγίται,
 Καὶ πεντακόσοι χάθηκαν Γκέκιδες κ' Ἀλβανίται.
 Ὁ πρῶτος ὁ ομαζοῦνταν Νικόλαος Κακούρης,
 Ὁμοῦ κι' ὁ ἄλλος λέγονταν Γεώργιος ὁ Μουρούλης.
 Οἱ Τοῦρκοι ἐνικήθησαν, φεύγουν καὶ δὲν τηροῦνε.
 Ἕλληνες ὄμως χιρῶνται, γελοῦν καὶ τραγουδοῦνε.
 Κι' ἀμίσω, ποῦ ἐμάθασιν οἱ δυστυχεῖς πασιάδες,
 Πῶς ἔρχεται ὁ Ὀδυσσεὺς μὲ δώδεκα χιλιάδες
 Ἀφίουν τὰ κανόνια τους, μοιοτάρια καὶ τζαδέρια,
 Καὶ χωρὶς πλέον νὰ σροφοῦν, φεύγουν σὰν τὰ γαϊ-
δοῦριτα
 Εἰς τὸ Βραχῶρι σάθηκαν 'ς τὴν ἄκρῃ 'ς τὸ ποτάμι,
 Γιατὶ ἦταν καταίθρασι, 'φοβοῦντο μὴν τοὺς πάρῃ.
 Τί μηχανὴν σοχάσθησαν! Ὁ δαίμονας τοὺς βένει,
 Πέρανουν σχοινιά καὶ δένονται νὰ ἐρβουν 'ς τὸ ποτάμι.
 Χίλιοι ἐπτακόσιοι ἐχάθησαν καὶ τότε,
 Ὡς μᾶς τὸ εἶδοπαίησαν πολλότατοι σρατιῶται.

Ἄν ἔλειπ' ἡ διχόνοια ἀπ' τοὺς καπετανίους
 Κι' ἀπὸ καμπόσους ἄρχοντας, κ' ἀσύμφωνους Ῥωμαίους
 Πασάδες δὲν ἐπίσρεφαν ἔς τὸν τόπον τοὺς νὰ ἔμπουν,
 Νὰ κίμουν νέαν σύναξιν κ' ἐπάνω μας, νὰ ἔλθουν.

Καταδρομὴ τοῦ Τοπάλ-πασα κατὰ τῶν Φαράων.

Τοπάλ-πασὰς ὑψώθη ἔς τὸ Ντοβλέτη του,
 Ναῦγη νὰ πολεμήσῃ μὲ τὸ νομπέτιτου.
 Καὶ τοῦ Σουλτάν Μαχμούτη τοῦ λέγει μὲ χαρὰ,
 Ναῦγη νὰ πολεμήσῃ τὴν Σάμον καὶ Φαρά.
 Ὁ Ντονανμᾶς σηκώθη κ' εὐγῆκε ἔς τὰ Πανιχά,
 Καὶ εἰς τὴν Μιτυλήνη προφθάνει μὲ βραδιᾶ.
 Φραντζέζικη φεργάδα σέλνει ἔς τὰ Φαρά,
 Διὰ νὰ τὸν προσμένουν τὸν Τοπάλ-Πασά.
 Φερμάνι τοὺς ἐσέλνει ν' ἀδιάσουν τὰ Φαρά,
 Νᾶμβουν μὲς ἔς τὰ καράβια γυναῖκες καὶ παιδιᾶ.
 Οἱ Φαριανοὶ ἠελῆσαν νὰ πολεμήσουνε,
 Τοῦ Τούρκου τὴν ἀρμάδα νὰ τὴν νικήσουνε.
 Τοπάλ-Πασὰς προσάζει νὰ εὐγῆ ἔς τὰ πανιχά,
 Ὁ Ντονανμᾶς, κ' ἀσκήρια νὰ ρίξῃ ἔς τὰ Φαρά.
 Κι' ἀπὸ τὴν Μιτυλήνη μισεύει μὲ βραδιᾶ,
 Πάγει καὶ ξημερόνεται ἀπ' ἕξ ἀπ' τὰ Φαρά.
 Οἱ Φαριανοὶ τὸν εἶδαν, καὶ τὸ χαρήκανε,
 Καὶ ὅλοι εἰς τὰς ντάπιας ἐσυναχθῆκανε.
 Τὴν πρώτ' ἡμέρα πῆγε, ἐπολεμήσανε,
 Σταθήκανε ἀνδρείοι, τὸν ἐνίκησανε.
 Τὴν δευτέραν ἡμέραν πάγει μὲ ἀπισιᾶ,
 Τοὺς δυσυχεῖς Φαραίους τοὺς ἔβαλ' ἐμπροσά.
 Ἀπὸ τὴν ἀπισιᾶ τοῦ Κόττα μασκαρᾶ,
 Ἐπάτησε ὁ Τοπάλης τὰ δυσυχῆ Φαρά.

Αὐτὸς ὁ σκύλο Κόττας ἔκαμεν ἀπιστῖα,
 Κ' ἐσκλάβωσε κορίτσια, γυναῖκας κα παιδιὰ,
 Κ' ἐκεῖνοι ποῦ ἔγλυτῶσαν ἐκατεβήκανε,
 Ἐς τὴν Σύρα καὶ ἔς τὰς Πέτζας κατασβήκανε.

Καὶ ἡ Βουλὴ προσάζει νὰ τοὺς βοηθήσουνε,
 Νὰ ἴπῳ ἔς τὴν Μονεμβάσια νὰ κατοικήσουνε.

Ἄρτζι, εὐθὺς ἔς τὴν Πόλι τοῦ Τοπκλ - Πασᾶ,
 Εἰς τὸν Σουλτάν Μαχμούτη πῶς ἴπῳ τὰ Ψαρά.

Φερμάν' ἀπ' τὸν Σουλτάνον ἔς τὸν Τοπκλ - Πασᾶ,
 Νὰ πάρῃ καὶ τὴν Σάμον ὡς ἴπῳ τὰ Ψαρά.

Φερμάν' ἀπὸ τὸν ἴδιον ἔς τὴν Ἀνατολή,
 Σὲ σᾶς Ντερεπεῆδες νὰ κάμετε ὄρδι.

Βδομηῖντα χιλιάδες ἐμαζωχθήκανε,
 Καὶ μῖσ' ἔς τὸ Νταρπογάζι ἐκατεβήκανε.

Μενζήλ' ἀπὸ τὴν Σάμον ὑπάγει ἔς τὴν Βουλὴ,
 Τὸν εὐχολὸν προσκλιούσανε ἡ Σάμος μὴν χαθῆ.

Διαταγὴν ἐκδίδει ἀμέσως ἡ Βουλὴ,
 Ἐς τὴν Ὑδρα καὶ τὰς Πέτζας, ἡ Σάμος μὴν χαθῆ.

Ἑλληνικὸς ὁ εὐχολὸς βγήκε ἔς τὰ παντῖα,
 Τὸν Τουρκικὸν προφθάνει, ἔξ' ἀπ' τὴν Ἰκαριὰ.

Εἰς τοῦ Γέροντα τὸν κάδο, καραντὶ κάνει μεγάλο.
 Μὴ φεργάδα βόλτα βόλτα, φοβερίζει τὰ μπουρλότα.

Μπουρλότο τῆς ἠμολίσανε, ἔς τὴν πρίμνη πλὴν τὸ
 ἴσούσανε,

Ἄλλο ἓνα τὴν ἠμολάρουν, καὶ ἔς τὴν μὴν πάντα τὴν
 τρακάρουν.

Ἐπῆρ' ὁ τζεπχανὲς φωτιὰ, καὶ φοβηθήκαν τὰ σκυλιὰ!
 Μπρ' ἀπόψε θὰ μᾶς κάψουνε, καὶ σκλάβους θὰ μᾶς

πιάσουνε.
 Χαίτε γιάσου μωρ' ναβέτα, πούκαμες ταῖς μπάλες νέτα.

Μάτον δυὸ σὺν τὸν Νικουλή, 'καίγαν τὴν ἀρμάδα οὐλή.
Νάταν ἄλλη μὲ νεβέτα, 'κάναν τὴν ἀρμάδα νετα.

ΝΑΥΜΑΧΙΑ ΕΙΣ ΤΟ ΣΤΕΝΟΝ ΤΗΣ ΣΑΜΟΥ.

'Σ τὰ χίλια ὀκτακόσια καὶ 'ς τὰ εἰκοσιτρία,
Τοπάλ-πασα τοῦ κάμανε ὅ, τι τοῦ κάνει χροία.

'Σ τὴν κάτζα τὸν ἐβάλανε τὰ ἄλληνικὰ καρδία,
Καὶ τρεῖς φεργάδες τοῦκαψαν μῆσα 'ς τὰ νταρπογάζια.

Πέντε φεργάδες ἔβαλε 'ς τὴν κάτζα ἢ νεβέτα,
Κι ὁ κοπετάνιο, ἔσχε 'πάνω 'ς τὰ φυλαρέτζα.

Ἀνάργυρος ἐφώνηξε μὲ τὴν τρόμπα μαρίνα,
Καρδιά νὰ κάμετε παιδιὰ, θὲ 'μβοῦμε εἰς τὴν λίνια.

Οἱ Τούρκοι 'σὺν τοὺς εἶδανε πῶς πᾶν μὲ τὴν καρδιά των,
Ἀρχίνισαν καὶ ἔχαναν ὅλοι τὰ λογικά των.

Τὸν Μωχαμέτ ἐφώνηζεν διὰ νὰ βοηθήσῃ,
Ὁ ντοναγμάς νὰ μὴ χαθῇ εἰς τὸ Γαῖδουρονήσι.

Τοπάλ-πασας ἐτράβηξε τὰ φοδερὰ Σιαρέτια,
Τὸν σόλον του ἐφώνηζε νὰ κάμουνε κουδόντια.

Τὸν Ῥιάλα ἐκινμάρισε γιὰ νὰ τὸν συμβουλευθῇ,
Τ' ἀσκέρι 'πῶχει 'ς τὴν ξηρὴν νὰ μὴ τοῦ ῥεμπελίψη.

Τ' ἀσκέρι του ἐσκόρπισε πλέον δὲν τὸ μαζόνει,
Ὁ ντοναγμάς πάγει 'ς τὴν Κῶ, πάγει καὶ ἔχαρματόνει.

'Α, ΣΜΑ εἰς τὸν Καραϊσκάκη.

'Η νίκη τρέχουσα μὲ σεφάνους 'ς τὰς πεδιάδας τῆς Ἀττικῆς.

Ἀνδρῶν φεύγουσα Μουσουλμάνους,

Ἄνδρος ἐζήτει μισοτουράνους,

Καὶ φίλου, δόξης ἠρωικῆς.

Ἦχῶ μὲ βίαν κατεροχομένη ἀπὸ τοῦς λόφου; τοῦς ἱεροῦς,
 Τῆς ἀναγγέλει τὸ τί συμβαίνει,
 Κι' ὅτι ὁ Ἥρωσ τὴν ἀναμένει
 Καραϊσκάκης κτυπῶν ἐχθροῦς.

Ἡ Νίκη τρέχει ἔς τὸν προμαχῶνα, ὅπου ὁ Ἥρωσ μάχην
 Ὡς Μιλτιάδης ἔς τὸν Μαραθῶνα, (κρατεῖ)
 Μὲ τοῦς ἀφροῦς εἰς τὴν σιαγῶνα,
 Τοῦς νέου; Πέρσας καταπατεῖ.

Τότε ἡ Νίκη ἀγαλλιῶσα παρουσιάζεται μὲ σπουδὴν,
 Κι' ἀπ' τὴν χαρὰν τῆς ὅλη σκιρτῶσα,
 Τὴν Καλλιῶπην κινεῖ βρωῶσα,
 Εἰς ἐπινίκσιον τὴν ὁδὴν.

Ἀξίως ὑμνησον, ὦ Θεά μου! τὸν ἀρσεῖα καὶ νικητὴν,
 Μὴν ἀδικήσης τὸν Ἥρωά μου,
 Καραϊσάκην τὸ καύχημά μου,
 Φίλης πατρίδος τὸν ζηλωτὴν.

Μόλις ἡ Μοῦσα ἀνοίγει στόμα, καὶ διακόπτεται λυπηρῶς,
 Ἴδοῦσα αἴφνης νὰ πέσῃ πτώμα,
 Τοῦ Ἥρωός μας αὐτὸ τὸ σῶμα,
 Τοῦ ἀτρομήτου ἐκεῖν' ἀνδρός.

Ἄλλ' ἀναπαύου τυράννων φρίκη, Καραϊσκάκη μου θαυ-
 Διπλοῦν τὸν σέφανον τώρα ἡ Νίκη, (μασεῖ!)
 Σοῦ τὸν προσφέρει ὅπως σ' ἀνήκει,
 Εὐγε! σὲ κράζει, φίλε πιεσεῖ!

Ἡ μὲν πατοῖς σου σὲ ὑσερήθη, καὶ θρηνηδοῦσα πενή-
 Σοῦ δὲ τὸ ὄνει' ἀθανατίσθη, (φορεῖ)
 Καραϊσκάκης ἐδιωρίσθη,
 Τῶν ἀθανάτων ὅπου χοροί.

ΩΔΗ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΝ.

Τί ἀσραπαί ἔς τὴν Δύσιν καὶ βρονταί! τί τρομερὰ
Ἀντιλαλοῦν Ἀσίας τὰ πλευρά!

Καρδία μου, τί τρέχ' ἔλσεινή,
Καὶ ὁ τριταῖος σὲ βασιᾶ, καὶ ἅμα ἔνθους ἡδονή;

« Λάμπ' ὁ Οὐρανὸς (φωνὴν ἀκούω τότε)

« Ζέφυρος τερπνὸς νεφέλην, πατριῶται!

« Φέρει λευκὴν ἔς τὰ ὑψηλά πετᾶ

« Ὡς ἄγγελος πτερόεις μὲ τὰ πτερ' ἀνοικτά.

ὦ Οὐρανέ! φωνάζω καὶ πηδῶ ἀπ' τὴν σρωμὴν;

Καὶ παρευθὺς κινῶ πρὸς τὴν φωνήν.

Ἦς τὸ Ἀλωνάκι τρέχω μὲ χαράν.

Ὁ Ζέφυρος ἐδρόσιζε περιοχὴν πολλὰ λαμπράν.

Πέριξ ὁ λαὸς μ' ἀλαλαγμὸν ἔθρουσαν.

« Μέγας ὁ Θεός! τὰ ὄρ' ἀντιλαλοῦσαν.

Ἐφώναξα, δακρῶν πρὸς δυσμᾶς,

Θεέ! τί τὸ σημεῖον αὐτὸ δηλοῖ ἔς ἡμᾶς;

ὦ ἱερὰ ἐλευθερία! Σὲ, ἔσὲ θωρῶ,

Κι' ὡς Οὐρανοῦ σὲ δῶρον λακταρῶ.

Ἐλευθερία! μ' ἀγκάλας ἀνοικτάς

Ἡ Σάμος σου σὲ καρτερεῖ εἰς τὰς κλεινὰς αὐτῆς ἀκτᾶς.

Διὰ νὰ σωθῇ ἀφ' ὅσους πάσχει πόνους,

Νὰ σ' ἀξιώθῃ τοὺς δέκα τώρα χρόνους.

Φθάνουν, Θεά! τῆς Σάμου τὰ δεινά.

Ἐλα νὰ τῆς δροσίσης τοὺς κάμπους καὶ βουνά.

« Ἐω; ἔδῶ (ἀκούεται φωνή) τοῦ ὄρισμοῦ

« Εἶν' ἡ γραμμὴ, πικροῦ μας χωρισμοῦ.

« ὦ Σάμιοι! σᾶ; ἀποχαιρετῶ.

« Ὑπὲρ τὰ ὄρια αὐτὰ δὲν συγχωροῦμαι νὰ πετῶ

« Φίλοι μου πιστοί, θωρεῖτε πλὴν γενναῖοι!

α Ἄνδρες θαυμαστοί, καὶ γέροντες καὶ νέοι!

α Ὅσοι λαοὶ δικαίως μὲ ζητοῦν

α Μ' εὐρίσκουν ἕως τέλους, καὶ δόξαν ἀποκτοῦν.

Στρεφεις λοιπὸν, Θεά! καὶ παραιτεῖς ἕνα λαὸν

Πολυπαθῆ, βοῶ θακουρροῶν

Δὲν σὲ μαλλάττει κλαυθμηρὰ ἤχῳ,

Φωνάζουσα κατόπιν σου φωνὰς Σαμίων δυσυχῶν.

Κλαύσατε βουνὰ, θρηήσατε κοιλάδες,

Κάλλη θροινὰ, ὠραῖαι πεδιάδες,

Τύχην κακὴν τῆς γῆς σας τῆς λαμπρᾶς.

Ὡ ἐποχὴ θακυρίων, κ' ἡμέρα ἀποφοράς!

Εἰπατε οὖν, ἂν ἄνθρωποι σιγοῦν, Κέρκη, Φτεριά,

Ὡ Ἄμπελε, Καρβούνη, καὶ Μπουρνιά.

Παράλια πυρφόρα, καὶ ἰσὺ

Πολύπειρε Πορθμὲ τῆς Σάμου, καὶ Μυκάλῃ θαυμαστῇ,

Τὰ ἐπταετῆ φοικτὰ τῆς Σάμου κάθη.

Πῶς καὶ διατί 'ς τὰ ὄπλ' ἀνδρεία 'εἶσθῃ.

Ἐλευθεριά, οὐ εἶσαι κ' ἡ ἀρχὴ

Καὶ ὁ σκοπὸς εἰς ὅλα, ἡ τῶν ἐθνῶν φυγή.

Λοιπὸν, Θεά! ἢ πρέπει νὰ χαθῆ ἀπὸ τὸ πᾶν

Ἡ εὐκλεῆς ἡ Σάμος μῖαν φοράν,

Ἡ πρέπει σὺ μὲ δόξαν εἰς αὐτήν

Ν' ἀνοίξῃς τέλος τῆς μητρὸς Ἑλλάδος θύραν τὴν κλειστὴν

Πρώτη εἶν' αὐτῇ, καὶ νέ' ἀποφασίς της

Σὲ θ' ἀναζητεῖ καὶ μέχρι τῆς θανάς της.

Ἄλλ' ὦ Θεά! τὸ τέλος μὴν ἀργῆ,

Τὴν κρίσιν της ἄς κρίνουν ὁ Οὐρανὸς κ' ἡ Γῆ!

ΕΛΛΗΝ ΕΝΘΟΥΣΙΩΝ.

Ὡ λιγηρὸν καὶ κοπτερὸν σπυρί μου,

Καὶ σὺ τουρῆκι' μ' φλογερὸν πουλί μου,

Ἐσεῖς τὸν Τούρκον σφάζετε

Τὸν τύραννον σπαράζετε

Ν' ἀναστήῃ ἡ πατρίς μου

Νὰ ζήσῃ τὸ σπαθί μου.

Σπαθί μου ἄν σ' ἀκούσω νὰ γκλυγγλίξῃς,

Καὶ οὐ μαῦρο τουφέκ' μ' νὰ βομβιζῇς,

Νὰ φρόνωνται Τουρκῶν κορμιά

Ἀλλάχ! νὰ σκούζουν τὰ σκυλιὰ

Αὐτ' εἶν' ἡ μουσική μου

Νὰ ζήσῃ τὸ σπαθί μου.

Ἐ τὸν οὐρανὸν ἀσράπτει καὶ βροντᾷ,

Βροχὴ, κατακλυσμὸς, βοριάς φυσᾷ,

Κ' ἐγὼ γυρίζω τὰ φενα

Καὶ ἀναβαίνω τὰ βουνὰ,

Ν' ἀναστήῃ πατρίς μου

Νὰ ζήσῃ τὸ σπαθί μου.

Γιὰ τῆς πατρίδος τὴν ἐλευθερίαν,

Γιὰ τοῦ Χριστοῦ τὴν Πίσιν τὴν ἁγίαν,

Γι' αὐτὰ τὰ δύο πολιεμῶ

Μ' αὐτὰ νὰ ζήσ' ἐπιθυμῶ

Κι' ἂν δὲν τὰ ἀποκτήσω

Τί μ' ὀφελεῖ νὰ ζήσω;

Ἡ ὥρα ἔφθασεν ἡ σάλπιξ κράζει,

Ἀπὸ χαρὰν σκιρτῶν, τὸ αἷμα βράζει,

Τὸ μπάμ, τὸ μπαὺμ, τὸ γλὺν, γλὺν, γλὺν

Ἀρχίζουν νὰ βροντολογοῦν

Κ' ἐγὼ τοὺς Τούρκους σφάζω,

Ζήτηω Ἑλλάς φωνάζω.

Φωνὴ τοῦ Ἄρειος μ' ἐνθουσιάζει,

Τὸ αἷμά μου σκιρτᾷ καὶ ἀναβράζει,

Ἐ τὸν Τύρανν' ἐπανασατῶ,

Ζυγὸν συντρίβω καὶ πατῶ.

Νὰ ἀποθάνω μέλλω!

Ἐλευθερίαν θέλω!

ὦ Οὐρανέ! τί τρέχεις τὸ κορμί μου;

Βοῖζει, μυρμηδίξ' ἢ καρκλή μου;

Βροντῆ, ἀλλόκοτος σεισμός,

Καρδιακὸς παραξυσμὸς

Ἀνάπτει μου τὸ σῶμα

Καπνοῦς πετᾷ τὸ ζῶμα.

Τὸν Ἕλληνα ποῦ τὸν προσάξ' ἡ φύσις

Νὰ κόπτη τὰ δεσμὰ καὶ τὰς ἀλύσεις,

Ποῦ γῆ δὲν εἶδε δεύτερον

ὦ; τοῦτον φιλελεύθερον,

Ποῖος ζυγὸς δὲ φθάσῃ

Νὰ τὸν καταδαμάσῃ;

Θυμὸς, χαρὰ, ἐλπίς κ' ἀπελπισία,

Πατριδὸς ἔρως, καὶ φιλοτιμία,

Ψυχὴν ταραττοῦσι καὶ νοῦν,

Εἰς μάχην μὲ παρακινοῦν.

Λοιπὸν ἔς τάγαπητά μου

Ἄς τρέξω ἄρματα μου.

Κρουμμένα εἰς τὰ σπῆλαια καὶ δάση,

Τοῦρκος ὁ βέβηλος μὴ σᾶς ἀρκάσῃ,

Πολυπαθῆ μου ἄρματα,

Πολύτιμά μου πράγματα,

Φανῆτε τῶρα πλέον,

Νὰ ὄητε φῶς ὠραῖον!

Λιγνὴ καλοζωσμένη δέξου μείση,

Αὐτὸ τὸ ἐκλεκτόν σου ὀπλοθῆσι.

Πισόλια δυὸ ζευγαρωτά,

ὦς δύο τόξα τορνευτά,

Κι' ὡς ἄλλην βελοθήκη

Διπλῆν πυριτοθήκην.

Σπαθί μου, ἐπιδίξιον Σπαθί μου,
 Ἐλπίς ὑσερινή κι' ἀπαντοχή μου,
 Τὴν μέσην μου περίζωσε,
 Πισὸν νὰ ἦσ ὀρκίζωσε,

Πισὸν εἰς τὴν ὀρμήν μου,
 Τὴν ὀλοσερινήν μου.

Βραχίονες! ἀδράξτε τὸ Τουφίκι,
 Που πέμπει βροντηρὸν ἀσροπελέκι.

Ἡ δεξιὰ μου αὐτὴ χεῖρ
 Εὐσόχως ἀς ἀνάπτῃ πῦρ

Νὰ τρέχῃ κατ' εὐθείαν
 Ἐ τοῦ Τούρκου τὴν καρδίαν.

Ἡ Θέμις τὸν σκοπὸν μου δικαιοῖται,
 Κ' ἡ Νέμεσις εὐθὺς μὲ ἁματόνει.

Ὁ Ποσειδῶν καὶ ὁ Ἑρμῆς,
 Συνηγοροῦν ὑπὲρ τιμῆς:

Κ' ἐγὼ ὡς παλληκάρι
 Θ' ἀκολουθῶ τὸν Ἄρη.

Ἐρθεῖν εἰς τὸ σαδίον μου πλέον,
 Προβάλλω σῆθος τῆς ψυχῆς γενναίου,

Δὲν θὰ κυττάξω λάφυρα,
 Ὅσον λαμπρὰ καὶ ἄπειρα,

Ἐμπρὸς ἔς τὴν αἰωνίαν
 Δόξαν μου κ' εὐτυχίαν.

Ὡ: ἄνθρωπος ζητῶ τὰ δίκαιά μου,
 Ὡ: Ἕλληνας δίκαια τὰ ἐθνικά μου,

Ἕλληνας καὶ Τούρκους θὰ σαθοῦν
 Ἐμπρὸς ἔς τὸν Ἄρη νὰ κριθοῦν,

Κι' αὐτὸ τὸ νέον δράμα
 Θὰ γίνῃ κόσμου θαῦμα.

Ὁ Ἥρω: ὁ ἐνθουσιῶν ἀφρίζει,
 Ὁρμεῖ ὡς λέων, καὶ τὰ ὀνότια τρίζει,

Τὸ πῶ, πῶ, πῶ, ὡς ἀρχινᾷ,
 Ἦχουῦν κοιλάδες καὶ βουνά,
 Μὲ τὸ σπαθί 'ς τὰ χεῖλη
 Χόνεται εἰς τὰ πλήθη.

Ζωὴ θνητὴ 'ς τὸν Ἥρωα δὲν πρέπει,
 Ὡς τὸν θάνατον ἀθανασίαν βλέπει.

Ζῆ ἡ ψυχὴ του 'ς τὰς ψυχάς,
 Ὅλων ἀκούει τὰς εὐχάς,

Παντοῦ τὸν ἐκθειάζουν,
 Αἰῶνες τὸν δοξάζουν.

Εἰς τὴν φιλτάτην μου λοιπὸν Πατρίδα,

Ὅπου τὸν Ἥλιον ἀρχῆθεν εἶδα,
 Τὰ ἄρματα ὅπου φορῶ,
 Μὲ ὄρκον τὰ καθιερωῶ,

Καὶ μάρτυς μου θς γένη,
 Πισὸς ἡ Οἰκουμένη.

Ἢ ν' ἀποθάνω μὲ' αὐτὰ ἐντίμως,
 Παρὰ νὰ ζῶ δούλος Τευρκῶν ἀτίμως,

Ἢ εἰς τὴν γῆν, ὅπου πατιῶ
 Ἐλεύθερος νὰ περπατῶ,

Καὶ ἐλευθέρους γόνους
 Ν' ἀφήσω ἀπογόνους.

Ἐμπρὸς 'ς ἐσένα, ὦ σεπτὴ Πατρίς μου,
 Ζωὴν, παιδιὰ, γυναῖκα, ἢ γονεῖς μου,
 Τὰ βλέπω ὡς μηδενικά.

Ὁ ἔρκος σου μ' ὑπερνικᾷ.

Σὺ εἶσαι βασιλῆς μου

Ὡς τὸν θρόνον τῆς ψυχῆς μου.

Τ' ἀθῶα αἵματα τῶν ἀδελφῶν μου

Ἀκόμ' ἀχνίζουσι πρὸ τῶν ποδῶν μου.

Τί θεωρία τρομερά!

Ἐκδίκησις λοιπὸν σκληρά!

Ἐπαθίς τούς Μοσουλμάνους!
Φωτιά εἰς τοὺς τυράννους!

Ποῦ χρόνος; ποῦ σφαγή νὰ ἐκδικήσῃ

Τὸ αἷμα ὅπου ἔφθασε νὰ χύσῃ

Ὁ βάρβαρος Ὀθωμανός;

Αἰῶνες καὶ Ὠκεανός

Νὰ τρέξουν εἶναι χρεῖα

Νὰ κδικηθῇ ἡ Γραικία.

Τὸ λένω, καὶ σεισμός ἐξαίφνης ἄλλος,

Ἐς τὴν κεφαλήν μου καὶ καρδίαν μεγάλην

Κλονίζει ὅλο μ' τὸ κορμί,

Καὶ ἀτακτοῦσιν οἱ σφυγμοί,

Θυμπόμεται τὸ φῶς μου,

Καὶ δὲν θωρῶ ἔμπρός μου.

Τὰ δίκαιά μου, Ἀθηνᾶ, τὰ βλέπεις,

Ἀπ' τὸν σκοπὸν μου μὴ μὲ ἀποτραπῆς,

Ὁ Τούρκος, ὅπου κι' ἂν φανῇ,

Θυσία μου θὰ νὰ γενῇ.

Ὅτ' εἶν' διπλοῦς ἐχθρός μου,

Πατοῖδος, Πίσεως μου.

Ναί! μὲ τὴν ἀδικὸν σφαγὴν τοῦ Θεοῦ,

Τοῦ Πατριάρχου μας τοῦ Γρηγορίου!

Ἐνόσω πόδες μου πατοῦν,

Τὰ μάτια μου ὄγρον βρῆσῶν,

Θὰ καίω, καὶ θὰ σφάζω

Τὰ ὄπλα δὲν εὐγάζω.

ΤΡΑΓΩΔΙΟΝ ΗΡΩΕΛΕΓΕΙΟΝ ΝΕΟΝ.

Σάββατον ἡμέραν πίναμεν, τὴν κυριακ' ἄλλην ἡμέραν,

Καὶ τὴν δευτέραν τὸ ταχὺ ἐσώθη τὸ κορμί μας.

Κί' ὁ καπετάνος μ' ἔσειλε, κρασί νά' πάγ' νά' πάρω
 Ἐγώ μουν ξένος κ' ἀτζαμής, τοὺς δρόμους δὲν τοὺς
 ζεύρω.

Ἦϊρα κρατούλαις ἔρημαις, κ' ἔρημα μονοπάτια·

Τὸ μονομάτι μ' ἔκβαλε ἔς ἓνα ῥημοκκλησιάκι.

Κί' ἦτον τὰ μνήματα πολλὰ, ἀδελφια κ' ἐξαδέλφια·

Κ' ἓνα μνημ' ἦτον ξέχωρα, ξεχωριστὰ ἴπὸ τ' ἄλλα·

Δὲν τὸδα καί τὸ πάτησα ἐπάνω ἔς τὸ κεφάλι.

Κ' ἀκούω τὸ μνημα καὶ φθογγᾶ βερὺ ἀνασενάζει
 α τί ἔχει, μνημα! καὶ φθογγᾶς, βερὺ ἀνασενάζεις;

Μήνα τὸ χῶμα σέ βαρεῖ, κ' ἡ πέτρα σου μεγάλῃ;

Μηδὲ τὸ χῶμα μὲ βαρεῖ, κ' ἡ πέτρα μου μεγάλη;

Δὲν ἦδες τόπον νά' διαβῆς, καὶ σράταν, νά' περάσης;

Μόν' ἦλθες καὶ μ' ἐπάτησες ἐπάνω ἔς τὸ κεφάλι;

Τάχα δὲν ἦμουν κ' ἐγὼ νεῖος, δὲν ἦμουν παλ ληκάρη;

Τάχα δὲν ἐπερπάτησα τὴν νύκτα μὲ φεγγέρι,

Μὲ δέκα σπιθαμὰς σπαθί, μὲ μίαν ὀργυιὰν τουφέκι;

Τάχα δὲν ἐπολέμησα ἴσὺν ἀξίον παλληκάρη;

Τριάντ' ἐχθροὺς ἀπέσφαξα εἰς ἓν ἡμερονύκτι,

Κί' ἄλλους σαράντα ἴάβρωσα ἔς τὸν πόλεμον ἐπάνω·

Καὶ τὸ σπαθί ἴσακίσθηκεν, ἔγινε δυὸ κομμάτια,

Κ' ἓνας ἐχθρὸς ἐχθρόσκυλος μὲ τ' ἄτι μὲ προφθάνει,

Τὸ ἰαταγάνι ἔκβαλε κ' ἐπάνω μου τὸ σύρει.

Τὸ ἰαταγάνι ἔπιασα μὲ τὸ δεξιόν μου χεῖρι·

Κ' ἔκβαλε τὴν πισόλαν του κ' ἐπάνω μου ἀδειάζει,

Ἐς τὸ χῶμα μὲ ἐξάπλωσεν ἐδῶ, ποῦ μὲ κυτάζεις.

Κλαῦσαί με, φίλε! κλαῦσαί με! »

ΕΥΤΡΑΠΕΛΑ

ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΕΡΩΤΟΛΗΠΤΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ.

Στρατιώτης φιλόπατρις, αναχωρών διὰ τὸν πόλεμον,
καὶ ἀποχαιρετῶν τὴν ἐρωμένην του, λέγει.

Ἡ ὥρα ἦλθεν, ἔχε ὑγίαν! μὲ θρηνηδίαν ἀναχωρῶ.

Ἔχε ὑγίαν! φεύγω, πηγαίνω,
τὸ πεπρωμένον ἀκολουθῶ.

Ἦχεῖ ἡ σάλπιγξ, ἡ πατρίς κράζει,
Ἄρης φωνάζει, μὲ προσκαλεῖ.

Ἔχε ὑγίαν κτλ.

Κρότος τῶν ὄπλων ἤχεῖ, καὶ φρίσσω!

Πῶς νὰ σ' ἀφήσω, πῶς μου γλυκὺ;

Ἔχε ὑγίαν κτλ.

Πατρίς καὶ ἔρος, τί δυστυχία!

Κι' ἀμηχανία νοὸς φρικτὴ!

Ἔχε ὑγίαν κτλ.

ΜΟΙΡΟΛΟΓΙ ΜΙΑΣ ΗΠΕΙΡΩΤΙΔΟΣ.

Ἄχ!... Εἶθε νὰ γένουμιον πουλί, ἕψηλὰ νὰ ἀπετοῦσα,
Νὰ εὔρισκα τὸν σαυραϊτὸ καὶ νὰ τὸν ἐρωτοῦσα.

Ἐκεῖ ποῦ ἐσκοτώθηκες, γραμμένο μου ξεφτέρι!

Ποῖα πουλιὰ σὲ ἔφαγαν, νὰ μ' ἔδιδε χαμπέρι

Νὰ σφάζουμιον νὰ μ' ἔτρωγαν κ' ἐμένα τὴν καϊμένη!

Νὰ διάβαίνα ἔς τὸ σῶμα των ὅλη κομματιασμένη!

Νὰ εὐρίσκα εἰς τὴν κοιλίαν καὶ τὰ ὀκνά σου μέλη!
Κ' ἕκαστ' νὰ ἤμεθα οἱ δύο πάλιν ἀνταγωνιστοί!

Νέα Ἑλληνίς εἰς περιβόλι θρηνηδοῦσα τὸν ἐρωμένον της
ἐρωτᾶται ὑπό τινος νέου.

Μίαν νέαν ἀπήνησα ἔς ἓνα περιβόλι,
Εἰς τὰ δένδρα τὰ πυκνά, ἦσαν καὶ σκόλη.
Τὴν συγκαυτάζω μόνος καὶ θυμάζω,
Τὴν ὠστῶ μὲ πόνον, καὶ ἀνασευάζω.
Τὴ γυρεύεις μοναχῆ, ἔς τὸν μπαχτῆε τόσον ταχύ;
Νέε! σὲ εὐχαρισῶ ἔς τὴν ἐρώτησίν σου,
Τὴν καλὴν τὴν γνώμην σου, καὶ τὴν φρόνησίν σου.
Μὲ συγκαυτάζει, καὶ ἀνασευάζει,
Δάκρυα τὴν τρέχουν, καὶ αὐτὴ φωνάζει.
Πρῶτα ἤμουν εὐτυχῆς, τώρα εἶμαι δυστυχῆς!
Ἐνα ναῖον ἀγάπησα εἰς ὅλην τὴν ζωὴν μου,
Τοῦτον μὲ ἐφύλαξεν ἡ τύχη ἢ ὀδὸς μου,
Τοῦτον εἶχα φῶς μου, φῶς τῶν ὀφθαλμῶν μου,
Ἰατρὸν μεγάλον ὄλων τῶν δεινῶν μου.
Πλὴν ὁ Χάρος ὁ πικρὸς, τὸν ἐθέρισ' ὁ σκληρὸς.
Νέα ὠραιότατη! κάθισε, νὰ ζήσης!
Βάσκανά σου ἔπέ μέ τα, μὴν ἀργεπορήσης.
Ἐβρεχε τὰ ρούχά της μὲ τὰ δάκρυα της,
Κι' ἄρχισε νὰ λέγῃ τὰ παράπονά της.
Νέε μου! πολυπαθῆς εἶμι, νὰ μὲ λυπηθῆς!
Τώρα δὲ περιπατῶ, καὶ εἶμαι τρελλαμένη,
Νέε! τὸ ἐπιθυμῶ νὰ ἤμουν ἴσθαμένη.
Ἦτονε ὠραῖος, Ἄγγελος τὴν ὄψι,
Χάρος δὲ μὲ πᾶρη, τὴν ζωὴν μ' ἄς κόψῃ.
Πῶς νὰ ζήσω ἢ πτωχῆ, ἔρημος καὶ μοναχῆ.

Μ' εἶπαν πῶς ἐσκοτώθηκε τότε εἰς τὰς Ἀθήνας,
 Μ' ἄλλους Ἕλληνας μαζί ἢ εἰς τὰς λαμπρὰς ἐκεῖνας.
 Ὁ Καραϊσκάκης ἦταν ἀρχηγός του,
 Ἡρωεὶς ὁ μέγας, τοῦτος στρατηγός του.
 Κλαίω καὶ διὰ αὐτὸν, Ἡρώα τὸν θαυμαστόν.

Ἐλευθέρωσις τῆς γυναικὸς τοῦ Λιάκου.

Ἄν τί τοιμάρα, ποῦ ἴδα ἴγώ εἰς τοῦ Λιάκου τὴν γυναῖκα!
 Πέντ' Ἀρβανίταις τὴν κρατοῦν καὶ τρεῖς τὴν τυραννοῦσι.
 Λιάκαινά μ', Τούρκα γίνεσαι, Τούρκεν ἄνδρα νὰ πάρης,
 Κάλλιε, νὰ δῶ, τὸ αἷμά μου εἰς τὴν γῆν νὰ πλημμυρήσῃ,
 Παρὰ νὰ δέῃ, τὰ μῖατά μου Τούρκεν νὰ τὰ φιλήσῃ.
 Τὸν λόγον δὲν ἀπίσωσε, κί ἄλλον λόγον δὲν εἶπε.
 Καὶ νά! κί ὁ Λιάκος πρόφθασε μὲ τὸ σπαθί εἰς τὰ χέρια,
 Κόφτει κεφάλια Τούρκικα, κεφάλια π' Ἀρβανίταις,
 Καὶ πέρνει τὴν γυναῖκά του, κ' εἰς τὰ βουνὰ εὐγαίνει.

Ὁ ἀναγνωρισμός.

Μαλαγκιτίνιος ἀργαλειός κ' ἐλεφαντίνιον κτένι
 Κ' ἓνα κορμί ἀγγελικὸν κάθεται καὶ ὑφαίνει,
 Δι' ἐξῆντα δυὸ πατήματα, σαράντα δυὸ καρούλλια.
 Κί ὁ βρόντος κί ὁ ἦχος πολὺς ἀπ' τὰ ψηλά τοιγαῦθι α!
 Πραγματευτῆς ἐπίρασε εἰς τὸν μαῦρον καβαλλάρης.
 Κοντοκρατεῖ τὸν μαῦρόν του, καὶ τὴν καλημεράει,
 «Καὶ ἡμέρα σου, κόρη μου. «Καλῶς τὸν ξένον, π' ἦλθε.
 «Κόρη, πῶς δὲν πανδρεύεσαι, νὰ πάρης παλληκάρης»
 Κάλλιον, νὰ σκάσ' ὁ μαῦρός σου, παρὰ τὸν λόγον, π'
 εἶπες!
 Ἔχω ἄνδρα εἰς τὴν ξενιτειάν τώρα δώδεκα χρόνους,

Κι' ἀκούη τρεῖς τὸν καρτερῶ, κι' τρεῖς τὸν ἀπαντῆχω
 Κι' ἂν δὲν ἐλθῆ, κι' ἂν δὲν φανῆ, καλόγηρα θὰ γένω,
 Κ' εἰς τὸ κελλί θὰ σφαλισθῶ, τὰ μαῦρα θὲ νὰ βάλω.

« Κόρη μ', ἄνδρες σου 'πέθανε, κόρη μ', ἄνδρες σου
 χάθη.

Τὰ χέρια μου τὸν 'κράτησαν, τὰ χέρια μου τὸν 'θάψαν·
 Ψωμί, κηρὶ τοῦ 'μοίρασας, κ' εἶπε, νὰ μὲ τὸ δώσης. »
 Τὸν 'κράτησες; τὸν ἔθαψες; Θεός σου τὸ πληρώσει!

Ψωμί, κηρὶ τὸν 'μοίρασες; ἐγὼ σου τὸ πληρῶνω.

« Ἐγὼ φιλὶ τὸν 'δάνεισα, κ' εἶπε, νὰ μὲ τὸ δώσης. »
 Φιλὶ κ' ἂν τὸν ἐδάνεισες, τρέχα καὶ γύρευέ το.

« Κόρη μ', ἐγῶμαι ἄνδρας σου, ἐγῶμαι ὁ καλός σου. »
 Ἄν εἶσαι σὺ ὁ ἄνδρας μου, ἂν εἶσαι ὁ καλός μου,
 Δεῖξαι σημάδια τοῦ σπατιοῦ, κ' ἀπέκει νὰ σ' ἀνοίξω.

« Μηλιᾶν ἔχεις ἔς τὴν πόρτα σου, καὶ κλῆμα ἔς τὴν
 αὐλή σου.

Κάμνει σαφύλια ροζακιά, καὶ τὸ κρασί του μέλι,
 Τὸ πίνει ἡ Ἰανιτζαριά, καὶ πᾶ νὰ πολεμήσῃ,
 Τὸ πίνει κ' ἡ πτωχολογιά, καὶ λησιμονᾶ τὰ χρέη. »

Αὐτὰ τὰ 'ξεύρ' ἡ γειτονιά, τὰ 'ξεύρ' ὁ κόσμος ὅλος.
 Δεῖξαι σημάδια τοῦ κορμιοῦ, κ' ἀπέκει νὰ σ' ἀνοίξω.

« Ἐλιᾶν ἔχεις ἔς τὸ μάγουλον, ἐλιᾶν εἰς τὴν μασχάλην,
 Κ' εἰς τὸ δεξί σου τὸ βυζὶ μικρὴν δαγκωματίτσαν. »

Βάγλαις! τρεχᾶτ', ἀνοίξατε αὐτὸ, εἰν' ὁ καλός μου.

~~~~~

Κυνηγὸς καὶ πέρδικα.

Μιὰ πέρδικα 'καυχῆσθηκε σ' Ἀνατολή, σὲ Δύσι,

Πῶς δὲν εὐρέθη κυνηγός, νὰ τήνε κυνηγήσῃ.

« Ὁ κυνηγός, ὡς τᾶκουσε, πολλὰ τοῦ 'κακοφάνη·

'Ρίχνει τὰ βρόγια ἔς τὸ 'ριζλὸ, τὰ 'ξάβεργα ἔς τοὺς
 κάμπους,

Καί 'ς τὴν ῥίξαν κρύα βρούσι,
 Πειὸς νὰ πῆ, νὰ λησιμονήσῃ,
 Κ' ἔσχυσα, νὰ πῶ νερόν,
 Μὰ τῆς ἀγάπης τὸν καῦμόν!
 Νὰ πῶ καὶ νὰ γεμίσω,
 Μαῦρα ἴματα νὰ φιλήσω,
 Μ' ἔπεσε τὸ μαντῆλί μου,
 Καῦμόν 'ποῦχε τὰ χεῖλη μου!
 Τὸ βροχομπλισμένον,
 Μιὰ χαρὰ 'τον τὸ καῦμένον.
 Ἐκεῖ, 'ποῦ τὸ ἔκεντοῦσαν,
 Κοράσια ἔτραγωδοῦσαν,
 Τρία παρθένα κοράσια,
 Ἐξάν τοῦ μάϊ τὸ κεράσια.

Ἐρωμένος παραποιούμενος καὶ ἰκατεύων,
 Αἰωνίως ἔγασα τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν μου,
 Ἰατρὲ τῶν πόνων μου, καὶ ὄλων τῶν πληγῶν μου,
 Ἀπὸ εὐθόνον, φῶς μου! κ' ἔχθρικήν ζηλείαν,
 Τὴν γλυκεῖάν σου φεύγω καὶ τερπνὴν φιλίαν.
 Ἐρημος καὶ μοναχός,
 Πῶς νὰ ζήσω ὁ πτωχός;
 Ἔόλωσα τὴν σφαῖράν μου ἀπ' τοὺς ὄδυρμούς μου,
 Σύννεφα ἔσηκώθησαν ἀπ' τοὺς στεναγμούς μου,
 Ἀναθυμιάσεις πέμπω 'ς τὸν αἴρα,
 Τοῦτο δὲ τὸ κάμνω νύκτα καὶ ἡμέρα,
 Κουφισμὸν δὲν ἐννοῶ,
 Ἰμέρα νύκτα ὀρηνοῶ.
 Παρηγοριὰ δὲν μ' ἔμεινεν ἀπ' τὴν σέρπησίν σου,
 Μήτ' ἐλάφρωσις κάμμιὰ ἀπ' τὴν ἐνθύρησίν σου.

Ὁ Θάνατος, φῶς μου! θέλει μὲ σηκίωσει,
 Κι' ἀπ' τοὺς τόσους πόνους θέλει μὲ λυτρώσει,
 Τὴν ζωὴν μου χάνουσα,
 Ζῆσε μόνη χαίρουσα.

Ἐνα σὲ παρκαλῶ, χρυσόν μου ἀηδονάκι!

Ἐχε εἰς τὴν μνήμην σου κ' ἐμένα τὸ ξενάκι.

Μὴ με ἀποβάλῃς ὅσον ζῆς καὶ εἶσαι,

Πάντοτε, Κυρά μου! νὰ μὲ ἐνθυμῆσαι,

Καὶ νὰ ζήσης εὐτυχῶς,

Εὐχομαί σοι ὁ πτωχός.

Ἐρωμένη λέγει πρὸς τὸν ἐρωμένον της.

Ἀχ ἄσπλαγγνε! λυπήσου ζωὴν μου τὴν ἀθλίαν,
 Γιὰ μιὰν σκληρὰν μανίαν παύω πλέον τοῦ ζῆν.
 Σκληρέ! μὴν ἀμφιστάλλῃς, ἰδοὺ ἀπολαμβάνεις,
 Τὴν νέαν 'ποῦ 'τυράννεις ἰδὲ πῶς ξεφυχᾶ!

Ἡ ἰδία πρὸς τοὺς γονεῖς της.

Γονεῖς μου! μὴ λυπεῖσθε, διότι ἀποθνήσκω.

Ἐς τὸν ἄδην ἀναμένω πλέον νὰ σᾶς ἰδῶ.

Φέρετε δὲ μαζή σας τὸν νέον 'π' ἀγαπούσα,

Ἐς τὸν κόσμον ὅταν 'ζοῦσα, μαζή του νὰ κριθῶ.

Ἴσως καὶ εἰς τὸν ἄδην ἔμπορέσω ν' ἀπολαύσω

Αὐτὸν, δι' ὃν θὰ παύσω ἔς τὸν κόσμον πλεῖο νὰ ζῶ.

Ὁ ἐρωμένος πρὸς τοὺς ἀνθρώπους!

Ἀνθρώποι λυπηθῆτε, ἕνα 'ποῦ ἀποθαίνει,

Τίποτ' ἄλλο δὲν θέλει, τάφον μόνον ζητεῖ.

Πίτε με ποῦ ν' ὁ τάφος τῆς νέας 'π' ἀγαπεύσα,

Ὅπου μ' αὐτὴν ζητοῦσα ἔς αὐτὸ τὸ πᾶν νὰ ζῶ,

Οἱ ἄνθρωποι δεικνύουσιν εἰς αὐτὸν τὸν τάφον.

Ἰδὲ ἐδῶ τὸν τάφον, αὐτὸ εἶναι τὸ χῶμα,
 Που κρύπτ' ὠραῖον σῶμα γιὰ ἔρωτα πικρόν.
 Πλησίασε καὶ τώρα ἔς τὸν ἑνταφιασμόν της,
 Καὶ ὡς προνόμιόν της δὸς ἕνα σ' ἀσπασμόν.
 Στέφανον πρόσφερε της ἀργυροχρυσωμένον,
 Ἡ μ' ἄνθη πεπλεγμένον δῶρον ὑπερινόν.

Ὁ ἐρωμένος πρὸς τὸ νεκρὸν σῶμα τῆς ἐρωμένης τοῦ
 Λάβ', ἀκριθὴ μου κόρη! φόρον συνειθισμένον,
 Ἀπ' ἄνθη συνθεμένον, δῶρον ὑπερινόν.
 Ἰδοὺ σὲ τὸν προσφέρω μὲ δάκρυα ἔς τὸ ὄμμα.
 Ὅτ' εἰς νεκρῶν τὸ σῶμα τὰ ἄνθ' εἶν' ἀρεσά.
 Κλεισμένη εἰς τὸν τάφον, χαίρεσαι εὐτυχίαν
 Μ' ὅλην τὴν ἡσυχίαν, μακρὰν ἀπ' τοῦ θνήτου.
 Ἐγὼ μένω ἔς τὸν κόσμον ὅλο γιὰ τυραννίαν,
 Γεμάτος δυσυχίαν καὶ γιὰ πολλοὺς καϊμούς.
 Τὸ κρίμα σου μὲ φέρει ἔς ἀκραν ἀπελπισίαν,
 Μεγάλην δυσυχίαν θείλ' αὐστηρὰν ποινήν.
 Τὸ συνειδὸς μὲ τύπτει μὲ λέγει παραβάτην,
 Σ' τὸν ἔρωτα κ' ἀγάπην ὡς ὑστέραν ποινήν.
 Τὸ νεκρὸν σῶμα τῆς Ἐρωμένης πρὸς τὸν ἐρωμένον της.
 Στὸν τάφον μὴν σιμόνης ποῦ κρύπτει μου τὸ σῶμα,
 Τ' ἀναίσθητον τὸ χῶμα μὲ ἔγειν' εὐσπλαχνικόν.
 Δὲν ἀγροικῶ βασάνους δὲν μὲ ὠφελοῦσιν οἱ θρήνοι,
 Τὰ ἄνθη καὶ οἱ κρίνοι τί χηρίζουν εἰς νεκρούς;
 Ἐκρεπ', ἀν μ' ἀγαποῦσες, τότε νὰ βοηθοῦσες,
 Ποῦ ἐτυραννεῖτο ἡ φύσις ἀπὸ ἐσέ, κληρέ!
 Τώρα λοιπὸν ἔς τὸν τάφον μὴ μάτην κοπιάζης,
 Ἄφες καὶ μὴν ταράζεις μὴν θλιβεράν σκιάν.

Ὁ Ἐρωμένος πρὸς τὸν τάφον.

Τάφε σκληρὸ ποῦ κρύπτεις; νίαν ποῦ τῆς προσφέρω,
 Στέφανον δακρυσμένο μίαν χάριν σὲ ζητῶ.
 Νὰ μὲ δεχθῆς κ' ἐμένα ἡσυχῶς νὰ σημάσω,
 Τὸ σῶμά μ' νὰ ἐνώσω μ' ἐκείνην π' ἀγαπῶ.

Παράπονα δυσυχουῶς ἑρασσοῦ εἰς τὴν φυλακὴν.

Πόθεν ν' ἀρχηνίσω, φῶς μου! νὰ θρηνησίω,
 Καὶ νὰ δυνηθῶ;

Τ' ἄπειρα δεινά μου, καὶ τὰ βέβηλά μου,
 Νὰ διηγηθῶ;

Εἰς τοιαύτην ὕλη, πρέπει καὶ κονδύλι,
 Νοῦς Ὀμηρικῶς.

Νὰ τὰ περιγράψῃ, καὶ νὰ τὰ συντάξῃ,
 Περιστατικῶς.

Τρία χρόνια ἔχει, ποῦ μὲ κατατρέχει,
 Καὶ μὲ τυραννεῖ.

Ἡ κατηραμένη, Τύχη πεπρωμένη,
 Καὶ δὲν μὲ πονεῖ.

Τέτοια ἐξορία, καὶ ταλαιπωρία,
 Δὲν τὴν ἐξαρκεῖ.

Μόνον μὲ παιδαῖει, καὶ μὲ δυναστεύει,
 Εἰς τὴν φυλακὴν.

Ὅθεν καὶ στενάξω, κλαίω καὶ φωνάζω,
 Ὅσον παιδί μωρό.

Πῶς νὰ ὑποφέρω; φῶς μου! δὲν ἐξεύρω,
 Τῶρα ἄπορῶ.

- Πῶς νὰ σὲ ξεχάσω, καὶ νὰ μὴν τὰ χάσω,
 "Ο, τι κ' ἂν ποθῶ.
 "Ο, τι κ' ἂν πασχίσω, πλέον νὰ ζητήσω,
 Δὲν θ' ἀζιωθῶ.
 Δὲν παραπονοῦμαι, ὅτι τυραννοῦμαι,
 Εἰς τὴν φυλακὴν.
 Μόνον μὲ φλογίζου, καὶ μὲ βρσανίζου,
 Λογισμοὶ κακοί.
 Ἔρχονται, Κυρά μου, ἔς τὰ παράθυρά μου,
 Τζαλαπετεινοί.
 Βλέπου, καὶ γογγύζου, ἔπειτα ἀρχίζου,
 Θλιβερὴν φωνή.
 Ὁρῶ, καὶ κλαίω, ὑμνοῦν καὶ λέγου, ἄ
 Ποῦ εἶν' μιὰ ψυχὴ.
 Ἄθλια ἔς αὐτὴν σου, τὴν κατάσασίν σου,
 Νάρθη νὰ ἰδῆ;
 Πτροῦ, πτροῦ, πτροῦ, μὲ λέγου, καὶ μὲ δυνασ εὔου;
 "Οτι μιὰ ψυχὴ.
 Τελείως δὲν τὴν μέλλει, οὔτε τὴν ψυχραίνει,
 Πῶς εἶμ' εἰς φυλακὴν.
 Ἐκόπη ἡ φωνή μου, ἀλλάξ' ἡ μορφὴ μου,
 Εἶμ' ἐλεεινός.
 Τὸ νερὸ ποῦ πίνω, δάκρυα τὸ χύνω,
 Καθημερινῶς.
 Τέτοια περιστέρα, ὡσπερ τὸν ἀέρα,
 Δὲν εἶχα ἰδῆ.
 Εὐμορφη, ὠραία, πνευματώδη νέα,
 Δὲν τὴν εἶχα ἴδῆ.
 Ἡ ἐνθύμησίς σου, καὶ ἡ σερησίς σου,
 Προξενεῖ κλαθμούς.
 Νύκτα καὶ ἡμέρα, πλήττω τὸν ἀέρα,
 Μὲ τοὺς σαναγμούς.

Πλάτανοι καὶ ἄλλα, δένδρα τὰ μεγάλα,
 Ἄμα καὶ μικρά.
 Κλίνουν τὸν αὐχένα, ὅλα εἰς ἑμένα,
 φαίνονται νεκρά.
 Κοῦκοι καὶ τρυγόνες, καὶ αἱ χελιδόνες,
 Κι' ὅλα τὰ πουλιά.
 Θίβερῳ γογγύζουν, καὶ μὲ ταλανίζουν,
 Μέσζ' εἰς τὰ βουνά.
 ἄλλοι τῶρα τῶρα, μετὰ μίαν ὥρα,
 Ὅτ' ἀξιώθης.
 Ν' ἀπολαύσης πάλιν, μὲ χάριν μεγάλην,
 Ἐκεῖνο ποῦ ποθεῖς.
 Ἄν' εἰς ἑμὲ ἢ φύσις, ἢ ἀνὰ αὐτὰ ἐπίσης,
 Ἐδίδε πτερὰ.
 Ἦθελα πετάξω, ν' ἄρθω νὰ κοιτάξω,
 Ἐάν περισερά.
 Νὰ ἰδῶ πῶς εἶσαι, ἄρα μ' ἐνθυμῆσαι,
 Ἐχεις στεναγμούς;
 Κ' ὅταν μ' ἐνθυμῆσαι, ἄρα μὲ λυπῆσαι,
 Εἰς τοὺς ὄδυρμούς;

ΧΩΡΙΣΜΟΣ.

Ὅλος ὁ κόσμος εἶναι σκοτεινός,
 Ὅταν εἰς τὸ μέσον, φῶς μου, εἶν' ὁ χωρισμός.
 Ὅλα τὰ καλά του εἶναι ἀηδῆ,
 Τὰ λαμπρά σου κάλλη, φῶς μου, ὅταν μ' ἀφαιρῆ.
 Οὔτε κἂν τὰ θείω, οὔτε τὰ ποθῶ,
 Τὴν λαμπρὰν μορφήν σοι, φῶς μου, ὅταν στερῆθῶ.
 Ὅταν τύχη πάλιν καὶ σ' ἀξιώθῶ,
 Τ' ἀπειρα δεινὰ μου, φῶς μου, δὲν παρατηρῶ.

Στέρησις καὶ ἔρις, καὶ δεινῶν πληθὺς,
 Πόνων καὶ βασάνων, φῶς μου, ἦλθον παρευθὺς.
 Τ' ἄθλιόν μου σῆθος κατατυραννοῦν,
 ῥίπτουν βέλη πλήθος, φῶς μου, ἄχ! δὲν μὲ πονοῦν.
 Ὅλα τὰ ἀντέχω, καὶ δυναστικῶς,
 Πλὴν ὁ χωρισμός σου, φῶς μου, εἶν' πολλὰ πικρός.
 Καὶ ἡ σέρησίς σου, ἄχ! ἡ θλιβερά,
 Εἰς ἐμένα τώρα, φῶς μου, εἶν' ὀδυνηρά.
 Τρόπον σωτηρίας δὲν δεῖ γὰρ εὐρῶ,
 Πρὶν γὰρ σ' ἀπολαύσω, φῶς μου! πάγω γὰρ χαθῶ.

ETEPON.

Ὅταν τὴν μορφήν σου φῶς μου, φαντασθῶ,
 Ἐπιταί ἀμέσως τότε καὶ ν' ἀφανισθῶ.
 Κλόνον ἡ ψυχὴ μου νιώθει φοβερὴν,
 Ὅ, μὲ κατασαινεῖ, φῶς μου, ἅμα λυπηρόν.
 Τρέμει κάθε μέλος, καὶ ὁ νοῦς πετᾷ.
 Μόλις τ' ἄθλιόν μου σῆθος, φῶς μου! γὰρ κτυπᾷ.
 Στόμα δὲν ἀνοίγει, γλῶσσα δὲν λαλεῖ,
 Εἰς ἀναισθησίαν εἶμαι, φῶς μου! παντελεῖ.
 Οὔτε χεῖρας ἔχω εἰς ὑποταγὴν,
 Οὔτε πόδας νιώθω, φῶς μου, νᾶχω εἰς τὴν γῆν.
 Μάτια ἀνοιγμένα, ὄρασιν ποσῶς,
 Ἄπνους τε καὶ ἄνους, φῶς μου, ὡς ὁ Κολοσσός.
 Κι' ὅταν πλιὰ συνέλθω μ' ὄραν ἱκανὴν,
 Νὰ θρηνηῶ δὲν ἔχω, φῶς μου, πλιὰ ὑπομονήν.
 Βρέχω δάκρυσί μου, ὅπου εὐρεθῶ,
 Ἐξ αἰτίας ὅτι, φῶς μου, μέλλω γὰρ χαθῶ.
 Νέος ὢν ἀκόμη κρίμα εἰς ἐμὲ,
 Ὅς τὸ φῶς ἡλίου, φῶς μου, χάνω, φεῦ! βαβαί!

Διαφορὰ τρυγόνος καὶ ἀηδόνος:

- Ἐὸ φιλόρημον τρυγόνι δὲν ὁμοιάζει μὲ τ' ἀηδόνι,
 Τὸ ἐρωτικὸν πουλί.
 Ἐπειδὴ καὶ τ' ἀηδονάκι, τὸ γλυκότετον πουλάκι,
 Πάντη δὲν μελαγχολεῖ.
 Καὶ τὸ ταίρι του ἀν χάσῃ, γνώμη ἄλλην δὲν ἀλλάσει,
 Πάλιν κελαδεῖ γλυκῆ.
 Πλὴν τὸ καθαρὸν τρυγόνι, τὰ ματάκια του βουρκώνει,
 Καὶ θρηνηλογεῖ πικρά.
 Καὶ τὸν κόσμον ὑπερβίβει, καὶ περίλυπον κινεῖται
 ὄω κ' ἐκεῖ εἰς τὰ βουνά.
 Πράσινον κλαδί δὲν θέλει, ἢ καρδιά τ' εἶναι θλιμμένη,
 Μόνον θάνατον ζητεῖ.
 Καθαρὸν νερὸν δὲν πίνει, κάθε φαγητὸν τ' ἀφίνει,
 Καὶ προκρίνει νὰ χαθῇ.
 Εἰς ξηρὸν κλαδί καθίζει, καὶ μὲ λύπην κελαδίζει,
 Ἐπιμόνωσ τὸ ζητεῖ,
 Νὰ ἐλθῇ νὰ τὸ σκοτώσῃ, ἀπ' τὴν λύπην νὰ γλυτώσῃ,
 Καὶ νὰ ἐλευθερωθῇ.
 Ὅμως τ' ἄπισον Ἀηδόνι, ἀγαπᾷ νὰ ξεφαντόνη,
 Μὲ χαρὰν παντοτεινήν.
 Διὰ ταίρι δὲν τὸ μέλλει, ἄλλο παρ' εὐθύς γυρεύει,
 Δίχως νὰ τὸ λυπηθῇ.
 Ἄπισον Ἀηδονάκι, δὲν ἐντρέπισαι λιγάκι,
 Τ' εἶν' αὐτὴ ἡ ἀπεινιά;
 Ποῦ ἡ λύπη κ' ἡ χρεῖα; ἐντροπὴ τῆ ἀληθεία,
 Σὲ γελᾷ ἡ γειτονιά.
 Ἄχ! σὰς ἀπορῶ καυμένοι, εἴσθε πλείον πλανημένοι,
 Δὲν γνωρίζετε καλά.
 Ἐπειδ' εἶν' ὁ κόσμος σφαῖρα, καὶ γυρίζει ὅλη μίρα,
 Καὶ ὅσιν ἴσκιος ἀπεινά.

Κι' ἂν τὸ σήμερον ἀφήσεις, καὶ τὸ αὐρι' ἀμελήσης,
 Ἦπίσω πλέον δὲν γυρνῶ.
 Ὅθεν νέον ὄσον εἶμαι, τὰ καλά δὲν ὑστεροῦμαι,
 Μόν' νὰ ζήσω φυσικά.
 Ἰνα μὴν μετανοήσω, ὅταν τέλος καταντήσω,
 Ἐτῶν γερόντων τὰ κακά.

Ἀποχωρισμὸς ἐρωμένου ἀπὸ ἐρωμένην.

Τί μεγάλη δυστυχία!
 Δὲν εἶναι ἐλπίς καὶ μῦα!
 Ἦλθε πλέον τώρα,
 Ἦ φρικτὴ ἡ ὥρα,
 Ὅ' ἀποχωρισθῶμεν,
 Καὶ θά μακρυνθῶμεν,
 Τί κακὸν, πουλί μου! τί κακὸν!

Ἦλθε πλέον γὰρ νὰ φύγω,
 Δὲν ἔμπορῶ νὰ ἀποφύγω,
 Ἄνεμοι φυσοῦνε,
 Καὶ μ' εἰδοποιοῦνε,
 Πῶς θ' ἀναχωρήσω,
 Πρέπει νὰ κινήσω,
 Ξεφυγῶ, πουλί μου! Ξεφυγῶ!

Τὸ καράδ' ἐτοιμασμένον,
 Ἐμπροσθέν μου ἀραμένον,
 Ἄλλον δὲν προαμένει,
 Διὰ νὰ παγαίνη,
 Παρὰ μόν' ἐμένα,
 Ναῦγ' ἀπ' τὸν λιμένα,
 Τί κακό! ὅταν τὸ ἄθυμηθῶ!

Πῶς ἀφοῦ ἀναχωρήσω,
 Ὁ καυμένος πῶς θὰ ζήσω;
 Μακρὰ πό' σένα,
 Ἡ ζῶή σ' ἐμένα,
 Εἶναι τυραννία,
 Βάσανα παιδεία,   Τί κακό! κτλ.

Τώρα θὲν' ἀναχωρήσω,
 Καί' εἰς τὴν βάρκα θὰ πατήσω,
 Τ' ἄρμενα φουσκόνουν,
 Σίδηρα σικόνουν,
 Ἐχε, φῶς μου! γεία,
 Ἄχ! τί δυστυχία;   Τί κακό! κτλ.

Ἄλλη μὲν θὰ σὲ φιλήσω,
 Πρὶν εἰς τὴν βάρκα νὰ πατήσω,
 Μὴν λυπῆσαι, φῶς μου!
 Μὴν θρηνηῖς ἐμπρός μου,
 Ἀλλὰ δός μου χέρι,
 Ὅτι μ' εἶσαι ταίρι.   Ξεφυχῶ κτλ.

Παλληκάρια, μὴν κουντᾶτε,
 Τὰ κουπιὰ σας μὴν τραβᾶτε,
 Θὰ γυρῶσ' ὀπίσω,
 Ν' ἀποχαιρετήσω,
 Ὅπου μὲ φωνάζουν,
 Καλὴ ὥρα κράζουν,
 Ἐς τὸ καλὸ, πουλί μου! εἰς τὸ καλὸ!

EIS NEAN ΘΕΑΝΩ.

Τὰ μάτια σου τὰ μαῦρα, Θεανώ!
 Μ' ἐγέμισανε λαύρα, τ' ἄρραγέ,
 Μοῦ ἐσκότησαν τὸν νοῦν,

Καί μ' ἀγάπτουν, καί με καίουν ὅταν ἀκτινοβολοῦν.

Ἀκριβὴ μου Θεανώ!

Τὰ ῥόδινά σου χεῖλη, Θεανώ!

Σ τὸν ἄδην θά με σείλουν τὸ πτωχόν,

Καί ἡ ἀηδονολαλιά,

Θείλ' ἀνάψει, θέλει κάψει, τὴν ἀθλίαν μου καρδιά.

Ἀκριβὴ μου Θεανώ!

Ὅταν σὲ πρωτοεῖδα, Θεανώ!

Ἐγέμω' ἀπ' ἐλπίδα τὸ πικρὸ,

Καί με εἶπες σ' ἀγαπῶ,

Καί τρελλαίνω, κ' ἀποθαίνω, μίαν ὥρ' ἂν δέν σέ 'δῶ.

Ἀκριβὴ μου Θεανώ!

Σὲ φίλησα ἔς τὸ σόμα, Θεανώ!

Καί καίομαι ἀκόμη, τὸ φλογερό!

Μ' ἐφίλησες καί σὺ,

Καί σοῦ εἶπα, καί μοῦ εἶπες, ν' ἀποθάνωμεν μαζί.

Ἀκριβὴ μου Θεανώ!

Ἐρωμένου ἐγκώμια τοῦ κάλλους τῆς ἐρωμένης τοῦ.

Δὲν θέλω ἠμπορέσει παντελῶς,

Νὰ περιγράψω, φῶς μου! ἐντελῶς

Κάλλος σου τὸ θεῖκόν!

Τὸ ὅποῖον θέλει μ' ἔχει δοῦλον θεληματικόν.

Πάθος, φεῦ! ἐρωτικόν.

Τὰ δύο σου μαῦρα μάτια καί γλυκά,

Μὲ βλέμματα τῶ ὄντι θελκτικά.

Τὰ ξανθά σου τὰ μαλλιά.

Καί τὸ πρόσωπον φλογίζου τὴν ἀθλίαν μου καρδιά.

Φεῦ ἐρωτικὴ φωτιά!

Ἡ δὲ λεπτὴ σου μέση καί σολή,

Καί ἡ τῆς ὀμιλίας συσολή.

Μ' ἐπροξένισαν πληγὴν,

Ὡς μόλις ἀναπνέω ὁ ταλαίπυρος ἐς τὴν γῆν;

Ποῦ ναῦρῳ καταφυγὴν;

Λοιπὸν παρακαλῶ σε ταπεινῶς,

Νὰ μὴ μὲ βασανίῃς ἀπηνῶς,

Ἀλλὰ νὰ μὲ λυπηθῆς

Ὅτι σὲ θερμολατρεύω, φθάνει νὰ ἐνθυμηθῆς,

Διὰ νὰ δυσωπηθῆς.

Ἐὰν ὅμως καὶ μένης ἀκλινῆς

Ἐν τῷ πεῖσμά σου, ὡς ἄλλη Ἐριννύς,

Καὶ σκοπεύης προφανῶς,

Διὰ νὰ μὲ περιπαίῃς, ἐπεὶδ' εἶμαι ὄρφανός,

Ἄς σὲ κρίν' ὁ οὐρανός!

Πουλὶ πλανεμένον ἐκ τῆς φωλεᾶς του ταλανίζεται, καὶ
τέλος μὲ ἀπάτην αἰχμαλωτίζεται.

Πουλᾶχι ξένο, ξενιτευμένο,

Κυνηγημένο, ποῦ νὰ σαθῶ;

Ποῦ νὰ καθήσω, νὰ ξενυκτήσω,

Νὰ μὴν χαθῶ;

Βραδιάζ' ἡμέρα σκοτάδι πέρνει,

Καὶ δίγως ἔταιρι πῶς ναῦρεθῶ;

Πῶς νὰ φωλιάσω, σὲ ξένο δάσος,

Ν' ἀποσυρθῶ;

Ἡ ἡμέρα φεύγει, ἡ νύκτα βιάζει,

Νὰ, ἡσυγάσει, κάθε πουλί.

Κ' ἐγὼ σενάζω, τὸ ἔταιρι κράζω,

Ξένο πουλί.

Κυττάζω τ' ἄλλα, πουλιὰ ζευγάρια,

Αὐτὴν τὴν χάριν, δὲν ἔχω πλιά-

Τὰ ζαχαρένια, τὰ κρυσαλένια,
Χείλια ταιμπῶ.

ΑΝΑΧΩΡΗΣΙΣ ΞΑΝΘΟΥΛΑΣ.

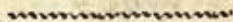
Μὴν εἶδες τὴν Ξανθοῦλα; — Τὴν εἶδα ὕψος ἀργά,
 Ποῦ ἔμεινε ἐς τὴν βαρκοῦλα, καὶ πάει ἐς τὴν ξενίτειαν.
 Ἐρούσκονε τ' αἶρι λευκότετα πανιά,
 Ἄν τὸ περισεράκι, π' ἀπλόνει τὰ πτερὰ.
 Ἐσέκοντο οἱ φίλοι μὲ λύπην μὲ χαρὰ,
 Κι' αὐτὴ μὲ τὸ μανδίλι τοῦς ἀποχαιρετᾶ.
 Καὶ τὸν χαιρετισμὸν τῆς ἐσάθηκα νὰ ἰδῶ,
 Ὡς ἡ πολλὴ μακρότης μου τόκρυψε κι' αὐτὴ.
 Ὅλιγο, ἐς ὀλιγάκι δὲν ἤξευρα νὰ πῶ,
 Ἄν ἔβλεπα πανάκι, ἢ τοῦ πελάγ' ἀφρό.
 Κι' ἄφου πανί, μανδίλι ἐχάθη ἐς τὸ νερό,
 Ἐδάκρυσαν οἱ φίλοι, ἐδάκρυσαν κ' ἐγώ.
 Δὲν κλαίω τὴν βαρκοῦλα, δὲν κλαίω τὰ πανιά,
 Μόν' κλαίω τὴν Ξανθοῦλα, ποῦ πάει ἐς τὴν ξενίτειαν.
 Δὲν κλαίω τὴν βαρκοῦλα μὲ τὰ λευκὰ πανιά,
 Μόν' κλαίω τὴν Ξανθοῦλα μὲ τὰ ξανθὰ μαλλιά.

Ἐρωμένος μοιρολογῶν τὴν διὰ συκοφαντίαν φαρμακευ-
 θοῖσαν ἐρωμένην του.

Τὰ τραγοῦδια μὲ τᾶλιγγες ὄλα,
 Τοῦτο μόνον δὲν θέλει εἰπεῖς,
 Τοῦτο μόνον δὲν θέλει ἀκούσω,
 Ἄχ! τὴν πλάκα τοῦ τάφου κρατεῖς.
 Χυμφορά! ὅς ἐνθυμούμουν καθόσουν,
 Ἄ τὸ πλευρόν μου μὲ πρόσωπ' ὄχρῳ,

Ὅτ' ἔχεις σ' εἶπα, καὶ σὺ μ' ἀπεκρίθης,
 Ὁ ἀποθάνω, φαρμάκι θά πῃ.
 Μὲ σκληρότατον χέρι τὸ πῆρες,
 Νέα κόρη! κι' αὐτὸ τὸ κορμί,
 Που τοῦ ἔπρεπε φόρεμα γάμου,
 Πικρὸν σάβανον τώρα φορεῖ.
 Τὸ κορμί σου καὶ μέσα ἔς τὸν τάφον,
 Τὸ σολίζει σεμνὴ παρθενιά,
 Τοῦ κακοῦ σ' ἀδικοῦσεν ὁ κόσμος,
 Καὶ σὲ ἔλεγε λόγια πικρά.
 Τέτοια λόγια ἂν ἴμπόρεις ν' ἀκούσης,
 Ἀπ' τὸ στόμα σου τί ἔθελε ἔγει;
 Τὰ φαρμάκια κ' οἱ πόνοι που πῆρες,
 Δὲν ἐσάθησαν τόσον σκληροί;
 Σκληρὸ κόσμε! τὰς κόρας τὰς μαύρας.
 Κατατρέχεις ὅσ' εἰν ζωντανῆς,
 Σκληρὸ κόσμε! καὶ δὲν τὰς λυπᾶσαι,
 Τὴν τιμὴν ὅταν βλέπης νεκραῖς
 Σιώπα, σιώπ' ἐνθυμήσου πῶς ἔχεις,
 Θυγατέρα, γυναῖκ', ἀδελφῆ,
 Σιώπ', ἡ μαύρη κοιμᾶται ἔς τὸν τάφον,
 Καὶ κοιμᾶται παρθένος σεμνὴ.
 Ὅθ' ἐπιπῆσῃ ἔς τὴν ὕσερν ὥραν,
 Εἰς τὸν κόσμον ἐμπρὸς θά κοιθῇ,
 Κ' εἰς τὸν πλάσην κινῶντας μὲ σείας,
 Τὰ λευκά της τὰ χέρια, θά πῃ.
 Εἶπα ἄθως, παρθένος, καὶ νέα,
 Εἰς τὸν κόσμον ἐσάθην σεμνὴ,
 Κι' ὅταν ἔοσμος μὲν νῆαν κατατρέξῃ,
 Πρέπ' ἀμέσως φαρμάκι νὰ πῃ.
 Ἀλλὰ σὺ, ὦ Θεὲ τῶν ἀπάντων,
 Καρδιογιώσα, ἀπάντων κριτά!

Ἐσὺ πρέπει αὐτὸν νὰ παιδεύσης,
 Ποῦ ἀθῶαν παρθένην ἀδικᾷ.

Ἄσμα μετ' ἀκροσιγίδος κατὰ τὸν Ἀ' τοῦ δεσέχου,
 Ἀγγελικὴν ἔχεις μορφήν καὶ θειοτάτην χάρι,
 Καὶ εἰς τὰ χέρια σου κρατεῖς τοῦ Ἐρωτος δοξάρι
 Γνώσιν ἀπὸ τὴν Ἀθηναῶν ἔλαβες καὶ παιδείαν,
 Φλογίζεις μὲ τὰ κάλλη σου παντὸς νέου καρδίαν,
 Γλυκύτατον τὸ βλέμμα σου εἶν' ὡς τῆς Ἀφροδίτης,
 Λάμπεις ὡς ἄλλος ἥλιος, εἰς Ἐρωτος μαγνήτης.
 Ἐχεις ἠδίστην σιωπὴν, εὐφραδεςάτην γλῶσσαν,
 Καὶ ἡ αἰδῶς μετὰ χαρᾶς σὲ βλέπει μειδιῶσαν.
 Λαυθάνεται ὅστις φάρρει, ἔς τὸν κόσμον ὅτι ἄλλη
 Ὅμοία σου εὐρίσκεται ἔς τὰ ὅσα ἔχεις κάλλη.
 Ἴσα μὲ ῥόδα φαίνονται τὰ δύο μάγουλά σου,
 Ἐρωτος φλόγες χύνονται ἀπ' τὰ ὀμμάτιά σου.
 Κρίνα καὶ ἄσπρα ἰασιμιά, καὶ μαρμαρένια στήθη
 Ἐχεις, ὦ τέρας καλλονῆς! καὶ ζηλουμένα ἦθη.
 Ὡ Ἀθηναῖα, καὶ Χάριτες, κ' ἔνδοξε Ἀφροδίτη,
 Τὴν θεϊκὴν σας δύναμιν ὅλος ὁ κόσμος φρίττει.
 Σεῖς ἐμποδίσατε λοιπὸν ταῦ νὰ μὲ βασανίσῃ
 Ἀδίκως, καὶ κατάκερδα νὰ μὲ καταφλογίσῃ
 Αὐτὴ, ἣτις γνωρίζεται εἰς τὴν Ἀκροσιγίδα,
 Δὲν ἔχω ὁ ταλαίπωρος ἄλλην τινα ἐλπίδα.
 Ἄν' πῶ νὰ τὴν παιδεύσητε, τὸ πνεῦμά μου πλανᾶται,
 Διότι εἶναι πλάσμα σας, καὶ ὅλαι τὴν τιμᾶτε.

ΔΙΑΦΟΡΑ ΕΡΩΤΙΚΑ ΚΑΙ ΕΠΑΙΝΕΤΙΚΑ ΑΣΜΑΤΑ

Φαρέτραν ἔμπλεων μὲ τόξα, φῶς μου,
 Κρατεῖς καὶ ρίπτεις εἰς τὰ ἐντό, μου.

Καὶ δὲν λυπᾶσαι, ψυχὴ μου! φῶς μου!

Ἄχ! σὲ ὀμνύω, ἐνόσω ζήσω,
Θὰ σὲ λατρεύω, κι' ἂν ξεψυχήσω.

Ἡ μόνη εἶσαι παρηγοριὰ μου,
Καὶ ἰατρός μου εἰ, τὰ δεινά μου.

Μὴ μὲ παιδεύης, ἄχ! φθάνει πλέον!
Νὰ ὅπου μ' ἔχεις καὶ πληγωμένον,

Μὲ τὴν σαίτα ὑπὲρ τὸ δέον.
Δάκρυα χύνω κ' ἀνεσπανάζω,

Ποῦ εἶσαι, φῶς μου! ἔλα, σὲ κράζω,
Σύρε τὸ τόξον, σύρε, φωλάζω.

Ἄχ! σὲ ὀμνύω, ἐν ὅσῳ ζήσω,
Θὰ σὲ λατρεύω, κι' ἂν ξεψυχήσω.

ΕΤΕΡΟΝ.

Μόνη εἶσαι ποῦ κατ' ἔτος ταῖς καρδιαῖς ζωογονεῖς,
Κι' ἀναπνέουν τὸν ἀέρα μετὰ ἄκρας ἡδονῆς.

Ἀφ' οὗ καὶ αὐτὴ ἡ φύσις εἰς ἐσὲ εἰν εὐπειθής,
Ἡ ἠχώ σου μόν' ἰσχύει νὰ τὴν μεταβάλλ' εὐθύς.

Ῥίπτει ἐντ' αὐτῷ τὸ σκότος τοῦ χειμῶνος τὸ πυκνόν,
Δίδει μέσα εἰς τὸν κόσμον ἕνα φῶς ἑαρινόν,

Ἰξοὺς πέρνει κάθε ἕνας διὰ νὰ σὲ κυνηγῇ,
Ὅταν μάθῃ πῶς ἐφάνης, κ' ἤλθες πλέον εἰς τὴν γῆν.

Ὅσον δὲν κυττάζει πότε τὸ πρῶτ' ἵνα συκωθῇ,
Εἰς τὰ δάση νὰ προφθάσῃ ἐν καιρῷ νὰ εὐρεθῇ,

Ῥεῖθρον τῆς μελωδικῆς του κἂν φωνῆς νὰ εἰσδεχθῇ.
Ἀπ' τὴν θέρμην τοῦ χειμῶνος δι' αὐτῆς νὰ δροσισθῇ.

Ἄχ! καὶ πόσον τὸν εὐφραίνει τὸ νὰ σὲ συκνωθῶν,
Ἦν' ἀκούῃ τὴν φωνὴν σου, ποτὸς ν' ἀντέχη ἠμπορεῖ;

Ἐσὺ εἶσαι ἀηδονάκι τῶν πετηνῶν ἢ κορωνίς.
Ἴτυ, Ἴτυ, ἄχ! μὴ παύης πάντοτε νὰ ἐκφωνῆς.

ΕΤΕΡΟΝ.

Ἐλπίζα καὶ πάλ' ἐλπίζω μὲ ἐλπίδα σταθερή.
 Ἐπειδ' εἶναι ἡ καρδιά μου ὅλη πάντα καθαρή.
 Ὑποθέτω πῶς ὁ κόσμος ἔτσι εἶναι πανταχοῦ.
 Κρεῖττον θάνατον προκρίνω, νὰ σὲ ἀρνηθῆῖ πλὴν οὐ.
 Φόνευσέ με νὰ γλυτώσω, παρὰ νὰ ἀπελπισθῶ
 Ἀπ' τὸν ἔρωτά σου, φῶς μου! κι' ἀπ' τὸν κόσμον ἄς χαθῶ.
 Ῥήτωρ ἔπρεπε νὰ ἦμαι διὰ νὰ διηγηθῶ,
 Εἰς καιρὸν ἀπελπισίας τὸ πῶς ἔχω νὰ χαθῶ.
 Ὅλος εἰς φθοράν θὰ εἶμαι, καὶ ποτὲ δὲν θὰ γελῶ,
 Κ' εἰς τὸν ὕπνον μου ἀκόμη τ' ὄνομά σου θὰ λαλῶ.
 Συμφωνίαν δὲν θὰ ἔχω μ' ἄλλην νέαν πλὴν νὰ ζῶ.
 Μῆτε νὰ τὸ ἴδω φῶς μου! μῆτε νὰ τ' ἀξιώθῶ.
 Ὑποφέρω μέχρι τέλους κάθε εἶδος ταραχῆς.
 Γιατ' ἐλπίζω νὰ συζήσω μετ' ἐσένα εὐτυχῆς.
 Νὰ προσμένῃς πρέπει τέλος, κι' ὄχι νὰ ἀπελπισθῆς,
 Καύχημα διὰ νὰ σ' ἔχω, τῆς ὀικῆς μου τῆς ζωῆς.
 Ἡ Κρῶθὺ θέλει μᾶς κλώσει τὴν κλωσὴν τῆς ἡδονῆς.
 Ἔως τέλους, ἄχ! κυρά μου, διατί μὲ τυραννεῖς;

ΕΤΕΡΟΝ.

Πλὴν ἰνσάφι κάμε, φῶς μου! ἄδικα νὰ τυραννῆς.
 Μὴν καρδιάν ποῦ σὲ λατρεύει νὰ φονεῖς δὲν πονεῖς
 Εἶν' μεγάλη ἁμαρτία κι' ἀσπλαγγνία τρομερή,
 Σκληρὴ νάσαι ὡς καμμὶ ἄλλη, κ' εἰς τὸ πείσμα
 σταθερή.
 Εἶσαι ῥόδον, πλὴν κεντρώνεις, εὐμορφον, ὅμως σκληρόν,
 Καὶ μυρίζεις, καὶ πληγόνεις, καὶ γλυκ' εἶσαι καὶ
 πικρόν.
 Ἀφ' οὗ ἔχεις τόσον πάθος, γιατί τόσην καλλονήν;
 Κ' ἀφ' οὗ ἔχεις τόσον κάλλος, γιατί τόσην πεισματόν;

Τὴν καρδίαν ἀφ' οὗ θέλγεις, τί μ' ἐγγρίζεις τὴν ζωὴν;
 Τί σὲ πταίω καὶ νὰ θέλῃς φόνον μου καὶ ὄχι ζωὴν;
 Εἰς τὸ κάλλος τὸ δικόν σου εἶσαι πάντα εὐμενής,
 Πλὴν ἔμὲ τὸν ἐρασὴν σου γιατί γίνεται ἀπηνής;

ETEPON.

Ἄν' ἔς τὰ πέρατα τοῦ κόσμου
 Πείνω, φῶς μου! μοναχός μου,
 Παντελῶς δὲν σὲ ἀρνοῦμαι,
 Ἀλλὰ πάντα σ' ἐνθυμοῦμαι.
 Λόγους ἤκουσες πολλάκις,
 Καὶ σὲ ἔγραψα συχνάκις,
 Πῶς τὸν θάνατον προκρίνω,
 Πλὴν ἐσὲ δὲν σὲ ἀφίνω.
 Ἐπενόησα καὶ τρόπον
 Πάλιν μὲ μεγάλον κόπον,
 Κι' ἄλλους εἰχους νὰ σὲ γράψω,
 Φῶς μου! νὰ σὲ τοὺς προφθάσω.
 Ξένος ἔμεινα, κυρά μου,
 Ἀπ' τὴν ἰδίαν τὴν καρδίαν μου,
 Ὅταν, φῶς μου! παρ' ἐλπίδα,
 Ἐξέσφρα πλὴν δὲν σὲ εἶδα.
 Ἄχ! ὡς πότε νὰ προσμένω!
 Ἄπορῶ πῶς δὲν ποθαίνω.
 Ἐποτίσθηκα φαρμάκι,
 Κ' ἔλυσα ὡσὲν κεράκι.
 Νύκτα καὶ ἡμέραν κλαίγω,
 Τὴν ἀλήθειαν σὲ λέγω.
 Ἄν μὲ ὄχῃς θεὸν ἀπορήσῃς,
 Κ' ἴσως δὲν θεὸς μὲ γνωρίσῃς.

Διατί σὲ ὑσεροῦμαι,
 Ποτὲ δὲν παρηγοροῦμαι.
 Καὶ ἡμέραν ἀποθαίνω,
 Ἄλαλος καὶ νεκρὸς μένω.
 ῥεῖον δάκρυα τὰ ῥμάτια,
 Ὅπου γίνονται κομμάτια.
 Κινδυνεύουν καὶ τὸ φῶς των!
 Νὰ τὸ χάσουν ἀπ' ἐμπρός των,
 Ἀφ' οὗ λάτῃς τὸ παρόν μου,
 Συμπερζίνεις τότε, φῶς μου!
 Τὰ πικρὰ τὰ βάσανά μου,
 Ὅσα πάσχει ἡ καρδιά μου.

ETEPON.

* Ἐχεις, φῶς μου! κάλλος, νοῦρι, θελήγητρα ἑρωτικά,
 Καὶ ἐλκυστικὸν αἶρα τοῦ προσώπου φυσικά.
 Λεγεὼν εἶσαι χαρίτων, βρούεις πλῆθος ἀρετῶν,
 Καὶ θελήγητρων ἀνεκφράσων, καὶ λαμπρῶν καὶ θαυ-
 μασιῶν.
 * Ἐχεις ἐξουσίαν κράτους εἰς καρδιάς αισθητικῆς,
 Καὶ σχεδὸν τὰς ἀνικητοὺς διεγείρεις καὶ νικάς.
 Γηγενῶν εἶσαι τὸ θαῦμα, νεανίδων κορωνίς,
 Καὶ σολὴ κάθε τελείας κ' ἐξικρέτου καλλονῆς,
 Καὶ ζωογονεῖς, ἄνθ' ἑλθῆς, μὲν καρδίαν ὅπου πονεῖς,
 Κ' ἐκ τοῦ ἐναντίου πάλιν μ' ἄκρον πείσμα τυραννεῖς,
 Ὡ ἀξιολάτρευτή μου! σπλάγγνα, ἔλθο; ζητῶ,
 Ἀμοιβάζειν κλίσιν, πόσον, γὰρ νὰ μὴν ἀπελπισθῶ.

ETEPON.

Πανδραμάτωρ εἶν' ὁ ἔσως,
 Κατὰ πάντα ἐλευθέρως;

Βίλος πέμπει φλογερόν,
 Ἀφειδῶς κτατοξεύει,
 Καὶ φλογίζει καὶ φονεύει,
 Ὁ ἀσυμπαθὴς Θεῶν
     Μέγα τοῦτο τὸ κακόν,
     Πάθος τὸ ἐρωτικόν,
 Νικηφόρος θριαμβεύει,
 Καθ' ἡρώων ἀριστεύει,
     Βάλλει γίγαντας πρηνεῖς
 Ἀχιλλέως ἢ ἀνδρία,
 Ἑρακλέους καρτερία,
     Ἀπεδείχθη ἀγενής,
     Ἀλυπότακτον κακόν,
     Πάθος τὸ ἐρωτικόν.
 Γηγενῶν σοφοὺς ἀνδρείους,
 Καὶ Θεοὺς τοὺς Ὀλυμπίους
     Καταράσσει, ταπεινοῖ.
 Ἰλιάδος ῥαφωδία,
 Κ' ἡ ἀρχαία ἱστορία,
     Εἰν' θριαμβευτοῦ σκηνή.
     Εἰν' ἀρχαῖον τὸ κακόν,
     Πάθος τὸ ἐρωτικόν.
 Ὡς Σαίρην μὲν πρῶτον θέλγει,
 Πλὴν ὡς Τίγρις αἴμ' ἀμέλγει,
     Καὶ σκληρῶς μαιφρονεῖ.
 Τήκει σώματα, καρδίας,
 Καὶ συγγέει διανοίας.
     Κάθε νοῦ παραφρονεῖ.
     Εἶναι καὶ λιμαντικόν,
     Πάθος τὸ ἐρωτικόν.
 Ἄπτει πῦρ ἔς τὸ σῆθος αἴφνης,
 Φλογωδέστερον τῆς Αἴτης,

Καὶ φλογίζετ' ἡ ψυχὴ,
 Κεραυνὸς εἶν' εὐεξίας,
 Ταραχὴ τῆς ἡσυχίας,
 Θάνατος παθῶν ἀρχή.
 Εἶν' ἀκρότης τῶν κακῶν,
 Πάθος τὸ ἐρωτικόν.

Ἡ Παλλάδος πανοπλία,
 Μόνη εἶν' ἀντιμαχία,
 Κατ' αὐτοῦ τοῦ δυσμενοῦς.
 Στυγερὰ πῦρ κατασεύλλει,
 Καὶ αὐτοῦ συντρίβει βέλη,
 Ὡς νηπίου ἀγενοῦς.
 Ἀθηνᾶ εἶν' μοναχὸν,
 Πάθος ἀποτρεπτικόν.

ETEPON.

Μὲ τὸ ἄχ! θεν' ἀποθάνω, καὶ τὸ πᾶν θά σερηθῶ,
 Καὶ τὰ κάλλη σου λυπούμαι, πῶς δὲν θά τ' ἀξιώθῶ.
 Δὲν φωνάζω παραλόγως, ὡς νὰ ἐνοχληθῆς,
 Δόσε προσοχὴν ὀλίγον, ἵνα πληροφορηθῆς
 Δὲν ζητῶ, ὡσάν τοὺς ἄλλους, πλοῦτη, δόξας, καὶ τιμάς,
 Δὲν ἀδημονῶ εἰς ταῦτα, ἀν' ἐκείνους προτιμᾶς.
 Ἐγὼ θέλω νὰ σὲ ἔλθῃ μὴν φορὰν ἔς τὴν ἀκοήν,
 Πῶς ἀδύνατον νὰ ζήσω τέτοιαν μὴν σκληρὰν ζωήν.

ETEPON.

Τρέξατ', Ἐρωτες, ἐλάτε,
 Πάρτε βέλη καὶ φωτιαῖς,
 Καὶ ἀνίσως ἀγαπᾶτε,
 Νὰ τὸ σῆλό μου, κτυπᾶτε,
 Μ' ἀναμμέναις σαίτριάς.

Μιά καρδιά ἀπηλπισμένη,
 Ἄχ! τί θέλει πλὴν νὰ ζῆ;
 Κ' ἂν ζῆ, ἄλλο τί κερδαίνει,
 Παρὰ θεάτρον νὰ γένη,
 Τῶν παθῶν ὄλων μαζῆς;
 Τὸ λοιπὸν τί καρτερεῖτε,
 Ἐρωτες, παρακαλῶ,
 Μήπως τάχα καὶ θαρδεῖτε,
 Πῶς ν' ἀλλάξετ' ἠμπορεῖτε,
 Τὸ κακὸν εἰς τὸ καλόν;
 Ἄχ! μὴ πάσχετε ματαίως,
 Μὴ παρακαλῶ, ποσῶς,
 Ὅτι εἶναι ὁ γενναῖος,
 Ὁ τροχὸς ὁ πάντα νέος,
 Κολλημένος ἴσ' ἂν κισσός.
 Ἡ νεότης μου προβαίνει,
 Μὲ κλαθμοὺς καὶ ὀδυρμοὺς.
 Μήτε ὥρα δὲν συμβαίνει,
 Ποῦ τὸ σῆθός μου δὲν μένει
 Χωρὶς ἀνασεναγμοὺς.
 Ἄχ! ὁ βίος εἶν' ἐχθρὸς μου,
 Δὲν βασῶ τόσα δεινά.
 Ὅλα τὰ λαμπρὰ τοῦ κόσμου,
 Μὰ τὸν χωρισμόν σου, φῶς μου!
 Τὰ νομίζω σκοτεινά.

ETEPON.

Οἶκος εἶναι τῶν Χαρίτων τὸ ἀγγελικόν σου Σῶμα,
 Πηγὴ μέλιτος ἐκείει ἀπὸ τὸ γλυκὺ σου στόμα,
 Ἄϋλον εἶναι τὸ χῶμα,
 Ἐξ οὗ ῥεῖ τέτοιο πόμα.

"Ισις πάγχροος ὁμοιάζει τὸ ὤραϊον πρόσωπόν σου,
 Εἰς τῆς γῆς ὅλα τὰ ὄντα δὲν θωῶ ἄλλο ἔκτός σου,
 Θά σ' τὸ 'πῶ θεά μ'! ἔμπρός σου,
 Εἶμαι ὅλος ἰδικός σου.

Κόσμος ἄκοσμος, θεά μου, εἶναι ἂν δὲν τὸν σολίζης,
 Ἡ ἀγγελικὴ μορφή σου αὐτὴ μόνη τὸν κοσμίξει,
 Αὐτὴ μόνη τὸν σαθμίξει,
 Καὶ αὐτὴ τὸν ἀφανίζει.

"Ορμος εἶσαι ἀσφαλείας εἰς τὸ πλοῖον τοῦ νεός μου,
 Τὸ ὁποῖον τὸ κυμαίνουον μέριμναι τούτου τοῦ Κόσμου,
 Σὺ τὰς γαληνεύεις, φῶς μου!

"Οταν ξεπηθῶς ἔμπρός μου.

Νέος φίλος εἰς τὰς Μούσας ἔγινα καὶ ἰδικός σου,
 Καὶ συμμετοχὸς νὰ γίνω τῶν λυπῶν καὶ τῶν χαρῶν σου,
 Κοινωνός τῶν ἰδεῶν σου,
 Μυσῆριον ἔρωτός σου.

"Ολος εἶμ' ἀσχολημένος, πλὴν τὸ ἀδιάφορόν σου,
 Φαίνεται, ὅτι πεισμονεῖ νὰ μὲ κάμῃ μέτοχόν σου
 Τῶν χαρῶν,

"Ἡ τῶν λυπῶν σου.

Μετὰ ἑκατὸν αἰῶνας χάρις νέα ἀνεφάνη,
 Μολονότι εἰς τὰ φῶτα πτέρινος νοῦς δὲν τὴν φθάνει,
 Πλὴν ὀρέγεται νὰ κάμῃ,
 Κάθε νέον νὰ χλοσκάνη.

"Τεὰς τὴν κοινωνίαν τῶν ἀνθρώπων ὁμοιάζω,
 Πάντοτε μόνος οἶς κείνη τραγωδιῶ καὶ ἐκθειάζω,
 Ἐπειτα μόνος θυμάζω,
 Πῶς ἀντέχω, πῶς βραζάζω.

"Ἄδης, Τάρταρος καὶ ὁ Χάρων φαίνεται μὲ πλησιάζουν,
 Ὃταν τὰ γλυκά σου μάτια βλέποντά με δὲν κοιτάζουν,
 Ἀλλὰ χαμηλὰ ἐκφράζουν,
 Ὃτι καὶ αὐτὰ στενάζουν.

Σωκρατίδα σ' ὀνομάζω, ἐπειδὴ καὶ τὸν μιμνήσκαι,
 Πλὴν τὰς Χύριτας ὁ ἴδιος ἐγλύψε τὸ ὀνομαίσει;
 Ἀντιφαστική μὴν εἶσαι,
 Τοὺς θνητοὺς νὰ συλλυπῆσαι.

Δίσιχα εἰς τινὰ κύρια ὀνόματα

Εἰς Πηγὴν.

Πηγὴ ἀπὸ τὰ νάματα ποῦ βλύεις θὰ νὰ πίνω,
 Θὰ τὰ θολώνω καὶ ἐγὼ μὲ δάκρυα ποῦ χύνω,

Εἰς Ἐλευθερίαν.

Ἐλευθερία! ἔπαθα τὰ πάντα δι' ἐσένα,
 Λοιπὸν αἰσθάνεσαι καὶ σὺ τίποτε δι' ἐμένα;

Εἰς Σοφίαν.

Σοφία! σὲ ἠράσθηκα· καθέσον ἀναπτύσσεις,
 Πτιχὲς καρδίας καὶ νοός· λοιπὸν θὰ μ' ἀγαπήσης;

Εἰς Ζωὴν.

Ζωὴν, ψυχὴν, πνεῦμα καὶ φῶς εἰς σὲ ἀφιερώνω,
 Καὶ τὸν μεγάλον ὄρκον μου εἰς τὴν Ζωὴν ὀμόνω.

Εἰς Ἑλένην.

Ἑλένη σὺ, Πάρις ἐγὼ, θέλω σὲ ἐφαρπάσει,
 Καὶ αἱ Ἀθῆναι, ὡς Ἑλλὰς, ἄς μὲ καταδικάσῃ.

Εἰς Βασιλικὴν.

Βασιλική! κορώνη μου ὄλων τῶν νεανίδων,
 Οἱ ὀφθαλμοί μου ἔμειναν εἰς σὲ, ἀφ' οὗ σὲ εἶδον.

Εἰς Λούκιαν.

Τὸν Λούκιον τὸν σέβομαι διὰ ἡμετέρας τοῦ γινώμας;
 Λουκίαν δὲ παρακαλῶ νὰ μὴ ζῆ κατὰ μόνας.

Εἰς Κλεοπάτραν.

Κλαίω, Πάτρα! κλαίω, Πάτρα! σὲν ἔθυμοῦμαι τὸνομάσου
 Τάχα μέλλω; τάχα μέλλω νὰ γευθῶ τὰ νάματά σου;

Πρὸς τὴν Ἐλιθερῶς ἀπομακρυνθεῖσαν τῆς ψυχῆς μου περιληφμένην.

Εἰς λειμῶνας καὶ εἰς δάση,

Ἡ σκιά σου μὲ σκιάζει.

Θλίψιν πόνον μοι ἐμπνέει,

Ἡ ἀγάπη σου μὲ φλέγει.

Ζῆσε, ζῆσε, μακρυσμένη,

Ἀπὸ δάκρουα βρεχομένη.

Πικρὰ σέναζε ψυχὴ μου,

Βάσανα, εἶν' ἡ ζωὴ μου,

Πάντα σένα θέλει κράζω,

Πάντα, ἄχ! θ' ἀνασενάζω.

Ἡ καρδιά μου πληγωμένη

Αἰωνίως θέλει μένει !!

Εἰς κοιλάδας πάντα τρέχω

Σὲ ἔς τὸν νοῦν ψυχῆς μου ἔχω.

Ἄχ! τὴν δάφνην σὰς προσφέρω,

Ἀθυμῶν τὸ ἄχ! προσφέρω.

Πληγὴν μ' ἀναιξε τὸ βέλος,

Τῆς ἀγάπης μας τὸ κλέας.

Ἀπὸ σένα ἐχωρίσθην,

Εἰς ἰδέας ἐβυθίσθην,

Τοῦ θανάτου ἄχ! ἡ ὥρα,

Ποθητὴ μὲ ἦτον τώρα.

Ψυχρὴν χεῖρα σὰς ἐκτείνω,

Πικρὰ δάκρυα θὰ χύνω !!!

Σκληρὰ τύχη τυφλωμένη,

Καὶ κακὰ ἠγρωμένη.

Μ' ἀνασенаγμοὺς καὶ θλίψεις,

Καὶ τοὺς δυόμας θ' ἀνταμείψης !!

Ο ἀδραντὸς μας ἔρωσ,
 Ὡς τὴν καρδίαν μου ἔχει μέρος,
 Οὐρανέ! ποῦ τὴν φυλάττεις,
 Δόσε τέλος ἔς τὰ δεινά της·
 Τερπναὶ οὐραὶ τῆς ὑγιείας,
 Πνέετε τὴν εὐθυμίαν,
 Ἐνθυμήσου, ἄχ! κ' ἐμένα,
 Χαῖρε, φῶς μου! εἰς τὰ ξένα!!!

ΕΤΕΡΟΝ.

Τὸ ὠραῖον πρόσωπόν σου σχηματίζει οὐρανόν,
 Μὲ τὰ θαυμασά σου κάλλη καθαρὸν καὶ ζωηρόν.
 Ἔχει δυὸ λαμπροὺς φωστῆρας, μάτια δυὸ ἐρωτικά.
 Π' ἀκτινοβολοῦν καὶ ῥίπτουν σαίτιας ἔς τὰ σωθικά.
 Καὶ δυὸ τόξα ἀπ' ἐπάνω φρούδια δυὸ κομαρωτά,
 Μαῦρα σὰν ζωγραφισμένα σύμμετρα καὶ σκληρωτά.
 Κι' ἀπ' αὐτὰ εὐθὺς ἀρχίζει ἓνα κρύσταλον χυτὸν,
 Κέντρον τῆς περιφερείας τοῦ πρῶσώπ' ἀγαπητόν.
 Κι' ἀπ' αὐτὸ τρυγίρ' ἀσράκια, ὅμως φαίνονται μουντά,
 Θαυμασὰ μὲ τὸ νὰ ἦναι ἔς τοὺς φωστῆρας των κοντά.
 Τὰ χρυσᾶ ξανθὰ μαλιά σου εἶν' κομῆται, ποῦ χαρὰ,
 Προμηνύουν εἰς ἐμένα ἄν φανοῦν κίθε φορὰ.
 Μὰ ποῦ γλῶσσα νὰ ἔμπορέση ὅλα νὰ διηγηθῆ,
 Τὰ ἐξαιρετά σου κάλλη, ὅπου εἶναι παμπληθῆς.
 Πλὴν αὐτὰ δὲν πρέπει, φῶς μου! νὰ τὰ μεταχειρισθῆς,
 Θάνατον εἰς τὸ νὰ δώσης, μόνον νὰ εὐσπλαγχνισθῆς.

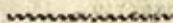
ΕΤΕΡΟΝ.

Τὸ τουγόνι πῶς πανεῖ,
 Φαίνεται ἀπὸ τὴν φωνή,

Κι' ἀπὸ τὰ κινήματά του,
 Δείχνει ὅλην τὴν καρδίαν του.
 Καὶ ἂν δὲν τὸ ὠφελεῖ,
 Πάλ' αὐτὸ μελαγχολεῖ.
 Χάνωντας τὸν σύντροφόν του,
 Ἀπ' τὸ πλάγι τὸ ἴδικόν του,
 Ὅπ' αὐτὸ περιπατεῖ,
 Θάνατον πάντα ζητεῖ.
 Δὲν εὐφραίνεται χορτάρι,
 Παρὰ τὸ ἔρηρ κλωνάρι.
 Ὅπου βλέπει κυνηγόν,
 Ἐκεῖ τρέχει μοναχόν,
 Διὰ νὰ τὸ θανατώσῃ,
 Ἀπ' τὸν κόσμον νὰ γλυτώσῃ.
 Πάντοτε αὐτὸ θρηνεῖ,
 Ποτὲ δὲν ἀμνημονεῖ.
 Πάντα τὸ ἴδικόν του ἄταίρι,
 Πουρνὸ, βράδυ, μεσημέρι.
 Κι' ἂν ἀπὸ μπαχτίζην περνᾷ,
 Μήτε νὰ ἰδῇ γυρνᾷ.
 Ἀπὸ κάθε πρασινάδα,
 Δὲν λαμβάνει νοσιμάδα.
 Τὸ νεὸν πρῶτα θολώνει,
 Κ' ἔπειτα νὰ πιῇ ἀπλόνει.
 Βρέγωντας καὶ τὰ πτερὰ,
 Νὰ τὰ ἔχη δροσερά.
 Γιατὶ βγάζει ἡ καρδιά του
 Πῦρ καὶ καίγει τὰ πτερὰ του.
 Αὐτὸ ποῦν ἕνα πουλί,
 Ολίβεται τόπον πολὺ,
 Καὶ δὲν θέλει τὸ νὰ ζήσῃ,
 Ὅστε νὰ καλοκαρδίση.

Μὰ ἐγὼ μὲ λογικῶς,
 Καί μὲ τέτοιο ριζοικῶς,
 Πρέπει πλέον νὰ γελάσω,
 Ὅταν τὴν ἀγάμῃ-μ' χάσω;

Παράπονον Ἐρωμένου πρὸς Ἐρωμένην.

Ἔως πότε τὸ κακὸν θεὸς νὰ τρέχη,
 Καὶ ἡ τύχη ἢ σκληρὰ θεὸς νὰ μ' ἔχη;
 Ἄχ! ἄχ! ἀλύπητη ψυχῆ, δυσυχῆς
 Δὲν λυπᾶσαι ἀνῆράν ἡλικίαν;
 Δὲν πονεῖς βασανισμένην καρδίαν;
 Ἄχ! ἄχ! ἀλλ' οὔτε τοὺς δεινοὺς σεναγμοὺς
 Πῶς νὰ ὑποφέρω φῶς μου!
 Τὸν ἴδικόν σου χωρισμόν;
 Δὲν ἐξεύρω πῶς νὰ σβύσω,
 Τὸν μεγάλον μου καιμόν.
 Πάθος μ' ἔγεινε τὸ πρῶτόν σου βλέμμα,
 Μὲ ἐφλόγησεν ἀμέσως τὸ αἷμα,
 Ἄχ! ἄχ! μ' ἐπλήρωσες βαθιὰ
 Ἐν τὴν καρδίᾳ.
 Ἄχ! ὁ νοῦς μου ἡσυχίαν δὲν ἔχει,
 Ἄχ! ἄχ! τὴν ἴδιον θαρῶν, πῶς θαρῶ.
 Πλὴν τὸ νὰ θαρῶ πῶς βλέπω,
 Τίποτε δὲν μ' ὠφελεῖ,
 εἶναι μία φαντασία,
 Τοῦ νοῦς ἀπατηλή.
 Ὅπου εἶμαι, ἢ σαθῶ, ἢ κοιμοῦμαι,
 Ἔνεα μόνον σκυθρωπὸς συλλογοῦμαι,
 Ἄχ! ἄχ! ματάκια μου γλυκὰ, γαλανὰ.

Ποῦ νὰ ᾔῃαι τὸ χρυσοῦ περιζέρι,
 Ποῦ νὰ ᾔῃαι τὸ ἴδικό μου τὸ ταῖρι,
 Ἄχ! ἄχ! δὲν βγαίνει νὰ τὸ ἴδῃ, νὰ χαρῶ.
 Δὲν εὐγαίνεις ἔμπροσθέν μου, δέξου καὶ, ποσὶ-
 λάκι μου,
 Διὰ νὰ σὲ συντροφεύσῃ ἡ Θερμὴ ἀγάπη μου.

Εἰς τὸ θάλαστρον ἐτοῦτο τοῦ κόσμου,
 Σεῖσαι ἥλιος, φεγγάρι καὶ φῶς μου!
 Ἄχ! ἄχ! ἐλπίδα, καὶ πνοή, καὶ ζωή.
 Στὸν ὀριζοντά μου σὺ βασιλεύεις.
 Καὶ ψυχὴν μου, καὶ ζωὴν κυριεύεις,
 Ἄχ! ἄχ! κυρία μου χρυσοῦ εἶσαι σύ.
 Πότε θὰ νὰ ἔλθ᾽ ἡ ὥρα νὰ σὲ βλέπω φανερά,
 Καὶ νὰ λάμπῃς ἔμπροσθέν μου,
 Ὡς ὁ ἥλιος ἔς τὰ νερά.

Πλὴν ἀλλοίμονον ἔς ἐμὲν, ὦ! ἐμένα,
 Τὸ θωρεῖς πῶς κινδυνεύω γιὰ ἴσένα,
 Ἄχ! ἄχ! καὶ πάλ᾽ ἀδυναστεύεις, κ' ἀπορεῖς,
 Ἀφροδίτη μου κυρία, θεά μου,
 Γείνου ἴλιως ἔς αὐτὰ τὰ δεινά μου,
 Ἄχ! ἄχ! σπλαγχνίσου μίαν καρδίαν σταθεράν.
 Στείλε, στείλε, τὸν υἱόν σου, ὅπου τρέχει
 πανταχοῦ,
 Νὰ σπαράξῃ τὴν καρδίαν της καὶ ἐμένα
 τοῦ πτωχοῦ.

ΕΤΕΡΟΝ.

Σμαράγδου τὴν σκληρότητα ἢ λίθινος κοιλία σου
 ἔχει ὡς προτερήματα ξεχωριστὰ ἴδικά σου.

Πόχα νομίζεις ἀρετὴν τὴν ἄκραν ἀσπλαγχνίαν,
 Τὸ ἔπακρον τῆς ἀρετῆς νόμιζε τὴν κακίαν.
 Ἡ φύσις ἂν σὲ πρίκισε μὲ ἐξοχά της κάλλη,
 Νομίζω, δὲν σὲ ἔπλασε νὰ προκαλῆς εἰς πάλιν,
 Αὐνικητος ἐπὶ τῆς γῆς κα' μμία δὲν ἐφάνη,
 Τὸ νὰ νομίζεις σεαυτὴν, γνώρισε εἶναι πλάνη.
 Πλὴν ἂν ἐγὼ δὲν ἔσχυσα εἰς τὴν μονομαχίαν,
 Καὶ ἂν ἀπέθαν' ἀπὸ σὲ δι' ἄκραν ἀσπλαγχνίαν,
 Ἐξευρε πῶς ἐκδίκησιν ἔς τὸν ἄδην περιμένω,
 Ἐς τὸν Πλούτωνα θ' ἀ καταβῶ, κ' ἐκεῖ σὲ ἀναμένω.

ΕΠΑΙΝΟΣ ΩΡΑΙΟΤΗΤΟΣ.

Εἶσαι ὄντως ἓνα τέρας! ἓνα κάλλος θεϊκόν!
 Τοῦ φωστῆρος τῆς ἡμέρας μία ἐμφυχος εἰκὼν!
 Εἶν' ὁ ἥλιος εἰς τὴν σφαίραν τῆς λαμπρότητος φωστῆρ,
 Εἰς' ἐσὺ τῆς εὐμορφίας φαινότατος ἀστῆρ.
 Τὸ λαμπρότατόν σου κάλλος μόλις ἤθελε φανῆ,
 Ὅπου λάμπουν κι' ἄλλα κάλλη, ὅλα μένουν ἀφανῆ.
 Καθὼς ὅταν ἀνατέλλῃ ἥλιος ὁ φλογερός,
 Χάνεται, δὲν σράπτει πλέον τῶν ἀστέρων ὁ χορός.
 Ἐνα φῶς ὁ ἥλιος χύνει εἰς τὸν κόσμον ζωηρὸν,
 Κ' ἐξυπνᾷ καρποὺς καὶ ἄνθη, νὰ σολίσουν τὸν καιρὸν,
 Καὶ σὺ ρίπτεις ἓνα βλέμμα καὶ ψυχὰς ζωογονεῖς,
 Θέλγεις ὄμματα, καρδίας, ἔρωτας παντοῦ κινεῖς.
 Εἶν' ὁ ἔρωσ εἰς τὰ σπλάγγνα ριζωμένος φυσικᾶ,
 Καὶ σὺ μόλις ἀνατείλῃς τὰς ἀκτῖνάς σου γροικᾷ.
 Κ' ἐν ταύτῳ καθὼς τὸ ῥόδον ὅταν ἔχο αἰσθανθῆ,
 Εἰς τὰ σπλάγγν' αὐτὸς φυτρώνει, κάμνει φύλλα καὶ
 ἀνθεῖ.
 Ὡς λοιπὸν ἡλιολάτραι εἶν', καὶ ἥλιον προσκυνοῦν.
 Λάτρεις εἶμ' ἐγὼ ἑδικός σου μὲ καρδίαν καὶ μὲ νοῦν.

Εἰς Ἀναχώρησιν Ἐρωμένης

Φεύγεις, γλυκιά μ' ἀγάπη! κι' ἐμὲ τὸν δυσυχῆ.

Παράτησες εἰς πάθη κι' ἀνίατον πληγῆ.

Ἄχ! καὶ τί δυσυχία! τί μέγιστος καῖμός!

Ἄχ! ἱατρικὸν καὶ Θεραπεία δὲν ἔχει ὁ χωρισμός.

Φεύγεις, λαμπρὰ Θεά μου! κ' ἐμὲν' ἔλθεινῶς,

Βροχὴ τὰ δάκρυά μου τρέχουν καθημερινῶς,

Ἄχ! καὶ παρηγοριὰ δὲν μ' ἔμεινε ποσῶς,

Ἄχ! ἱατρικ. κτλ.

Φεύγεις, καὶ ποῖα γλῶσσα θέλει παρηγορεῖ,

Εἰς τὰ δεινὰ τὰ τόσα ἐμὲ τὸν δυσυχῆ;

Ἄχ! καὶ τί ἀσπλαγχνία, τί πόνος θλιβερός;

Ἄχ! ἱατρικ. κτλ.

Φεύγεις, κι' ὅλα τοῦ κόσμου μοῦ εἶναι ἀηδῆ,

Ὅποτεν σὲ τὸ φῶς μου αὐτὸς μὲ ἀφαιρεῖ,

Ἄχ! καὶ τί τυραννία, τί θάνατος σκληρός;

Ἄχ! ἱατρικ. κτλ.

Ἄχ! φῶς μου! μόνον εἶνα μὲ μένει ἱατρικόν,

Ἐ τὸν ποθητὸν λιμένα νὰ ἔλθω νὰ σ' εὐρῶ.

Ἴδὲ ἐλπίς γλυκεῖα ὁ μόνος ἱατρὸς,

Νὰ, ἱατρικ. κτλ.

Νὰ παύσουν τὰ δεινὰ μου, ὅταν σὲ ἀσπασθῶ;

Νὰ ἡ μόνη ἱατρεία νὰ ζήσω εὐτυχῶς,

Νὰ ἱατρικ. κτλ.

ΠΑΡΑΠΟΝΑ.

Εἰς τὰς ἀκοὰς σου πότε θεὸς νὰ φθῶσιν, οὐρανέ!

Πότε θ' ἀκουσθῶν ἔσεινα, αἰ οἰκτραί μου αἰ φωναί;

Ἔως πότε δὲν κυττάξεις, ἔως πότε δὲν ἀκοῦς;

Τοὺς ἐκ βάθους στεναγμούς μου, φανεροὺς καὶ μουσικοὺς;

Δίκαιος ἀφ' οὗ δὲν εἶσαι, μὰ καὶ οὔτε εὐμενῆς,
 Ποῦ εἶν' ὁ χαρακτήρ σου, ἄχ! φρυάττει πῶς κανεῖς,
 Δὲν φωνάζω παραλόγως, ὥςτε νὰ ἐνοχληθῆς,
 Λάβε προσοχὴν ὀλίγην ἵνα πληροφορηθῆς.
 Δὲν ζητῶ, ὡσάν τοὺς ἄλλους, πλούτη, δόξαν καὶ τιμὰς,
 Δὲν ἀδημονῶ εἰς τέτοια, ἂν ἐκείνους προτιμᾶς.
 Ἐγὼ θελῶ νὰ σὲ ἔλθῃ μιὰν φορὰν ἔς τὴν ἀκοήν,
 Πῶς πειράζομαι νὰ ζήσω, βιασμένος μιὰν ζωὴν.
 Ποῦ δικαίως δὲν τὴν θελῶ, καὶ τὴν ἔχω περιττήν,
 Ἀπὸ ὅλα τ' ἄλλα πάθη, καὶ ἀπὸ τὴν ζωὴν αὐτήν.
 Ὅθεν πλέον ἀπελπίσου, κακορίζικη καρδιά,
 Ὅτι ἄσβεστος θὰ μείνῃ ἡ δική σου ἡ φωτιά.

~~~~~

Εἰς Ἀναχώρησιν ἐρωμένου.

Ἦλθ' ἡ ὄρα νὰ μισεύσω λακταρίζω καὶ δειλῶ,
 Δὲν ἤξεύθ' αὐτοῦ ποῦ πάγω, φῶς μου! ἂν σὲ ξαναδῶ,
 Λοιπὸν ἀποχαιρετῶ σε, τρυφερὴ μου λεμονιά!
 Θὰ μακρύν' ἀπὸ σιμά σου, μὲ τὴν φλόγα ἔς τὴν καρδιά.
 Πάγω εἰς ἀγροὺς τόπους, σὲ λαγνάδια σ' ἐρημιαῖς,
 Καὶ ποῦ κατοικοῦν λεοντάρια κ' ἔχουν τὰ θειχὰ φω-
 λιαῖς.
 Νᾶχω σπήλαιον γιὰ σπήτι, καὶ τὴν γῆν γιὰ κλίνη μου,
 Καὶ προσκέφαλο μιὰ πέτρα, ἐστὶ θελ' ἡ τύχη μου.
 Νᾶχω τὰ βουναὶ γειτόνους, τὰ λαγνάδια συντροφιά,
 Τὰ καϊμένα τὰ πουλάκια μιὰ μικρὴ παρηγοριά.
 Καὶ χαιρετισμὸν σὲ σέλλω, φῶς μου! ἀπ' τὰ μακρονὰ,
 Ἡ ζωὴ μου ἡ ἀθλία, πῶς ὑπάγει καὶ περνᾷ.
 Κ' ἐν ὀλόμαυρον γεράκι μὲ σπουδῆθ' θέλει ἐλθεῖ,
 Νὰ σὲ πεῖ πῶς κινδυνεύει ἡ ζωὴ μ' ἀπ' τὸ κορμί.
 Νὰ σὲ πεῖ πῶς κινδυνεύω, καὶ σχεδὸν ψυχομαγῶ,
 Μὲ τὴν τύχη μου παλεύω, πῶς δὲν θὰ σὲ ξαναδῶ.

Κι' ἂν ᾠποθάνω νὰ μὲ κλαύσης, καὶ νὰ μαυροφορεθῆς,
Το νερὸ νὰ πιῆς τῆς. Λήθης, πικρὰ νὰ μὴ μ' ἐνθυμηθῆς.

ΕΤΕΡΟΝ.

Ν' ἀφήσω θέλω τὸν κόσμον τοῦτον,
Νὰ πάγω νὰ ζήσω εἰς τὰ βουνά.
Μὲ τὰ χαρτάκια τῆς γῆς νὰ θορέωμαι,
Μὲ τὰ λεοντάρια νὰ πολεμῶ.
Εἰς τοὺς μεγάλους κύκλους νὰ ζήσω,
Δὲν ὑποφέρω εὔτε σιγμῆν.
Καὶ νὰ παλεύω ἀδιακόπως,
Μὲ μιὰ καρδιά τόσον σκληρά.

ΑΣΤΑΣΙΑ ΚΑΙ ΜΑΤΑΙΟΤΗΣ.

Ὡς πότε λύπη νὰ κυριεύη;
Ὡς πότε πάθη νὰ πολεμοῦν;
Καὶ ἡ ζωὴ μας νὰ κινδυνεύη,
Χωρὶς κἀνέναν ν' ἀντιπαλεύη,
Καὶ αὐτὰ πάντοτε νὰ νικοῦν;
Ἀφ' εὖ τοῦ κόσμου ἢ κατοικία,
Εἰς ὄλους εἶναι προσωρινή,
Καὶ ὅσα ἔχει φεύγουν ἐν βίᾳ,
Καὶ τὰ κακὰ καὶ ἡ εὐτυχία,
Μάτην καθέναν ἀδημονεῖ.
Ὅποιος ζῆσθ θέλ' ἀποθάνει,
Καὶ ἂν λυπῆται, καὶ ἂν χαρῆ.
Πλὴν ὅστις χαίρει κἂν τοῦτο φθάνει,
Πῶς τὴν χαρὰν του ἀπολαμβάνει,
Καὶ ἄλλο μάτην δὲν καρτερεῖ.

* Εκείνο λέγεται δυσυχία :

"Οπερ ὁ νοῦς μας ἀποκαλεῖ,
 Λοιπὸν τὸ πλάττει ἢ φαντασία,

* Οχι πῶς εἶναι τῇ ἀληθείᾳ,

"Οθεν ἢ λύπη τί ὠφελεῖ;

"Ο,τι καθένας ἐπιθυμοῦσε,

Ἄν τ' ἀπελάμβανεν ἐν ταυτῶ;

Πάλιν τελείως δὲν τὸν ἀρκοῦσε,

Καὶ περισσότερα πῶς ζητοῦσε

Τοῖς πᾶσι δῆλον εἶναι αὐτό.

* Ὅπως προφθάσῃ λοιπὸν ἀς ζήσῃ

Τινὰς ἐν κόσμῳ ὅσον σαθῇ

Καὶ ἂν δὲν ἔχη, ἢ ἀποκτήσῃ,

Ἡπάντα ἐξ ἴσου ἀς τὰ γνωρίσῃ,

Μάταια ὄντως καὶ ἀσαθῆ.

ΒΑΚΧΙΚΑ

ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΧΡΙΣΤΟΠΟΥΛΟΥ

Βαρελλοθήκη.

Ἐξω, ἔξω τὰ β.ελία,
 Ἵς τῆ φωτιά ἢ φλυαρία.
 Λέξεις! λόγοι! ὄλα κάτω.
 Τί τουκάκου τὰ φυλάττω,
 Τὸν Ἀπόλλωνά τους ρίξε,
 Καὶ ταῖς Μούσαις ὄλας πνίξε,
 Τὴν πικρὴν τους δάφνην καῦσε,
 Κι' ἀπ' τοῦ κόπου πλέον παῦσε.
 Βάλε Βάχχον καὶ Μαινάδας,
 Καὶ βαρελλια μυριάδας.
 Νὰ γενῆ βαρελλοθήκη
 Ἡ χρυσὴ βιβλιοθήκη,
 Ὁ κισσὸς ἄς πρασινίση,
 Καὶ τὸ κλῆμα ἄς ἀλίσση.
 Νὰ γλυκάνη τὸ σαφύλι
 Τὰ πικρά μου ταῦτα χεῖλι.
 Μὴ, μὴ, μὴ τὸ καλαμάρι,
 Μόν' κανάτα καὶ πιθόρι.
 Μὴ κοντῆλι, μόν' κροντήρι,
 Καὶ γαθάθα, καὶ ποτῆρι.
 Κ' ἔτσι πλέον νὰ καθίσω,
 Νὰ χαρῶ, νὰ εὐθυμήσω
 Μὲ τὸν Βάχχον μου τὸν φίλον
 Ἵς τῆς βαρέλλας μου τὸν ὑλον.

ΑΝΤΙΒΑΚΧΙΚΑ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ.

Βιβλιοθήκη ἀντὶ Βαρελλοθήκης.

Ἐξω, ἔξω τὰ κροντήρια,
 Ἐξω πλόσκακις καὶ ποτήρια.
 Κούπαις, ζάμναις ὅλα κάτω.
 Τί τοῦ κάκου τὰ φυλάττω;
 Τὸν Διόνυσόν τοις ῥίξει,
 Ταῖς Μαινάδες τ' ὄλαις πνίξει.
 Τὸν πικρὸν κισσὸν τοὺς καῦσε
 Καὶ ἀπὸ τὴν μέθην παῦσε.
 Εἰς τὸν Ἑλικῶνα τρέξει,
 Μὲ τὰς Μούσας χαίρου, παῖξει.
 Καῦσε τὴν βαρελλοθήκην,
 Σῦζησε βιβλιοθήκην.
 Ὁ κισσὸς ἄς μὴ βλαστήσῃ,
 Καὶ τὸ κλήμ' ἄς μὴ καρπίσῃ,
 Μὴ πικράνῃ τὸ σαφύλι
 Τῆς φρονήσεως τὰ χεῖλη.
 Μὴ, μὴ πλόσκα, μὴ πιθάρι,
 Μόν' χαρτί καὶ καλαμάρι.
 Μόν' βιβλίον, μὴ κροντήρι,
 Μόν' κοντήλι, μὴ ποτήρι.
 Κ' ἔτσι πλέον νὰ καθίσῃς
 Νὰ χροῆς, νὰ εὐθυμήσῃς,
 Μὲ τὰς Μούσας τὰς Θεάς σου,
 Καὶ μὲ τὸν Ἀπόλλωνα σου.

Κατάρρα.

Νὰ μὴ φθάσω, νὰ μὴ ζήσω,

Ἄν μὲν μὲν δὲν μεθύσω,

Κι' ἂν παιθάνω, ν' ἀπαιθάνω

Ἐς τὸ ποτήρι μου ἀπάνω.

Τὴν ἀμέθυση ζωῆ μου

Νὰ τὴν ἔχουν οἱ ἐχθροί μου.

Μόν' ἐκεῖνοι, ὅσο ζήσουν,

Νὰ μὴ φθάσουν νὰ μεθύσουν.

Ἐπ' ὃ Βάκχος δὲν σφυρίζει,

Κ' ἢ ποτήρα δὲν γυρίζει,

Ἡ ζωὴ ν' τηλαθθαίῃ,

Ἀιώνια τυραννία

Κατάρρα.

Νὰ μὴ ζήσω, νὰ μὴ φθάσω,

Ἄν μεθύσω καὶ ξεράσω.

Κ' ἂν ποθάνω, ν' ἀποθάνω

Ἐς τὸ βιβλίον μου ἐπάνω.

Τὴν ἀσπούδαση ζωῆ μου

Νὰ τὴν ἔχουν οἱ ἐχθροί μου.

Μόν' ἐκεῖνοι ὅσον ζήσουν

Ἀπ' τὴν μέθην νὰ μὴ γλύσουν.

Ἐπ' ὃ βρόμιος σφυρίζει,

Κ' ἢ ποτήρα τριγυρίζει,

Ἡ ζωὴ εἶν' ἐν ἀληθείᾳ

Ἀιώνια τυραννία.

Μακαριότητα.

Ἐπὶ πίνω τὸ χρυσάκι

Ἐς τὸ χρυσό μου ποτηράκι,

Καὶ ὁ νοῦς μου ζαλισθῆ,
 Τότ' ἀρχίζω, καὶ χορεύω,
 Καὶ γελῶ, καὶ χωρατεύω,
 Κ' ἡ ζωὴ μ' εὐχαρισεῖ.
 Τότε παύουν ἢ φροντίδες,
 Τότε σβύνουν ἢ ἐλπίδες.
 Τότε φεύγουν οἱ καπνοί.
 Κ' ἡ καρδιά μου γαληνίζει,
 Καὶ τὸ σπῆθός μου ἀρχίζει
 Ν' ἀνασαίνει! ν' ἀναπνῆ!
 Γιὰ τὸν κόσμον δὲν μὲ μέλει!
 Ἄς γυρίζει, ὅπως θέλει.
 Τὸ κρασάκι μου νὰ ζῆ.
 Ἢ κανάτα νὰ μὴ σύψη,
 Ἄπ' τὸ πλάγι νὰ μὴ λείψη,
 Ν' ἀπαιθάνωμε μαζή.
 Ὅσο ἔχω τοῦτον, τοῦτον
 Τὸν ἀκένωτόν μου πλοῦτον,
 Κι' ὅσο πίνω, καὶ ρουφῶ.
 Ὅλα σκύβαλα τὰ ἔχω.
 Εἰς κα'νένα δὲν προσέχω,
 Καὶ κα'νένα δὲν φιλῶ.

Ἀθλιότης, ἀντὶ τῆς Μακαριότητος.

Ὅταν πίνης τὸ κρασάκι
 Ἐτὸ χρυσό σου ποτηράκι,
 Καὶ χαθῆς καὶ ζαλισθῆς,
 Τότε κλίον δὲν χορεύεις,
 Δὲν γελᾷς, δὲν χωρατεύεις,
 Πέφτεις εἰς τὴν γῆν εὐθείς.

Καίτεσαι σὺν πεθυμένος,
 Εἰς ταῖς λάσπαις ξαπλωμένος,
 Καὶ μὲ μόνην τὴν προήν.
 Δείχναι τ' ἄθλιόν σου σῆθος,
 Πῶς δὲν εἶσαι ξύλον, λίθος,
 Ἀλλ' ὅτ' ἔχεις μόν' ζωήν.
 Ὅμως μήτε ζῶον εἶσαι,
 Ἐπειδὴ καὶ δὲν κινῆσαι,
 Καὶ εἰς ὅλ' ἀναισθητεῖς.
 Μήτε ἄνθρωπος ἐπίσης,
 Ἐπειδὴ σὲ λαίπ' ἡ κρίσις
 Καὶ καθ' εἶδος ἀρετῆς.
 Τῆς λαγῆνας σου ἐτοῦτος
 Εἶναι ὄντως μέγας πλούτος,
 Εἶναι μέγας θησαυρός,
 Ποῦ σὲ κάμνει νὰ ξερνῆσαι,
 Καὶ ἔς ταῖς λάσπαις νὰ κυλιέσαι
 Ἐὖν ὁ χοῖρος, βρωμερός.

Μεθύσι.

Νὰ μεθύσω! νὰ μεθύσω!
 Τὴν καρδιά μου νὰ θροσίσω,
 Καὶ τὸν νοῦν μου νὰ ζαλίσω,
 Τὰ κακὰ νὰ λησμονήσω,
 Νὰ μεθύσω! νὰ μεθύσω!
 Ταῖς φροντίδαις μου νὰ ἀφήσω,
 Ταῖς ἐλπίδαις νὰ πατήσω,
 Κι' ἀδιάφορος νὰ ζήσω.
 Νὰ μεθύσω! νὰ μεθύσω!
 Νὰ χαρῶ, νὰ τραγουδήσω,

Νὰ χορέψω, νὰ πηδήσω,
 Νὰ φωνάξω, νὰ λαλήσω,
 Νὰ μεθύσω! νὰ μεθύσω,
 Εἰς τὰ κάλλη νὰ ὀρμήσω;
 Τρυφερὰ νὰ τὰ φιλήσω
 Καὶ ἐκεῖ νὰ ξεφυχήσω.

Μεθύσι.

Νὰ μεθύσω; νὰ μεθύσης,
 Τὴν καρδίαν σου νὰ φλογίσης,
 Καὶ τὸν νοῦν σου, νὰ σκοτίσης,
 Καὶ τὸ πᾶν νὰ λησμονήσης.
 Νὰ μεθύσω; νὰ μεθύσης,
 Νὰ χαθῆς, ν' αἰναισθητήσης,
 Κάθε ἔργον σου ν' ἀφήσης,
 Καὶ κτηνοειδῶς νὰ ζήσης.
 Νὰ μεθύσω; νὰ μεθύσης,
 Εἰς τοὺς τοίχους νὰ κτυπήσης,
 Τὸ κεφάλι νὰ τσακίσης,
 Ὅσας κοπραῖς νὰ ξενυχτίσης.
 Νὰ μεθύσω; νὰ μεθύσης,
 Εἰς ταῖς πόρναις νὰ ὀρμήσης,
 Θέλωντας νὰ ταῖς φιλήσης
 Ξερατὰ νὰ ταῖς ποτίσης.

Κέρασμα.

Ἐ! χοῦ! ἐλάσα.
 Φέρτε, κέρασα.
 Βάλτε νὰ πιούμε,
 Νὰ εὐφρανθοῦμε.

Πλόσκα μου πέρνα.

Χύνε, και χέρνα.

Φέρ' νά σε σφρίζω,

Νά σε σφυρίζω.

Λύπες, και πόννοι

Άνθρωποφόνοι

Φύγετ' άφήτε.

Πάτε χαθήτε.

*Εξω πτωχεία!

*Εξω άχρεία.

*Εγώμαι Κροϊσος,

Και πλέον Ίσως,

Τώρα πισεύω,

Πως βρσιλεύω.

Τώρα νομίζω,

Τό πάν όρίζω.

*Ε! χού! έλαζε.

Μετακεράζε.

Βάλτε, νά πιούμε,

Νά εύφρανθούμε.

Κέρασμα.

*Ε! χού! έλαζε,

Φέρτε, κεράζε.

Βάλτε νά πιούμε,

Νά τρελαθούμε.

Πλόσκα μου, πέρνα,

Χύνε και χέρνα.

*Ελα σκοτούρα,

*Ελα τρεμουρα.

*Ελάτε ζάλαις

*Ελάτ' άντράλλαις.

Λόγος καὶ κρίσις
 Καὶ νοῦς κ' αἰσθήσεις
 Φύγετ', ἀφῆτε,
 Πάτε, χαθῆτε,
 Ἐξω φροντίδες,
 Ἐξω ἐλπίδες,
 Ἐξω σεμνότης,
 Καὶ τιμιότης,
 Ὅλαις χαθῆτε,
 Νὰ μὴ φανῆτε,
 Ἐ! γοῦ! ἐλάσθε.
 Μετακράσθε,
 Βάλτε νὰ πιοῦμε,
 Νὰ τρελλαθοῦμε.

Αἰτανία.

Πτωχείας κυβερνήτρα,
 Πτωγῶν παρορητήτρα,
 Κακῶν ἀλησμοσύνη,
 Δυσυχιῶν γαλήνη,
 Τῆς λύπης ἰατρεία
 Τῶν πόνων ἡσυχία,
 Ἀνάπαυση φροντίδων,
 Πηγὴ καλῶν ἐλπίδων,
 Μελίγλωσση Σειρήνα,
 Γλυκόσομη Λατίνα,
 Γευάτη πρόσφασί με.
 Γευάτη ἔλα βραίμε.

Δίωγμα ἀντὶ τῆς Λιτανείας

Πλουσίων ἢ πενία,
 Πτωχῶν διπλῆ πτωχεία,
 Τιμῆς ἀληθμοσύνη,
 Τοῦ νοῦ παραφροσύνη
 Ἀρρώστια ὀλεθρία,
 Τῶν φίλων σου παιδεία,
 Τῆς φρονιμάδας λύσις
 Τῆς ἀσωτείας βρύσις
 Κακόγλωσση, σειρήνα,
 Πικρόσομη λαγίνα,
 Νὰ μὴ σὲ ἴδῳ, κρεμνίσου,
 Σὲ χίλια τσακίσου.

Ἀδιαφορία

ὦχ! ζωὴ μου.
 Τί ζωὴ μου;
 Τί σενάζω θλιβερά;
 Τοῦτο νέον!
 Δὲ ναι πλέον.
 Ὅζ' παιθάνω μὲ φορά.
 Ὅσον ὅμως
 Νὰ ῥθ' ὁ νόμος
 Τοῦ θανάτου ὁ πικρὸς,
 Ἄς πηδήξω,
 Ν' ἀποδείξω,
 Πῶ; δὲν εἶμ' ἐγὼ νεκρὸς.
 Λέγε λύρα,
 Πρὶν ἢ μοίρα
 Μᾶς προφθάσ' ἢ σκοτεινῇ,

Νὰ χαροῦμε
 Ὅσο ζοῦμε,
 Τὴ γλυκὴ σου τὴ φωνή.
 Βάχχε χῦνε.
 Φίλε πῖνε.
 Πῖνε, λέγω, ρουφισιά.
 Ὡς τὸν πάτο
 Τὸ γεμάτο
 Τὸ ποτήρι σου σωτά.
 Κι' ὅταν θέλει,
 Δέν μας μέλει,
 Καὶ ὁ Χάρος ἀς ἐρθῆ,
 Καὶ τὸ σῶμα
 Μία' τὸ χῶμα,
 Μία' τὸν τάφον ἀς συρθῆ.

~~~~~
Ἀδιαφορία.

ὦχ! ζωὴ μου.
 Τί ζωὴ μου;
 Τί σενάζω θλιβερά;
 Τοῦτο νέον
 Δὲ ναι πλέον.
 Ὅ' ἀποθάνω μὴ φορά.
 Ὅσον ὅμως
 Ν' ἄρθ' ὁ νόμος
 Ὁ κοινὸς τῆς τελευτῆς,
 Χοίος ἔχω
 Νὰ προσέχω,
 Τὴν ὕδον τῆς ἀρετῆς.
 Ὅ' ἀποθάνω
 Δέν λαυθάγω.

Εἶναι χρέος φυσικόν.
 Κι' ὅποιος ζήση,
 Δὲν θὰ γλύσῃ
 Ἀπὸ τὸ κοινὸν κακόν.
 Κι' ἄς πασχίσῃ,
 Νὰ καρδήσῃ
 Φήμην κι' ὄνομα λαμπρόν,
 Κι' ἄν πεθάνῃ
 Δὲν τὸν χάνει
 Μόν' αὐτὸν τὸν Θεσαυρόν.
 Καὶ ἑκαῖνος,
 Ἰποῦ ὡς κτήνος
 Κάθε ἀρετὴν μισεῖ,
 Ἄς προφθάσῃ,
 Νὰ ξεράσῃ
 Τὴν ψυχὴν μὲ τὸ κρασί.

Φαγοπότι.

Βάλτε, φίλοι! μίς' τὴ βρύση
 Τὸ κρασί μας νὰ δροσίσῃ,
 Καὶ σρωθῆτε καταγῆς.
 Κατὰ τάξιν, ὡς τὸν πάτο
 Εἰς τὸν ἰσχιὸν ἀποκάτω
 Πρὸς τὰ χεῖλια τῆς πηγῆς.
 Στρώσε φύλλα, σρώσε φτέρη
 Ἐπιδέξια μὲ τὸ χέρι.
 Κι' ἀποπάνω τεχνικᾶ
 Τὸ ἀρνάκι μας λειανίσε,
 Καὶ ὀλόγυρα καθίσε,
 Νὰ χαροῦμε φιλικᾶ.

Ἄς βουφούμε τὸ κρασάκι
 Ἐ ταῖς ἀρχαῖς ἀπ' ὀλιγάκι
 Καὶ κινῶντας βαθμηδόν,
 Ἄς ὑφόνουμε τῇ δόσῃ,
 Ὡς ν' ἀνάψῃ, νὰ κορώσῃ
 Εἰς τὸ ἄπειρο σχεδόν.
 Κ' ἔτ' ζι πλέον ζαλισμένοι,
 Μίσο' τὰ χόρτα κηλυσμένοι,
 Ἐ τοῦ νεροῦ τὸν σφυριγμόν
 Ἄς ἀφρόσωμε τὸ ἴσο
 Τῆς φωνῆς μας ἀποπίσω
 Ὡς τὸν πρῶτον νυσαγμόν.

Μελέτη ἀντὶ Φαγοποτίας.

Ἐδῶ κοντὰ ἔς τὴ βρούσι
 Σὰς προσκαλεῖ ἡ φύσι.
 Ἐλᾶτε, συναχθῆτε,
 Ἐλᾶτε νὰ χαρῆτε.
 Ἐδῶ ἔς τὴν πρασινάδα
 Καθῆσε ὄλ' ἀράδα.
 Ψυχρὸ νεράκι πιῆτε,
 Διὰ νὰ εὐφραυνθῆτε.
 Κ' εὐθὺς ἐτοιμασθῆτε,
 Γιὰ νὰ ἀγωνισθῆτε
 Ἀγῶνα τῆς παιδείας,
 Καὶ τῆς φιλομαθείας.
 Ἐ τὰ πράσινα λιβάδια,
 Ἐ ταῖς βρούσαις, ἔς τὰ πηγάδια.
 Αἱ Μοῦσ' ἔδῶ συχναῖζον
 Νὰ περιδιαβάζον.

Δουλοῦδια συνάζουν,
 Στεφάνους ἰποιμάζουν.
 Διὰ τοὺς μαθητάς των,
 Κι' ἀξιόους μιμητάς των.
 Εὐθύς καθ' εἰς ἀ: πάρη
 Καρτί και καλαμάρι,
 Νὰ γρέψη, νὰ ποιήση,
 Ταῖς Μούσαις νὰ ὑμνήση.
 Κι' αὐταῖς εὐθύς γνωρίζουν,
 Στεφάνους ποιοὶ ἀξίζου.
 Αἰσιπὸν ἀγωνισθῆτε,
 Νὰ μὴν ἐντροπιασθῆτε.

Παρακίνηση.

Παλληκάρια τί κοιμᾶσε;
 Νὰ ὁ Βάγκος σᾶς φωνάζει,
 Τὴν κανάτα δὲν λυπᾶσε,
 'Ποῦ σᾶς βλέπει και ζενάζει;
 Ἡ κατάρρα της, καυμένοι!
 'Σ τὸ κεφάλισας θὰ πῆση,
 Διατὶ ἀμελημένη,
 Τὴν ἀφήνατε 'ς τὴ μέση.
 Ὅταν πᾶτε εἰς τὸν ἄδην,
 Μὲ τὰ δάκρυα κ' ἐκείνη
 'Σ τὸ Ἥλσιο Λειβάδι
 Θὰ καταίβη, νὰ σᾶς κρίνη.
 Καὶ λοιπὸν ἀπὸ τὸν Μίναν,
 Ὅλοι θὰ κατακριθῆτε,
 Σὰν τὸν Τάνταλον ἐκεῖνον
 Δύσηρὰ νὰ παιδευθῆτε.

Νὰ διψᾶτε αἰωνίως,
 Καὶ ποτὲ νὰ μὴ ἔμπορεῖτε
 Ἀπ' αὐτὴν ἐκεῖ τελείως
 Οὔτε φάλλα νὰ γευθῆτε.

Παρακίνησης.

Νέοι! διὰ τί κοιμᾶσθε;
 Τὸν καιρὸν σας δὲν λυπᾶσθε!
 Νὰ τὰ ἔργα σας πῶς κρᾶζουν,
 Νὰ ἡ τέχνας πῶς φωνάζουν.
 Ὁ καιρὸς γοργὰ διαβαίνει,
 Καὶ καθ' ὥρα σας χαμένη
 Θεσαυροὺς πολλοὺς ἀξίζει,
 Καὶ ὀπίσω δὲν γυρίζει.
 Δάβετε ἄλλοι τὰ βιβλία,
 Ἄλλοι τέχνης ἐργαλεῖα,
 Δράμετε καθ' εἰς σπουδαίως
 Εἰς τὸ τίμιόν του χρέος,
 Ἐὰν φιλόπονον μελίσει
 Μέλι τώρα νὰ ἀθροίσῃ.
 Εἶναι θέρος, μὴ χειμάσῃ,
 Εἶναι νέος, μὴ γηράσῃ.
 Καὶ τὸν βᾶκχον ποῖος λατρεύει,
 Τρώγει, πίνει καὶ χορεύει,
 Φύγετέ τον ἄν φωριάρην,
 Ἐὰν λωδὸν, ἔαν πανουκλιάρην.

Μελωδία.

Ἀπ' τὴν πλόσκα φέρτε φίλοι
 Νὰ ρουφίσω μὲ τὰ χεῖλη!

Ἀπ' τὴν πλόσκα τὸ κρασί.
 Για ν' ἀκούσω ν' ἀρχηνίση,
 Σὲν ἀηδόνι, νὰ λαλήση
 Τὸ κλοῦ, κλοῦ, κλοῦ, φισσισίσι.
 Ὁ κλοῦ, κλοῦ, τῆς πλόσκας κρέτος
 Εἶναι, λέγουν, ἦχος πρῶτος
 Οἱ τεχνίται μουσικοί.
 Καὶ τὸ φισσισίσι τ' ἄλλο
 Εἶν' τὸ ἴσο τὸ μεγάλο,
 Ὅπου ψάλλ' ἢ ψαλτικῆ.
 Τοῦ Ἀμφίωνα τὰ μέλη,
 Κ' οἱ ῥυθμοὶ τοῦ Κουκουζέλη
 Ἐ τοῦ κλοῦ, κλοῦ, κλοῦ, τῆ φωνῆ
 Ὅλα, ἔλ' ἄς σιωπήσουν,
 Νὰ μὴ τύχη νὰ λαλήσουν.
 Ὅτ' εἶν' δίχως ἡδονῆ.
 Καὶ αὐτὴ ἡ καλομοίρα
 Τοῦ Ἀπόλλωνα ἡ λύρα,
 Ἐ τοῦ ἔς τὸν Ὀλυμπον λαλεῖ.
 Ἄς τζακίση τὸ δοξάρι
 Ἐμπρὸς τοῦ φισσισίσι τῆ χάρη,
 Καὶ ἄς μὴ παραλαλή.

Κατὰ τῆς Μελωδίας.

Ἐξέτε τὴν πλόσκα φίλοι,
 Μὴ ρουφᾶτε μὲ τὰ χεῖλη,
 Ἀπ' τὴν πλόσκα τὸ κρασί.
 Ἐξέτε τὴν πρὶν ἀρχήση,
 Τὸ κλοῦ, κλοῦ, κλοῦ, νὰ λαλήση,
 Καὶ τ' ἀχρεῖον φισσισίσι.

Ο κλεῦ , κλοῦ , τῆς πλόσκακ κρότος ,
 Τῆς πολυποσίας πρώτος ,
 Εἶναι κι' ἄκρος ἀρχηγός.
 Καὶ τὸ φυσισσὶ της ἄλλος ,
 Τῆς κρεπάλης πλὴν μεγάλος ,
 Καὶ τῆς μίθης ὄδηγός.
 Κι' ἂν οἱ μέθυσοι φωνάζουν ,
 Καὶ τῆς πλόσκακ ἐκθειάζουν ,
 Τὴν ἥδονικὴ φωνή ,
 Ὡς πηγὴ τῶν ἰδεῶν των
 Ὅλον τὸν ἐγκέφαλό των ,
 Μόνον τὸ κρασί κινεῖ.
 Λεῖπ' ὁ λόγος , λεῖπ' ἡ κρίσις
 Λεῖπουν ὄλαι αἱ αἰσθησεις ,
 Τὸ λοιπὸν παραλαλοῦν.
 Ἐπειδὴ οἱ μεθυσμένοι ,
 Ἐάν νὰ εἶναι θερμοασμένοι ,
 Δὲν ἤξεύρουν τί λαλοῦν .

Μονομαχία.

Θαυμασοὶ κρασοπατίρες
 Ταῖς γαθόθαις , ἂν μαχαίραις ,
 Ἐσπαθῶς μὲν φορά .
 Κι' ἀπὸ δυὸ , καὶ δυὸ μονάχοι ,
 Ἐάν ἀνδρῶνιοι μονομάχοι ,
 Ἄς ρουφουῖμε τολμηρά .
 Εἰς τὴν μάχην τούτην ὁμοῦς
 Ἄς βελθῆ αὐτὸς ὁ νόμος
 Τῆς φρικτῆς πολυμικτῆς .
 Ὁ καθ' ἑναρ τῆς τῆς ἀράς

« Ἄς γτυπαί μ' ὀγλιγωράδα
 « Τῇ γαθάβα τῆς ῥακῆς.
 Κ' ὅποιος πλέον καταντήση
 Τὸν ἐχθρόντου νά νικήση,
 Νά τὸν κάμη σάν σουπί.
 Ἡρακλῆ νά τὸν εἰπούμε,
 Κ' εἰς ὑγαίαν του νά πιούμε
 "Οἱ οἱ ἄλλοι οἱ λοιποί.
 Κ' ὑσερνά ἀπάν' ἔς τὴν ψάθα
 Μὲ τὴν ἴδιαν του γαθάβα
 Δυὸ πατέρες προετοί
 Νά τὸν κατασεφηνώσουν,
 Καὶ νά τὸν ἀποθεώσουν
 Εἰς τὴν γῆν, νά δοῦνται.

Τοιχομαχίαι ἀντὶ Μονομαχίαις

Θυμαστοὶ κρυσσοπιτῆρες,
 Δὲν χρειάζεσθε μαχηραῖς,
 Μῆτε ξίφη κορτερά.
 Ἡ φρικτὴ τοιχομαχία,
 Δὲν ζητ' ἄλλο, μόν' κρονία,
 Ἐάν ἐλέπολας γερά.
 Δίχως μέτρα φάτε, πιῆτε,
 Καὶ ἀφ' οὗ σωσά χαθῆτε,
 Ἀπὸ σὰς προῖς σηκωθῆ.
 Νά ὁ τοῖχος εἶν' ἐμπρός του,
 Ἐτοιμος ἀντίμαχός του,
 Δίχως ὄπλον καὶ σπαθί.
 Καὶ ἰτοῦτος παρουσίως,
 Ἐάν ἀντίκαλος ἀνδραῖος,
 Εἰς τὴν μάχην τὴν καλλῆν,

Τὸν ἐχθρόν του ἄς πασχίσῃ,
 Εἰς τὴν γῆν νὰ τὸν κρημνίσῃ,
 Μόνου μὲ τὴν κεφαλὴν.
 Πλὴν μὲ τάξιν καὶ μὲ τρόπον,
 Πέφτωντας τὸν κάθε τόπον,
 Νὰ κτυπήῃ μιὰ φορὰ.
 Πάντοτε ἐπιδεξίως,
 Πότ' ὀρθῶς, πότε πλαγίως,
 Δεξιὰ κι' ἀριστερά.
 Κ' ἔτσι παρευθὺς λαμβάνει,
 Εἰς βραβεῖον καὶ σεφάνι,
 Κάθε τοιχομαχητής.
 Πρίσματα, πληγαῖς καὶ αἷμα,
 Ἄξιον τῷ ὄντι σέμμα,
 Ἐάν γενναῖος βραχχευτής.

Σπουδὴ.

Τί τουκάκου κοπιάζεις,
 Καὶ ἀνόητα σπουδάζεις,
 Γιὰ νὰ μάθῃς τεχνικά;
 Τ' εἶν' τὸ ἄλφα, καὶ τὸ βῆτα,
 Καὶ τὸ γάμμα, δέλτα, ζῆτα,
 Καὶ τὰ ἄλλα τὰ κακά;
 Ἐρωτῶ σε, τί κερδαίνεις,
 Ἄν γραμματισμένος γένῃς;
 Ἄν φιλόσοφος βαθύς;
 Τάχα δὲν καταλαμβάνεις,
 Ὅτι πάλε θ' ἀπαιθάνῃς,
 Ἐάν ὁ πρῶτος ἀμαθής;
 Ἄψε τούτῃ σου τὴν τρέλλα,

Καὶ κολλήσου 'ς τὴ βαρέλλα,

Ποῦ σε κράζει μὲ χαρά.

Νά σε μάθη, γιὰ νὰ γίνης

Σπουδαιότατος, νὰ πίνης

Ἐνα μέτρο 'ς τὴ φορὰ.

Τοῦτο βλέπε νὰ σπουδαῖξης,

Τοῦτο πάσχισε νὰ πράξης,

Κι' ὄχι τ' ἄλλα τὰ τρελλά.

Θέματ' ἄρρατα γραμμένα,

Καὶ νερά κοπανισμένα,

Καὶ δασκάλων λαλαλά.

Σπουδὴ.

Τί τοῦ κάκου κοπιᾶζεις,

Καὶ ἀναίσχυντα σπουδαῖζεις,

Γιὰ νὰ μάθης τεχνικά

Νὰ ἀδειάζης τὰ κροντήρια,

Πίνωντα, τρανὰ ποτήρια,

Νὰ χορεύης βακχικά;

Ἐρωτῶ σε, τί κερδαίνεις,

Σαρδανάπαλος ἀν γίνης,

Καὶ μεθύσακας βεθύς;

Τάχα δὲν καταλαμβάνεις,

Πῶς ἔμπορεῖς νὰ ἀποθάνης,

Ἐξαφνα ἐν ᾧ μεθῆς;

Ἄφησε αὐταῖς ταῖς τρελλαῖς,

Ταῖς γαθάβαις, ταῖς βαρέλλαῖς,

Καὶ ταῖς γνώμαις ταῖς κακαῖς.

Μόνον εὐγενεῖς μαθήσεις,

Φρόντιζε νὰ ἀποκτήσης,

Καὶ ἰδέαις ἠθικαῖς.

Τούττα βλέπε νά σπουδάξης,
 Τούττα πάσχισε νά πράξης,
 Τούττα είναι τὰ καλά.
 Μὴ τραγουδῶν μεθυσιάζων,
 Μὴ πηδήματα Μαινάδων,
 Καὶ καμώματα τρελλά.

Βαθρακός.

Ἐσὺ φίλε μουσικὲ,
 Φωνακλᾶ μου βαθρακὲ;
 Νερὸ πίνοντας γλυκὰ,
 Κελαϊδεῖς τὸ μπακακὰ.
 Κ' ἐγὼ πίνοντας κρασί,
 Μὲ τὴν κούπα τῆ χρυσῆ
 Μὲς' τὰ δένδρα τ' ἀνθηρὰ,
 Τραγουδῶ τὸ ταρσά.
 Ἐλ' ἄς πίνουμε μαζῆ,
 Ὁ καθ' ἕνας, ὅσο ζῆ,
 Καὶ τὸν κόσμον τὸν καλὸν
 Ἀς γελοῦμε, σὺν τρελλόν.
 Τύφρες νᾶχουν τὰ πολλὰ,
 Καὶ μεγάλα του καλὰ,
 Καὶ τὰ πλείον θαυμαστὰ
 Εἰς τὸ πνεῖμας ὀμπροσά.

Βαθρακός.

Ἐσὺ φίλε μουσικὲ,
 Φωναρχᾶ μου βαθρακὲ.
 Πίνοντας νερὸ γλυκὲ,
 Κελαδεῖ, τὸ μπακακὰ.

Καὶ χορεύεις μὲ χαρὰ,
 Ἐν τὰ λιμνήσια νερά.
 Κ' ὅσοι πίνουν τὸ κρασί,
 Μὲ τὴν κούπα τῆ χουπῆ
 Δὲν μιλοῦν, δὲν τραγουδοῦν,
 Δὲν χορεύουν, δὲν πηδοῦν.
 Μόν' μουγκρίζουν καὶ ξερνοῦν,
 Ξαπλωμένοι δίχως νοῦν.
 Δὲν τὸ θέλω τὸ κρασί,
 Καὶ ἐγὼ κελῶς καὶ σύ.
 Καὶ οἱ δύο μας μόν' νερό,
 Πίνοντας τὸ δροσερό,
 Τοὺς μεθύσους τοὺς καλοὺς,
 Ἄς γελοῦμε ἄν τρελλοὺς.
 Τύφλαις ν' ἄχουν τὰ πολλὰ,
 Τὰ κρασιά των τὰ καλά.
 Τὰ κρασιά τὰ θαυμαστά,
 Ἐν τὸ νερό μας ἔμπροσά.

Ἀταραξία.

Δυσάρεση ψυχὴ μου!
 Γαθάβιζε, καὶ κοίμου.
 Ὁ κόσμος (μήσε μέλει)
 Ἄς κάμῃ, ὅπως θέλει.
 Ἀρχῆθεν ἔτ' ἐκτίση,
 Καὶ ἔτ' ἐσχηματίση,
 Καὶ δὲν ἔμπορεῖ ν' ἀλλάξῃ
 Τὴν ἀτακτὴν του τάξην.
 Λοιπὸν παραίτησά τον.
 Κουρεύου κόσμε, ἔπέ τον.

Καὶ μόνον κέρνα, χῦνέ,
Καὶ σφίγγε, βούφα, πίνε.

Ἀταραξίσι.

Ψυχῆ μου μὴ λυπῆσαι,
Καὶ μὴ δυσαρεσῆσαι.
Ὁ κόσμος, μὴ σὲ μέλλει,
Ἄς τρέχη ὅπως θέλη.
Τὸ ζεύρεις δὲν θ' ἀργήσεις,
Κ' ἐσὺ νὰ τὸν ἀφήσεις,
Κι' αὐτὸν, καὶ τὰ καλὰ τοῦ,
Καὶ ὅλα τὰ κακὰ του.
Οἱ θησαυροὶ, ὁ πλοῦτος,
Καθὼς, κι' ὁ κόσμος τοῦτος
Αἰώνια δὲν μένουν,
Ἴσ' ἂν τὸ νερὸ διαβαίνουν.
Λοιπὸν γιὰ τί φροντίζεις,
Διὰ νὰ θησαυρίζης
Καλὰ, 'ποῦ θὰ τ' ἀφήσεις,
Ἀφ' οὗ ἀναχωρήσης;
Τὸ ὄνομα, τὴν φήμην,
Τῶν ἔργων σου τὴν μνήμην;
Αὐτὰ ἀπολαμβάνεις,
Καὶ ζῶν κι' ἀφ' οὗ πεθάνης.
Καλᾶναι; ἐπαινῆσαι,
Κακᾶναι; βλασφημῆσαι.
Τὰ ἄλλα ἄφρασε τα,
Καὶ μόν' αὐτὸ μελέτα.
Νὰ ἔχης αἰώνιαν,
Τὴν φήμην τὴν τιμίαν.

καὶ μόνον κέρνα, χῦνέ,
καὶ σφίγγε, βούφα, πίνε.
Ἀταραξίσι.
Ψυχῆ μου μὴ λυπῆσαι,
καὶ μὴ δυσαρεσῆσαι.
Ὁ κόσμος, μὴ σὲ μέλλει,
ἄς τρέχη ὅπως θέλη.
τὸ ζεύρεις δὲν θ' ἀργήσεις,
κ' ἐσὺ νὰ τὸν ἀφήσεις,
κι' αὐτὸν, καὶ τὰ καλὰ τοῦ,
καὶ ὅλα τὰ κακὰ του.
οἱ θησαυροὶ, ὁ πλοῦτος,
καθὼς, κι' ὁ κόσμος τοῦτος
αἰώνια δὲν μένουν,
ἴσ' ἂν τὸ νερὸ διαβαίνουν.
λοιπὸν γιὰ τί φροντίζεις,
διὰ νὰ θησαυρίζης
καλὰ, 'ποῦ θὰ τ' ἀφήσεις,
ἀφ' οὗ ἀναχωρήσης;
τὸ ὄνομα, τὴν φήμην,
τῶν ἔργων σου τὴν μνήμην;
αὐτὰ ἀπολαμβάνεις,
καὶ ζῶν κι' ἀφ' οὗ πεθάνης.
καλᾶναι; ἐπαινῆσαι,
κακᾶναι; βλασφημῆσαι.
τὰ ἄλλα ἄφρασε τα,
καὶ μόν' αὐτὸ μελέτα.
νὰ ἔχης αἰώνιαν,
τὴν φήμην τὴν τιμίαν.

Τρύγος.

Καθαρότατες παρθένας,
 Μὲ κισσὸν σεφανωμένες,
 Ἐλαφρ' ἀνασκουμπωθῆτε,
 Καὶ ἔς τὸν τρύγο συναχθῆτε.
 Πάρτε ὅλες τὰ μαχίρια
 Εἰς τὰ δεξιὰ τὰ χέρια,
 Κ' εἰς αὐτὰ τ' ἀρισερά σας
 Τὰ καλάθια τὰ πλεχτά σας.
 Κ' ἔττι πλέον τραγουδῶντας,
 Καὶ ἔς τ' ἀμπέλι μας κινῶντας,
 Ἄς φιλιούμασε ἔς τὰ χεῖλια,
 Κι' ἄ; τραγοῦμε τὰ σαφύλια.
 Τὰ σαφύλια τὰ δροσάτα!
 Τὰ σαφύλια τὰ μελάτα!
 Τ' ἀπαλὰ θησαυροφόρα
 Τοῦ καλοῦ μας Βάκχου δῶρα.

Θέρος ἀντὶ τοῦ Τρύγου.

Καθαρόταταις παρθέναϊς!
 Μὲ μυρτιὰν σεφανωμέναϊς.
 Ὅλαις ἄσπρα ἐνδυθῆτε,
 Κ' εἰς τὸ θέρος συναχθῆτε.
 Πάρτε τὰ δρέπανά σας,
 Ὅλαις εἰς τὰς δεξιὰς σας,
 Καὶ εἰς τὰς ἀρισεράς σας,
 Βόλτε τὰς παλαμαριάς σας.
 Κ' ἔλατε εἰς τοὺς ἀγρούς σας,
 Νὰ θερίσῃ τοὺς κερπούς σας.

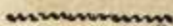
Τὰ πολύκαρπα κριθάρια,
 Τὰ καλότροφα σιτάρια.
 Κ' ὕπερον ἀφ' οὗ σχολάζει,
 Τὸν χορὸν μὲ τάξιν πιάζει.
 Χορέφετε τραγουδῶντας,
 Καὶ τὰ ζάχνα κρατῶντας.
 Στάχνα ἀπαοχὴν γησιάν,
 Καὶ εὐάρεσον θυσιάν
 Τῆς θεᾶς ἐπεὺ σᾶς δίδει,
 Τῶν καρπῶν της τόσα εἶδη.

Γεμάτο.

Φίλε Στέφανε, νὰ ἴτσης!
 *Που διδάχνεις, ὅτι ἡ φύσις
 Δὲν τὸ θέλει τὸ Κενό.
 Διὰ τὴ μόνη μας φιλία,
 (* Ἡ ἀλήθεια εἶναι μία)
 Μὲς' ἐσένο συμφωνῶ.
 Νὰ μὴν εἶν' Κενὸ ἡ φύσιν.
 Νὰ μ' εἶν' ἄδειο εἰς τὴν κτίσιν.
 Νὰ μὴν εἶναι πουθενά.
 * Ἡ βορέλει νὰ ἦ γεμάτες,
 Νὰ γεμίζουν ταῖς κανάταις
 Μὲ χροσι παντοτεινά.
 Νὰ γεμίζουν τὰ ποτήρια,
 Ταῖς γαβάβαις, τὰ κροντήρια,
 Τὰ λαῖνια, τὰ σαμιά,
 Τὰ πιθάρια, τὰ πηγάδια,
 Ταῖς κειάδαις, τὰ λεικάδια,
 Καὶ τὸ πᾶν παντοῦ μὲ μιά.

Ποτήρα.

Στέφνε μου γεωμέτρα,
 'Οποῦ γνωρίζεις ἀπὸ μέτρα,
 Ἐνα πρόβλημα (νὰ ζήσης)
 Θὰ προβάλω, νὰ με λύσης.
 Τοῦτ' ἢ μαύρη μας ποτήρα,
 'Οποῦ τώρα φέρνει γύρα,
 Εἶν' τοῦ Βάχχου μας τὸ μνημα'
 Σκαλιστὸν εἰς κύβου σχῆμα.
 Ἄν γεμίση ὡς τὰ χεῖλη,
 Κεθῶς λὲν ἐδῶ οἱ φίλοι,
 Ἴσια παίρνει δύο κῆδαις
 Καθεμιά πρὸς δέκ' ὑκάδαις.
 Ἐλα τώρα, ἂν ἠξεύρεις,
 Ἀναλόγισε, νὰ μ' εὔρης,
 Πόση εἶναι δίχως λάθος
 Κατὰ πλάτος, μάκρος, βάθος.

Προσαγή.

Κεραση καλέ μου, κέρνα,
 Καὶ τριγύρνα, κι' ἀπλοχέρνα
 Τὸ ποτηρί μας σωσό.
 Ἴς τὴν ἀράδα τὸν καθ' ἕνα
 Κατὰ τάξιν ἀπὸ ἕνα
 Ὡς τα χεῖλη γεμισό.
 Καὶ κερνῶντας, παρακίνει
 Ὁ καθένας νὰ τὸ πίνῃ
 Μιάντησιμας, καὶ τειναχτά.

Νὰ μὴ τύχη κ' ἔμποδιση
 Τὴν ὁρμὴν του, καὶ ἀργήση,
 Μόν' νὰ τρέχη πεταχτά.
 Βλέπε ὅμως, νὰ πασχίζουν,
 Δυνατὰ νὰ τὸ σραγγίζουν
 Ἐς τὴ μιὰ σαλλαγματιᾶ.
 Ὅτι ὅποιος τὴν ἀφήση
 Πίσ' τὸν πάτο γὰ καλλήση,
 Θὰ τὸν κάψῃ ἢ φωτιά.

Τ Ε Λ Ο Σ

~~~~~

ΠΙΝΑΞ

ΤΗΣ ΑΡΧΗΣ ΤΩΝ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ ΔΕΣΜΑΤΩΝ.

ΗΡΩΙΚΑ.

Ζεῦ Θεέ! Θεῶν τε καὶ ἀνδρῶν ὁμοῦ κτλ.	3
Ὡς πότε παλληκάρια νὰ ζοῦμε ἔς τὴν σκληρίαν,	4
Δεῦτε παῖδες τῶν Ἑλλήνων, κτλ.	8
Ὡ γενναῖοι Ἕλληνες, φίλοι Πατρίδος,	11
Τί καρτερεῖτε, φίλοι καὶ ἀδελφοί;	13
Ποιὰ Ἑλληνικὴ καρδιά.	15
Μουσῶν χορεία ἐκ τῆς Ἑλλάδος.	17
Μία μόνη εἰς τὸν κόσμον εἶναι μόν' ἡ ἀρετὴ	18
Δεῦτε Ἕλληνες γενναῖοι κτλ.	18
Παιδιὰ τοῦ Ἡρακλέους δράμετε κτλ.	21
Ὡ Παιδιὰ μου ὄρφανά μου,	22
Φίλοι μου συμπατριῶται,	23
Γραικοί, Γραικοί, εἰς τὰ ἄρματα Γραικοί!	28
Λαμπρὰ Ἑλλάς, πηγὴ τῶν φιλοσόφων,	29
Ἑλλάς ὠραία, γῆ δοξασμένη,	30
Πάλιν ἄρχισεν ἐκ νέου, Παρνασσὸς νὰ πρασινίξῃ.	31
Διαβάτ' ἀπ' τὴν Μονεμβασίαν	36
Ἦτον ἡμέρα βροχερὴ, καὶ νύκτα χιονισμένη,	37
Πολλὰι μανοῦλαι θλίβονται, κι' ὅλαι παρηγοροῦνται	39
Πῆραν τὰ κάσρα, πῆρὰν τα	39
Πολλὴ μαυρήλλα πλάκωσε, κτλ.	40
Ἄλλος Ἥρωας ἐφάνη, κτλ.	41
Τρεῖς Τουρκοπούλαις κάθονταν κτλ.	44
Ἕλληνες κλαύσωμεν ἀνδρα γενναῖον,	45
Ὡ φίλτατ' ἀδελφέ μου, κτλ.	46

Νέμουν πουλί νά πέταγα κτλ.	47
Τοπάλ - Πασας ύψώθη 'ς τὸ Ντοβλέτι του	49
'Σ τὰ χίλια ἄκτακόσια καὶ 'ς τὰ οἰκοσιτρία	51
'Η νίκη τρέχουσα μὲ σεφάνους κτλ.	51
Τί ἀσραπαὶ 'ς τὴν Δύσιν καὶ βρονταί ! κτλ.	53
'Ὡ λυγρὸν καὶ κοπτερὸν σπαθί μου	54
Σάββατον ἔμεραν ἔπιναμεν, κτλ.	59

ΕΥΤΡΑΠΕΛΑ.

'Η ὥρα ἦλθεν, ἔχε ὑγείαν !	61
Ἄχ ! εἶθε νά γένουμιουν πουλί	61
Μίαν νέαν ἀπῆντησα 'ς ἓνα περιβόλι	62
Σάν τί τρομάρα, ποῦ ἴδα ἔγω	63
Μαλαγματένιος ἀργαλειός,	63
Μιὰ πέρδικα καυχῆσθηκε κτλ.	64
Μιὰν ὠραίαν ἀγαπούσα,	65
Ψυχὴ ἀθλία ! τί δυσυχία	66
Ποιὸς εἶδε πράσινο δένδρι ;	66
Λιωνίως ἔχασα τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν μου,	67
Ἄχ ἀσπλαγχνε ! λυπήσου ζῶν μου τὴν ἀθλίαν,	68
Πόθεν ν' ἀρχηνίσω, φῶς μου ! νά θρηνήσω	70
'Ολος ὁ κόσμος εἶναι σκοτεινός,	72
'Οταν τὴν μορφήν σου, φῶς μου ! φαντασθῶ	73
Τί μεγάλη δυσυχία !	75
Τὰ μάτιά σου τὰ μαῦρα, Θεανώ !	76
Δὲν θέλω ἠμπορέσει παντελῶς,	77
Πουλάκι ξένο, ξενιτευμένο,	78
Μὴν εἶδες τὴν Ξανθούλας - Τὴν εἶδα ἔφες ἀργά,	81
Τὰ τραγούδια μὲ τᾶλεγες ὄλα,	81
Ἀγγελικὴν ἔχεις μορφήν,	83
Ἄφ' ἑτραν ἔμπλειων μὲ τόξα, φῶς μου !	83

Μόνη εἶσαι, 'ποῦ κατ' ἔτος κτλ.	84
"Ἠλπίζα καὶ πάλ' ἐλπίζω μὲ ἐλπίδα σαθερή.	85
Πλὴν ἰνσάφι κάμε, φῶς μου! κτλ.	85
Ἄν' εἰς τὰ πέρατα τοῦ κόσμου, κτλ.	86
"Ἐχεις, φῶς μου! κάλλος, νοῦρι, κτλ.	87
Πανδαμάτωρ εἶν' ὁ Ἔρωκ, κτλ.	87
Μὲ τὸ ἄχ! Θὲ ν' ἀποθάνω, κτλ.	89
Τρέξατ', Ἐρωτες, ἐλάτε,	89
Οἶκος εἶναι τῶν χαρίτων τὸ ἀγγελικόν σου κτλ.	90
Πηγὴ ἀπὸ τὰ νάματα, κτλ.	92
Εἰς λειμῶνας καὶ εἰς δάση,	93
Τὸ ὠραῖον πρόσωπόν σου σχηματίζει οὐρανόν,	94
Τὸ Τρυγόνι πῶς πονεῖ, φαίνεται ἀπὸ τὴν φωνή.	94
"Ἐως πότε τὸ κακὸν Θὲ νὰ τρέχη;	96
Μαράγδου τὴν σκληρότητα	97
Ἐἶσαι ὄντως ἓνα τέρας! ἓνα κάλλος θεϊκόν!	98
Φεύγεις, γλυκεῖά μ' ἀγάπη!	99
Εἰς τὰς ἀκοάς σου πότε Θὲ νὰ φθάσουν, οὐρανέ!	99
Ἦλθ' ἡ ὥρα νὰ μισεύσω κτλ.	100
Ν' ἀφήσω Θέλω τὸν κόσμον τοῦτον,	101
Ὡς πότε λύπη νὰ κυριεύη;	101

ΒΑΚΧΙΚΑ ΚΑΙ ΑΝΤΙΒΑΚΧΙΚΑ.

Βαρελλοθήκη.	103
Βιβλιοθήκη ἀντὶ Βαρελλοθήκης.	104
Κατάρξ. — Ἄλλη.	105
Μακροσύνη.	105
Ἀυλιότης ἀντὶ Μακροσύνης.	106
Μεθύσι.	107
Μεθύσι ἄλλο.	108
Κέρσμα.	109

Κέρασμα άλλο.	109
Λιτανία.	110
Δίωγμα ἀντὶ τῆς Λιτανίας.	111
Ἀδιαφορία.	111
Ἀδιαφορία ἄλλη.	112
Φαγοπότι.	113
Μελέτη ἀντὶ φαγοποτίου.	114
Παρακίνηση.	115
Παρακίνησης ἄλλη.	116
Μελωδία.	116
Κατὰ τῆς Μελωδίας.	117
Μονομαχία.	118
Τοιχομαχία ἀντὶ μονομαχίας.	119
Σπουδή.	120
Σπουδὴ ἄλλη.	121
Βαθρακός. — Ἄλλος.	122
Ἀταραξία.	123
Ἀταραξία ἄλλη.	124
Τρόγος.	125
Θέρος ἀντὶ τοῦ Τρόγου.	125
Γεμάρο.	126
Ποτίρα.	127
Προσαγή.	127